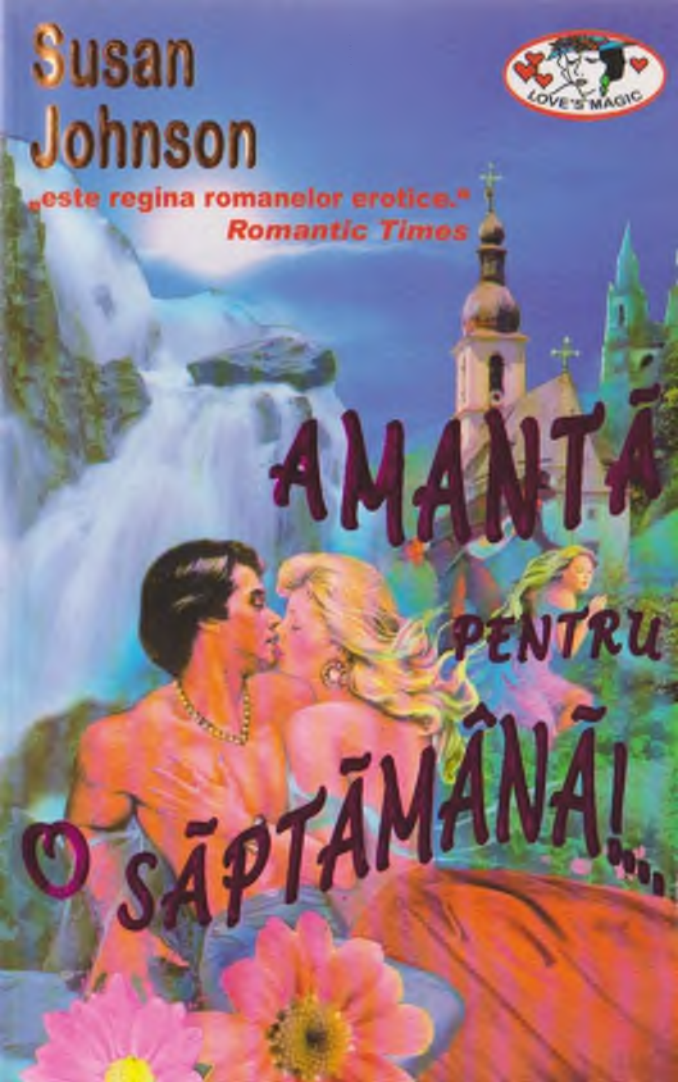
Susan Johnson
„este regina romanelor erotice."
Romantic Times
LOVE'S MAGIC
AMANTĂ
PENTRU
O SĂPTĂMÂNĂ!...

SUSAN JOHNSON

AMANTĂ PENTRU O SĂPTĂMÂNĂ

SUSAN JOHNSON

AMANTĂ PENTRU O SĂPTĂMÂNĂ

Traducere Beatrice Kiseleff

EDITURA ELIS
Bucureşti

Tehnoredactare
şi grafică computerizată: Răzvan Aurel Pavel
Coperta: Adriana Ioniţă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JOHNSON, SUSAN
Amantă pentru o săptămână / Susan Johnson; trad.: Beatrice Kiseleff. – Bucureşti : Elis, 2005
ISBN 973-7801-21-0

821.111(73)-31=135.1

ISBN 973-7801-21-0

1.

Aprilie 1802

De zece minute, burniţa neîntreruptă se transformase într-o ploaie torenţială, iar doamna aflată alături de Dermott Ramsay în scaunul faetonului de curse ce se legăna prea tare nu numai că era udă până la piele, ci şi furioasă. Asta însemna că va trebui să o domolească la următorul han, practic asigurându-i astfel victoria lui Hilton în cursa lor până la Londra. Fir-ar ea, Olivia, să fie! El oricum nu vrusese să o aducă şi pe ea, dar îl linguşise cu atâta ardoare ispititoare, în timp ce stăteau întinşi goi în patul soţului ei, absent în acea dimineaţă, încât s-a trezit că logica lui, de regulă atât de bună, a fost învinsă de senzualitate.

Din nou.

Fir-ar să fie!

Miji ochii prin perdeaua de picături: drumul abia se distingea din cauza ploii torenţiale, dar armăsarii pur-sânge alergau neînfricaţi în ciuda drumului anevoios, şi dacă faetonului nu-i va ceda vreun ax, cu ajutorul Domnului şi conducând cu dibăcie ar fi câştigat cursa.

— Ram! strigă contesa înfigându-şi unghiile în lâna moale a vestonului lui, când trăsura trecu peste o groapă, balansându-se nebuneşte: — Lasă-mă să cobor **imediat**!

Pentru o clipă a fost tentat să facă întocmai, dar, cu toate defectele lui, era totuşi un gentleman şi nu putea ceda dorinţei de a o lăsa în mijlocul drumului noroios. Ridică vocea suficient cât să poată fi auzit prin furtună:

— Am să te dau jos la hanul „Lebăda" din Chaldon.

— E prea departe!

Deşi în sinea lui era de acord cu ea, nu aveau altă opţiune. Dându-şi toată silinţa să fie mult mai politicos i-o dictau

cunoscut fiind faptul că mâna fermă a lui Hilton şi obiceiul lui de a trage cu putere de hăţuri erau întotdeauna devastatoare pentru botul şi încrederea cailor. Văzu caii lui Hilton ciocnindu-se unul de altul de mai multe ori, tortura lor fiind evidentă. Apoi Dermott îşi întrezări dintr-o dată şansa: drumul se lărgea puţin în faţă, pe mai bine de o sută de iarzi. Cu îndrăzneală, îşi îndemnă caii, forţându-i să pătrundă în spaţiul insuficient.

În astfel de momente doar cel cu sânge rece ieşea învingător. Nici Hilton şi nici Dermott nu aveau să cedeze. Armăsarii lui Dermott i-au ascultat vitejeşte comanda, aruncându-se înainte de parcă ar fi avut un câmp deschis în faţa lor şi nu doar un drum imposibil de îngust.

Când ducele şi-a dat seama de intenţia lui Dermott, a rămas pe poziţie, deşi mâinile-i înmănuşate s-au încordat pe hăţuri şi gura i s-a îngustat într-o grimasă.

— Pleacă din calea mea!

În strigătul lui Dermott răsuna bucuria şi un triumf nebun, care domina totul în afară de fiorul victoriei.

Armăsarii au răspuns cu o răbufnire de forţă, noroiul sărind de pe copitele tropăind, curajul şi devotamentul lor învingând vremea rea şi bestialul dezechilibru al picioarelor.

Roţile faetoanelor se apropiau tot mai mult pe măsură ce Dermott câştiga teren, gata să-l ajungă din urmă pe duce, doar la un pas de dezastru, posibilitatea de a aluneca în şanţ fiind din ce în ce mai probabilă. Era momentul în care un om prudent ar fi cugetat dacă merita să-şi rişte viaţa într-o astfel de cursă.

Trecură o secundă, două, apoi trei, caii de curse erau gât lângă gât, roţile faetonului alunecând uşor pe pământul moale al drumului, vizitiii — atât de aproape încât s-ar fi putut atinge cu biciul.

Vehiculele trecură peste creasta unui deal şi deodată se ivi primejdioasa, infama curbă Danner.

Moartea îi aştepta câţiva metri mai în faţă.

Hilton smuci de hăţuri.

Dermott zâmbi şi ţâşni înaintea lui, depăşindu-l.

O oră mai târziu contele se lăsă să cadă, lăbărţându-se, lângă una dintre mesele de joc din opulentul bordel al doamnei Molly Crocker, spunând:

— Hilton tocmai a pierdut zece mii, la cursa din Crawley.

Şi primi felicitările prietenilor.

Era ud până la piele, părul lui negru căzând în şuviţe umede; în bucle răvăşite de vânt, pe gulerul flasc al cămăşii, trupul lui puternic evidenţiindu-i-se de sub hainele ce atârnau ude, zâmbetu-i larg fiind dovada bunei dispoziţii.

— Deci Hilton îţi datorează zece mii, spuse tărăgănat un tânăr.

— Îmi datorează, într-adevăr! (Rânjetul lui Dermott era de-a dreptul molipsitor.) A cedat!

Alt bărbat ridică ochii din cărţi:

— Oricum, nu a avut niciodată curajul tău.

— Cotitura Danner l-a obligat, adăugă Dermott, ridicând din umeri.

— Puteai să mori! strigă una dintre încântătoarele doamne aflate în apropierea mesei — contele era un mare favorit al bordelului lui Molly, şi acea porţiune de drum era vestită pentru primejdiile ce pândeau acolo.

— Ei, acum! De ce aş risca să fiu omorât când te am pe tine la care să mă întorc, dragă Kate? îi răspunse Dermott cu un zâmbet.

Prinzând privirea unui chelner, Dermott făcu un gest cu mâna, semnalându-i să-i aducă o băutură.

— Hilton va dori o revanşă.

Tuturor le era cunoscută rivalitatea dintre cei doi bărbaţi.

— Atâta timp cât plăteşte, sunt dispus!

— Nu prea-i place să plătească!

— Cu atât mai rău! (Dermott avea obiceiul să seducă doamnele pe care le îndrăgea Hilton, dar aversiunea lor unul faţă de altul începuse cu mult timp în urmă, de la Eton[1].) Tatăl lui i-a lăsat destui bani!

---

[1] *Eton* = Universitate fondată în 1440 de către Regele Henry VI. Aici locuiau 70 de discipoli ai regelui, care erau educaţi gratuit, alături de câţiva elevi externi ce locuiau în oraşul Eton şi îşi plăteau şcolarizarea. (n.tr.)

Kate se mută alături de Dermott.

— Probabil că ai dori să faci o baie... (Vocea ei se îngroşase şi, aplecându-se spre el, îi sărută în trecere obrazul.)

Ridicându-şi alene braţul, Dermott îi luă capul în palme, şi întorcându-şi faţa o sărută, la rândul lui.

— Mai lasă-mi doar o jumătate de oră să beau din finul coniac al lui Molly, murmură o clipă mai târziu, cu gura lipită de buzele ei.

— Te aştept, toarse ea, alunecând din îmbrăţişarea lui, şi se îndepărtă în tulburătoarea rochie de muselină de culoarea cireşii ce-i scotea perfect în evidenţă pielea palidă şi părul negru.

— Gânduri plăcute, murmură Dermott ridicând paharul spre ea. N-am să întârzii mult.

— Nici măcar nu mai are ochi pe altcineva, se plânse un tânăr nobil, după plecarea lui Kate. Al naibii egoist ce eşti, Bathurst, să o păstrezi numai pentru tine!...

Dermott ridică palmele în semn de tăgadă:

— Absolvă-mă de pedeapsă, Kilgore. Pe mine nu mă interesează exclusivitatea.

— Ar trebui să-i spui şi ei asta! mormăi tânărul domn.

— Cred că sentimentele mele în această privinţă sunt clare.

— Ei, acum şi tu, Kilgore, interveni în discuţie unul dintre bărbaţi, nu este persoană în lumea mondenă care să nu ştie că Dermott nu doreşte o relaţie permanentă. Cât despre Kate, e liberă să-şi aleagă favoriţii. Şi-acum că am o mână a dracului de bună aici, opreşte-te din bombănit şi mai dă-ne o carte-două. Joci şi tu, Bathurst, sau nu?

— Joc, bineînţeles, surâse răutăcios Dermott, cel puţin încă o jumătate de oră.

●

Mica încăpere luminată de lumânări era plină de rudele celui care murise recent, la etaj. Stăteau aşezaţi pe puţinele scaune disponibile, iar cei care nu avuseseră norocul să sosească mai repede erau obligaţi să stea în picioare. Ca mulţi alţi prădători cu clonţ ascuţit şi harpii, privirea lor vulturească

era aţintită asupra bărbatului aşezat în spatele biroului masiv, şi care acum citea lent dintr-un document.

Doar o singură persoană din cele opt prezente dădea semne de amărăciune. Isabella Leslie stătea în picioare, într-un colţ, suspinând uşor şi ţinând o batistă la ochi. Bunicul ei fusese centrul lumii ei, tot ceea ce avea mai de preţ pe lume, cel mai bun şi indulgent prieten şi părinte.

Acum el plecase, iar ea rămăsese singură.

Boala lui a fost lungă şi grea. Ea crezuse că în tot acest răstimp reuşise să se împace cu gândul vieţii fără el. Dar imensitatea tristeţii sale ameninţa să o copleşească. Abia auzea cuvintele avocatului care citea testamentul bunicului ei. Până când o linişte dezolantă şi persistentă îi lovi simţurile, şi ridicându-şi privirile văzu toate perechile de ochi din încăpere îndreptate spre ea.

— Bunicul tău te-a lăsat unic moştenitor, draga mea, îi spuse liniştit bătrânul domn Lampert.

— De parcă n-ar şti! se repezi mătuşa ei. Ar fi putut avea decenţa să ne lase şi nouă câte ceva bătrânul acela ţâcnit!

— Dorinţele domnului Leslie au fost foarte clare, replică avocatul, iar intenţia sa este evidentă. A vorbit cu mine abia ieri, amintindu-mi de datoria pe care o am faţă de Isabella.

— Pentru o sumă frumuşică, nu mă îndoiesc că vei avea în vedere interesele ei, mormăi unchiul ei.

— Onorariul meu a fost plătit cu mult timp în urmă de către domnul Leslie. Isabella nu-mi datorează nimic.

— Atunci nu mai avem nevoie de prezenţa ta, Lampert, concluzionă scurt verişorul mai în vârstă al Isabellei, trupul lui voluminos tremurând de mânie: — Ieşi afară!

— Harold! exclamă Isabella, şocată de lipsa de politeţe.

— Ieşi afară, Lampert, sau te arunc eu afară! răcni vărul ei ignorându-i protestul, păşind spre domnul plăpând şi mai în vârstă, cu intenţii de rău augur.

Acesta se uită zăpăcit spre Isabella, apoi se ridică împleticit de pe scaun şi, retrăgându-se spre uşă, fiind în dezavantaj numeric şi ameninţat fizic, bâlbâi:

— Iartă-mă, domnişoară Leslie.

Apoi ieşi în grabă din încăpere.

— Mizerabilul! murmură unchiul ei, în timp ce se îndrepta spre birou.

Prinzând paginile testamentului în mâinile lui butucănoase, le mototóli într-o minge de hârtie, apoi le aruncă în flăcările din şemineu:

— Am terminat şi cu testamentul unchiului George!

Întorcându-se spre nevastă-sa, îi întinse mâna:

— Dă-mi certificatul de căsătorie!

În timp ce ea îşi deschidea geanta, el făcu semn din cap în direcţia preotului care îl împărtăşise pe George Leslie:

— Scurtează ceremonia cât poţi, te rog. Am pierdut suficient timp făcând anticameră în casa asta, aşteptând să moară moşneagul ăla trăznit. Harold, vino încoace.

Inima Isabellei începu să bată nebuneşte în timp ce asculta cum unchiul ei dădea ordine, iar privirea vicleană pe care o aruncau asupra ei rudele nu făcea decât să-i întărească temerile. Ştia ce simţeau pentru ea şi, chiar dacă nu se aşteptase să o felicite pentru moştenirea ei, nu îi considerase periculoşi.

— Scuzaţi-mă, spuse ea încet, vrând să iasă din situaţia de rău augur, a fost o săptămână obositoare.

Se îndreptă spre uşă.

— Stai unde eşti, rosti în şoaptă unchiu-său cu o voce plină de venin şi dispreţ. Încă n-am terminat cu tine!

— Nu poţi să-mi dai ordine.

Făcea mari eforturi să nu-i tremure glasul. Trezindu-se deodată în mijlocul vrăşmaşilor, inima îi bătea furioasă.

— Aici cam greşeşti, draga mea.

Simţi cum ameninţarea din vocea lui se înfăşoară în jurul ei ca nişte degete de gheaţă, licărirea răutăcioasă din ochii lui oglindindu-se şi în a celorlalţi care o priveau.

— Unchiule Herbert, ia seama, aceasta e casa mea acum. Sunt majoră, şi după cum ştii şi dumneata, nu ai nici un fel de drept asupra vieţii mele.

— De îndată ce te vei căsători cu Harold, va avea el controlul asupra vieţii tale. După cum a dorit Domnul, când a făcut femeia inferioară bărbatului.

— Căsătorită! se făcu ea cenuşie pentru o clipă, ca apoi obrajii să i se îmbujoreze violent în roşu aprins. Cred că eşti nebun! Vărul meu Harold nu mi se potriveşte deloc! vocea ei se intensifică pe măsură ce îl privea pe bărbatul corpolent, îmbrăcat exagerat de elegant, căruia îi plăcea să se considere un dandy. Şi dacă ar fi *să optez* să mă căsătoresc, fiul dumitale sigur nu ar fi printre candidaţi.

— Spune că Harold al nostru nu e destul de bun pentru ea! Herbert, cum îndrăzneşte, când toată lumea o ştie pe mama ei – ei, dar nu poate fi pomenit, bineînţeles într-o companie decentă. Acum ascultă la mine, domnişoară cu pretenţii! strigă Abigail Leslie, dând din degetul ei subţire către Isabella: ar trebui să fii *onorată* că Harold este de acord să te ia de nevastă. Ar putea avea multe alte domnişoare de origine onorabilă.

— Atunci să le ia pe ele în căsătorie!

Isabella se zburlea întotdeauna când auzea aluzii făcute la adresa trecutului neconvenţional al mamei sale, de parcă navigarea unui vas în jurul lumii ar face să-i scadă cuiva blazonul. Mama ei avea sânge mai albastru decât oricare dintre aceşti bancheri burghezi.

— Domnule Leslie, *sir*, aţi spus că tânăra domnişoară este de acord cu o căsătorie făcută în pripă, se ridică brusc de pe scaun preotul, cu o expresie de consternare pe faţă.

Profitând de întrerupere, Isabella privi repede în jur căutând o ieşire prin care să scape dacă unchiul ei vroia într-adevăr să o forţeze în această căsătorie absurdă. Uşa către hol era blocată de mai multe persoane placide; corpolentul Harold se detaşa dintre ele. Dar geamurile care dădeau spre stradă se deschideau spre un balcon mic, situat doar cu puţin deasupra trotuarului. Verişoarele ei Amelia şi Caroline, care stăteau lângă ferestre, nu păreau a fi obstacole de netrecut. Capabile

doar să țipe și să chiriăie, nici una dintre ele nu va ridica un deget să o oprească, și stând cu corpurile lor rotunde în echilibru instabil pe micile perne renascentiste ale bunicului, le-ar fi putut răsturna ușor.

— Taci din gură, Dudley, îl împinse Herbert Leslie pe preot înapoi în scaun. Cruță-ți discursurile pentru ceremonie.

Apoi pocni din degete:

— Harold, ia-ți mireasa și adu-o încoace! Răsucindu-se, îndreptă un deget spre Isabella: — Și dacă știi ce-i bine pentru tine, ai să faci cum ți se spune!

— Doar nu crezi că am să fiu de acord să mă măritați cu Harold! replică, înfierbântată.

— Am să-ți pun căluș și am să te leg, dacă este necesar!

— O astfel de căsătorie nu va fi confirmată de nici un tribunal!

— Avem destui martori care să spună că ai fost de acord, spuse, cu voce mătăsoasă, unchiul ei. Și noi toți vom avea grijă să fii cununată și pusă în pat în această noapte.

El își privi rudele cu ochi înfricoșători, ca și cum ar fi vrut să le amintească de datoria lor:

— Vei fi căsătorită cu acte, fără drept de apel, continuă el zâmbind către ea cu o satisfacție nedisimulată, iar banii vor fi păstrați în familie, așa cum de altfel și trebuie să fie.

Toate lacrimile și durerea sufletească pe care le simțise doar cu câteva minute în urmă au fost complet alungate de o mânie atât de nestăpânită, încât își jură în gând că îi va vedea pe toți în iad, înainte să se mărite cu grasul Harold. Alerga încă înainte ca unchiul ei să termine de vorbit, și domnișoarele Amelia și Caroline, împinse puternic, o secundă mai târziu erau aruncate la pământ. Alergând printre pernele renascentiste rostogolite și brațele și picioarele ce se zbăteau în aer, smuci la o parte draperiile, deschise ferestrele și sări prin ele în balcon. Ploaia rece o lovi din plin, dar nu avea timp să înregistreze umezeala și frigul. Încălecând cu un picior peste balustrada

din fier dur, se aruncă peste ea lăsându-se să cadă pe trotuar într-o baltă de noroi. Rochia ei de mătase era udă şi poalele i se încurcau între picioare în timp ce fugea pe stradă, fără bani şi uitată de prieteni.

Strigătele şi chemările ce se auzeau din urma ei n-au făcut decât să o determine să alerge şi mai repede, şi când ajunse la colţul străzii, coti la dreapta sperând să găsească un refugiu umbros printre stejarii înalţi din St. James's Square. Câteva clipe mai târziu, răsuflând agitat, se propti de scoarţa udă, încercând să tragă în plămâni aerul de care avea atâta nevoie.

Privirea îi era fixată spre colţ.

Dacă ei o luau spre stânga, era salvată.

Harold ajunse primul sub lumina felinarului de pe stradă, în intersecţie, urmat la scurt timp de corpolentele rude: tată, unchi şi doi veri. Părea că nu puteau să cadă de acord în privinţa drumului pe care să apuce în continuare, ecoul vocilor lor venind din josul străzii, indecizia desprinzându-se din frământarea formelor lor. Apoi păru că Harold indică direct spre ea, deşi nu avea cum să o vadă prin întunericul de nepătruns care o înconjura.

Cu toate astea, panica o cuprinse, şi întorcându-se fugi în jos, pe strada King, fără a mai aştepta confirmarea rutei pe care o vor alege.

Neavând cum să evite lumina ce se proiectă drept pe ea la colţul următor, rochia ei galbenă ca şofranul străluci în noapte ca un far.

Imediat, strigăte şi urlete se ridicară în urma ei, şi-şî dădu seama că fusese văzută.

La jumătatea străzii următoare, o coti iarăşi, apoi iarăşi pe altă stradă, sperând să scape de urmăritori pe aleile înguste, şi când văzu torţa care lumina porticul unei intrări, alergă pe pavajul de piatră udă şi începu să bată cu amândoi pumnii în poarta albastră.

Poarta se deschise brusc în faţa ei, şi dădu buzna într-un foaier elegant, iluminat de candelabre veneţiene de proporţii

atât de mari, încât se întrebă dacă nu a ajuns cumva într-un palat din basme. O privire rapidă asupra împrejurimilor o făcu să ia notă de marmura albă strălucitoare şi de decoraţiunile elaborate poleite cu aur, de zugrăveala elegantă şi covoarele somptuoase pluşate... şi de un majordom atât de masiv şi înalt că trebui să-şi dea capul pe spate ca să-i vadă faţa.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Calmul lui părea să coboare şi asupra ei, şi aproape simţi cum i se diminuează frica.

— Scuzaţi-mă că am dat buzna... dar... cineva mă urmărea.

Inima îi bătea cu putere, iar cuvintele îi erau întrerupte de pauze dese. Inspirând adânc aer în piept, încercă să se calmeze, sperând să nu fie considerată o femeie nebună şi să fie aruncată afară în stradă:

— Dacă aş putea să văd... pe stăpânul sau stăpâna dumitale, aş putea explica...

— Bineînţeles. Vă rog, permiteţi-mi să vă conduc în salonaş. (Cu un gest al mâinii îi indică o uşă cu un finisaj deosebit.) Am să trimit să vă aducă nişte prosoape, continuă el cu politeţe, ca şi cum o femeie udă leoarcă, urmărită în toiul nopţii, nu era ceva ieşit din comun. (Deschizând uşa, o conduse într-o încăpere scăldată în lumină şi decorată cu panouri pictate cu păsări colorate şi frunziş şi închise uşor uşa în urma ei.)

Prosoapele au apărut repede în braţele unei servitoare şi, până când se întoarse majordomul, Isabella era aproape uscată. Părul deschis la culoare ce îi cădea pe umeri în cârlionţi uzi, şi rochia, al cărei tivuri murdare fusese curăţate suficient de bine, reuşeau să o facă prezentabilă.

●

Partida de cărţi a lui Dermott a ţinut ceva mai mult de jumătate de oră deoarece era într-o pasă câştigătoare şi nici măcar minunatul şarm al doamnei Kate nu putea concura cu valul de noroc pe care îl avea. Dar un servitor a venit să îl solicite după ce jumătatea de oră s-a făcut o oră şi, strângând

cărţile pe care le ţinea în mână, s-a ridicat de la masă făcând o plecăciune:

— Pe mâine, domnilor. Presupun că vă voi revedea pe majoritatea dintre voi aici după ce vă veţi trezi din mahmureală.

— Nu toţi suntem la fel de insensibili la băutură ca dumneata!

Dermott le oferi un zâmbet impenetrabil:

— India te face să fii aşa... dacă nu te omoară de la început...

— Sau dacă nu te face nabab.

— Printre altele.

Vorbise atât de încet încât majoritatea celor de la masă nu-l auziseră, dar tonul lui i-a oprit pe cei de faţă să ceară explicaţii. Şi, oricum, deja se îndrepta spre uşă, înalt şi impozant chiar şi aşa nearanjat cum era.

Părăsind sala de joc, intră în foaier chiar în clipa în care Isabella păşea pe uşa salonului. Mercer îi aruncă o privire placidă şi, fără comentarii, o conduse pe tânăra femeie pe scările ce duceau spre etajul întâi.

Încremenit locului, Dermott o privi în timp ce urca scările, admirându-i frumuseţea arareori întâlnită. Având părul blond, obrajii îmbujoraţi şi ochi de culoarea genţianei, părea întruchiparea unei zâne a câmpiilor, mai ales datorită pletelor lungi umede şi a veşmintelor încă ude ce fluturau în juru-i în timp ce păşea. Se mişca de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg, trupul zvelt părând că pluteşte, cum suia pe scări fără nici un efort, cu picioarele încălţate în conduri violeţi. Mireasma de parfum ce plutea în urma ei îi evocă revărsări de trandafiri şi nopţi de vară.

Îl strigă pe Mercer pe nume, pe când ajungeau în capul scărilor, dar majordomul nu-i răspunse.

Iar apoi au dispărut.

2.

Isabella fu condusă într-o cameră de zi plăcut luminată de două aplice, şi sesiză imediat prezenţa unei doamne de vârstă mijlocie.

— Intră, te rog. Eu sunt doamna Crocker.

Molly Crocker privi cu un ochi versat spre tânăra femeie care stătea în pragul uşii: rochia murdară dar scumpă, frumosul ametist şi bijuteriile cu perle, frumuseţea chipului şi trupului, şi se întrebă ce motive puteau face ca o tânără doamnă atât de stilată să fie urmărită în mijlocul nopţii.

— Vă rog să îmi acceptaţi scuzele... pentru intrarea mea atât de precipitată, murmură Isabella în timp ce înainta. Dar am văzut lumină afară...

— Nu e nevoie să te scuzi, dragă. Mercer mi-a spus că te ameninţă o primejdie. Vino, ia loc lângă foc şi ţine-mi companie la o ceaşcă de ceai. Pari înfrigurată tare...

— Vă mulţumesc pentru amabilitate.

Aşezându-se vizavi de matroana bine îmbrăcată a casei, Isabella îşi întinse mâinile spre şemineu şi savură momentul în căldura binevenită. Dar brusc amintindu-şi bunele maniere, se întoarse cu faţa de la foc:

— Scuzaţi-mă, mă numesc Isabella Leslie.

Molly o privi în timp ce turna ceai în ceaşcă:

— Încântată de cunoştinţă, draga mea. Ai vrea o pătură ca să nu-ţi mai fie frig?

— Nu, mulţumesc. În curând mă voi încălzi de la această flacără strălucitoare.

— Zahăr? Lapte? Lămâie?

— Lapte şi zahăr, mulţumesc, oftă uşor Isabella. Ce mulţumită sunt că am găsit un paradis sigur!...

— Trebuie să-mi spui cu ce te pot ajuta.

Molly îi oferi ceaşca de ceai şi împinse peste masa încrustată, mai aproape de musafira ei, o tăviţă cu prăjituri pentru ceai.

— Mi-e teamă că nu ştiu *ce* să fac. Totul s-a întâmplat atât de repede!... (Isabella luă o gură mare de ceai ca şi cum ar fi avut nevoie de un întăritor înainte de a continua.) Ştiţi, bunicul meu a murit în urmă cu câteva ore — explică ea — şi, fără nici un avertisment, rudele mele au încercat să mă forţeze să mă căsătoresc cu vărul meu.

— Îmi pare atât de rău! Cât de groaznic trebuie să-ţi fi fost!

Alungând tristeţea care o copleşise din nou la amintirea bunicului ei, Isabella îşi şterse lacrimile ce-i răsăriseră în ochi:

— Mulţumesc. (Vocea ei era nesigură.) Deşi era bolnav de câtva timp, faptul că l-am pierdut în cele urmă...

— E devastator, sunt sigură, murmură Molly.

Isabella dădu din cap şi clipi ca să scape de lacrimi:

— Şi apoi, rudele mele să-i ignore cu atâta cruzîme moartea... suspină. Puteţi să vă imaginaţi pe cineva atât de nesimţitor?

— Probabil că la mijloc sunt foarte mulţi bani.

Sprâncenele Isabellei se arcuiră:

— De unde aţi ştiut?

— Am văzut multe la viaţa mea, drăguţă. Moştenirile sunt prăzi bune pentru cei fără scrupule.

O scăpărare de indignare lumină ochii Isabellei:

— Nu am de gând să ajung prada nimănui! Am refuzat să mă căsătoresc cu vărul meu! (Degetele i se încleştară pe farfurioara pentru ceai.) Când unchiul meu m-a ameninţat că mă leagă şi-mi pune căluş ca să nu pot scăpa de ceremonie, am fugit. (Făcu o grimasă.) Şi am fost într-adevăr hăituită, nu-i aşa?

— Din fericire, ai trecut pe strada noastră.

— Lumina casei dumneavoastră era ca un far în noapte.

— Iar Mercer nu mi-a adus la cunoştinţă apariţia nici unui alt vizitator nepoftit, aşa că probabil rudele ţi-au pierdut urma.

— Slavă Domnului!

În timp ce Molly admira spiritul neîmblânzit al tinerei domnişoare, era conştientă că doar curajul nu-i va asigura independenţa:

— Ai pe cineva pe care ai dori să-l chemăm, sau un prieten la care ai vrea să mergi în seara asta? Altă rudă, eventual, care ar dori să-ţi ofere un loc de refugiu? Trăsura mea îţi stă la dispoziţie.

Faţa Isabellei se întristă şi negă din cap:

— Bunicul şi cu mine duceam o viaţă liniştită. Şi puţinele mele rude au intrat toate în conspiraţia îndreptată împotriva mea.

— Dar un avocat legal, din afara familiei?

— Mi-e teamă că domnul Lampert, avocatul bunicului, este incapabil să mă ajute. A fost profund intimidat când unchiul meu l-a ameninţat. (Ea îşi aşeză ceaşca pe masă şi, nervoasă, îşi frământă degetele.) Mă îndoiesc că îşi permite să mă protejeze.

— Dar alt avocat, cu mai multă prestanţă, ar putea să le pună la respect pe rudele dumitale.

— Nu sunt sigură că unchiul Herbert s-ar supune, indiferent de avertismentul primit. Când m-a ameninţat că mă leagă ca să poată fi consumată căsătoria fără consimţământul meu, mi-am dat seama cât de lipsită de milă era intenţia lui. Deci, chiar dacă din punct de vedere teoretic un avocat m-ar putea apăra legal, practic ar trebui să să se transforme într-un bodyguard ca să mă poată proteja.

— Poate că tocmai de asta ai nevoie: un bodyguard!

Nasul delicat al Isabellei se strâmbă într-o grimasă:

— Cât de insuportabilă ar deveni viaţa dacă s-ar ajunge până acolo! Nu mi-ar plăcea să fiu supravegheată permanent.

— Dar, probabil, mai bine decât căsătoria cu...

— Grasul Harold... (Zâmbetul ei fugar era diabolic.) Scuzaţi-mă, vă rog, dar este de-a dreptul înspăimântător de gras şi se mai şi crede un dandy. Nu m-aş putea închipui căsătorită cu el nici dacă ar fi atrăgător — ceea ce nu e deloc cazul.

Oftă din nou:

— Mi-ar plăcea ca bunicul să fie încă în viaţă. Să am banii lui se dovedeşte a fi îngrozitor.

— Ai putea să-i dai rudelor tale.

— Sunt odioşi. Mai degrabă aş împărţi banii pe străzi decât să le dau lor. În plus, acţiunile de caritate ale bunicului trebuie continuate, mai ales azilul pentru marinarii ieşiţi la pensie, care are nevoie de un volum de muncă imens ca să fie terminat, şi cum să o faci cu domnul Gandy şi doamna Thomas certându-se în fiecare zi din cauza celor mai mici detalii administrative?!... Scuzaţi-mă... — îşi acoperi ea gura ca un copil care a fost prins flecărind prea multe — ca şi cum detaliile vieţii mele v-ar interesa!...

Molly se uită lung la tânăra şi fermecătoarea femeie care apăruse în pragul uşii ei într-o manieră mai puţin pragmatică decât ar fi trebuit ca să fie considerată un miracol.

— S-ar putea să am o soluţie la problema ta.

Veşnica femeie de afaceri, recunoscând în situaţia de faţă una din care ar fi putut trage foloase!...

Isabella se aplecă imediat în faţă, cu o expresie luminoasă:

— Într-adevăr? Eu sunt incapabilă să găsesc vreo soluţie care să mă facă să ies din situaţia dezastruoasă. Dacă m-aş întoarce acasă, unchiul meu m-ar forţa să consimt la odioasa căsătorie. Chiar dacă îmi găsesc alt loc în care să locuiesc, cu siguranţă m-ar găsi. Sunt convinsă că tribunalele nu mă pot proteja minut cu minut, iar unchiul Herbert vrea banii bunicului atât de mult, încât probabil că nu mă va lăsa în pace.

— Ce îţi voi propune eu s-ar putea să-i taie interesul să mai devii parteneră de viaţă pentru... — gura lui Molly se curbă uşor — grasul Harold.

— Fiul lui.

Molly dădu din cap:

— Bănuiam. (Privirea ei se aspri brusc.) Nu vreau să te alarmez, dar nu-i aşa că rudele dumitale te-ar moşteni dacă ai muri?

— Nu. Testamentul bunicului e foarte clar. Dacă mor fără copii, averea lui va fi folosită la acțiunile de caritate.

— Deci este obligatoriu să te măriți cu vărul dumitale ca ei să poată beneficia de avere!

— Fapt ce nu se concretiza niciodată, declară ferm Isabella.

— Înțeleg. (Privirea lui Molly cercetă fugar camera.) Ai idee unde te afli?

Isabella își roti privirile în jurul său, luând seama la tot ce se afla în camera decorată după ultima modă, opulența mobilierului, neglijeul elegant al matroanei:

— Într-o casă de pe strada St. James. Mai mult de atât mi-e teamă că nu știu.

— Acesta este cel mai stilat bordel al Londrei! Și eu sunt stăpâna lui!

Obrajii Isabellei se roșiră brusc. Chiar și la lumina slabă a lumânărilor roșeața ei era inconfundabilă:

— Oh, Doamne!...

Vocea ei era o șoaptă slabă, ochii i se dilataseră, șocul întunecându-i mintea.

— Ești în perfectă siguranță.

Îi trebui câteva clipe ca să poată răspunde, iar vocea îi era încă o șoaptă:

— Chiar?

— Bineînțeles! Și ești liberă să pleci, dacă asta-ți dorești.

Se lăsă o liniște adâncă.

Isabella nu prea avea de ales, unde să se ducă?

— Sau dacă ai nevoie de ajutor, spuse Molly cu glasul ei cumpătat, ai putea să-mi iei în considerare oferta. Nu e decât o simplă sugestie, fără nici un fel de constrângere intenționată sau sugerată. Independența ta nu va fi compromisă.

Se lăsă din nou liniștea, în timp ce Isabella își dădea seama cât de adevărată era expresia din bătrâni „a cădea din lac în puț". Mușcându-și buza de jos, încerca să scoată la iveală alte opțiuni pentru a scăpa de amenințarea pe care o reprezenta rudele ei.

Dar nici o altă soluție comodă de salvare nu-i venea în minte, nici un bun samaritean nu aștepta în viața ei momentul când va fi nevoie de el, ca să o salveze. Era absolut singură.

Imensitatea singurătății ei îi strânse stomacul într-un nod. Dar dorința puternică de supraviețuire care o ajutase, încă de când era mică, din ziua în care își pierduse ambii părinți, o făcu să-și ridice bărbia și să se uite în ochii lui Molly:

— Spune-mi propunerea. Ascult.

— Rudele dumitale trebuie să te mărite cu unul dintre ei ca să se asigure că banii ajung în buzunarele lor.

— Cam acesta pare a fi planul lor, completă Isabella cu voce scăzută.

— Fără dumneata, banii ajung în altă parte.

— Așa stipulează testamentul bunicului. Deși ei ar putea să-l mătrășească.

— Testamentele sunt acte înregistrate la tribunal. Le va fi foarte greu să-l conteste sau să demonstreze că bunicul tău nu era în deplinătatea facultăților sale mintale. Ei bine, dacă ai fi ruinată sau compromisă, ar mai dori ei să devii mireasa lor?

— Nu e foarte sigur că pentru ei contează integritatea mea, atâta timp cât pot pune mâna pe banii bunicului.

— Dacă ai fi reputația dumitale ar fi ruinată în mod *public*, și-ar schimba planurile?

Isabella zâmbi, în ciuda temerii pe care o mai resimțea, începând să înțeleagă unde bătea propunerea doamnei Crocker. Ieșirea ei din situația neplăcută începea să se contureze:

— Ar trebui făcută publică dizgrația mea. Nu sunt sigură că doar compromiterea mea, ca persoană, ar fi suficientă.

— Să spunem că nu ai fi compromisă doar moral, ci ai fi și gravidă? Aș putea avea grijă ca o astfel de bârfă picantă să ajungă în editoriale. Ai deveni atunci *persona non grata*?

— Gravidă?! murmură zăpăcită Isabella. N-aș putea face asta!

— Doar teoretic, draga mea. Nu trebuie să-ți faci griji.

Cu inima bătând puternic, deoarece ghicea răspunsul pe care îl va primi, întrebă:

— Ce va trebui să fac, concret?

— În schimbul protecţiei oferite de casa mea şi a ruinării reputaţiei dumitale suficient de mult încât rudele să nu mai fie interesate de căsătorie, îţi voi cere să accepţi ca pentru o perioadă limitată de timp să joci rolul limitat de curtezană.

„Curtezană!" îi răsunau cuvintele în cap. „Curtezană, bunule Dumnezeu!...", se gândea deşi nu era încă sigură ce ar fi trebuit să creadă despre propunere. Dar curtezană?! Era imposibil! Pentru o mie de motive, majoritatea legate de bunul ei simţ şi de raţiune, cât şi de memoria bunicului ei.

— Nu, n-aş putea. Chiar n-aş putea.

— Ar implica un rol foarte limitat, draga mea. Şi dacă doreşti, rudele dumitale vor fi anunţate rapid ce deznodământ a avut povestea dumitale, punându-li-se în vedere că ea va fi făcută publică doar dacă te vor ameninţa în continuare. Toată povestea va fi tratată cu multă delicateţe. În afară de un cerc restrâns de persoane nu va afla nimeni — şi în aceştia am încredere deplină că vor păstra tăcerea.

— Nu am putea, adică vreau să zic, nu am putea doar să pretindem...

— Fiind implicată atâta avere, se prea poate ca unchiul dumitale să ceară să se facă dovada dezonorării dumitale.

Isabella îngheţă brusc:

— Doar nu vrei să insinuezi că...

— Ai auzit despre scandalul Westmore, din sezonul trecut, când logodnicul domnişoarei Jane a insistat să se facă un examen medical înainte de căsătorie? În cazul ei îi punea la îndoială virginitatea. Unchiul dumitale va pune la îndoială mărturisirea că eşti înjosită, şi ducând în mod cert cazul în faţa instanţei, va cere să fii examinată.

Brusc imaginea unei duzini de judecători în robe negre privind de sus spre ea cu lascivitate nedisimulată, alături de

corpolentul Harold, nud într-un mod hidos, aşteptând-o în patul nunţii, o făcu să simtă gustul fierii în gură. Dându-şi toată silinţa să nu vomite, înghiţi în sec şi inspiră adânc:

— Având în vedere alternativa, propunerea începe să pară că merită atenţie. Ştiu acum că rudele mele sunt absolut nemiloase. Aş fi fost căsătorită în noaptea asta împotriva dorinţei mele şi a protestelor preotului, dacă nu aş fi fugit.

Mai inspiră o dată adânc. Expiră şi, privind-o drept în ochi pe doamna Crocker, puse întrebarea incriminatoare:

— Ce va trebui să fac ca planul dumitale să fie executat? Şi te rog să fii sinceră.

— Va trebui să te culci cu unul din clienţii mei.

— Să mă culc cu el?

— Să faci dragoste cu unul din clienţi.

— Şi *ce vei câştiga dumneata din asta*?

Cunoştea, bineînţeles, răspunsul; dar dorea să vadă cât de sinceră era gazda ei.

— Bani, este lesne de ghicit. Preţul unei virgine este foarte mare.

— Ce te face să crezi că sunt virgină?

Molly ar fi putut să se comporte fără menajamente şi să-i spună adevărul: că inocenţa îi strălucea practic ca un nimb deasupra capului. Dar diplomată în negocierile delicate pe care le purta, zise în schimb:

— Să presupunem doar că eşti. Şi oricare ar fi preţul pe care îl vei plăti pentru experienţele dumitale aici, va fi considerabil mai mic decât a fi măritată cu vărul dumitale pentru tot restul vieţii. Legătura de dragoste pe care o sugerez va fi de scurtă durată.

— Cât de scurtă?

Se simţea ca şi cum ar fi negociat viitorul întregului Univers, sau cel puţin al universului ei.

— Am putea discuta asta cu clientul.

Vocea Isabellei se mai învioră:

— O noapte, săptămână, sau două săptămâni? Spune-mi care este angajamentul obişnuit?

— Nu mai mult de două săptămâni. Probabil doar o zi, sau cam așa ceva.

— O zi, sau cam așa ceva...

Prețul libertății ei părea dintr-o dată rezonabil.

Nu prea o interesa să-și protejeze virginitatea dacă astfel putea dejuca planurile rudelor. Nu că pe ei i-ar fi interesat dacă era sau nu virgină dacă ar fi putut ajunge la avere. Să pretindă însă că era gravidă, așa cum sugerase doamna Crocker, era ingenios. Dacă era compromisă, gravidă de ochii lumii și demascată *public*, sau doar amenințând cu posibilitatea asta, ei vor fi forțați să renunțe la orice gânduri de a o mai căsători cu Harold, poziția lor în societate fiind deja nesigură datorită disprețului cu care era privit negoțul pe care-l practicau. Un scandal izbucnit în jurul sejurului ei în casa lui madam Crocker va fi de nepotolit. Mai ales ținând seama că Amelia și Carolina își căutau soți.

— Opțiunile mele sunt destul de limitate, nu-i așa?

Molly dădu din cap a încuviințare. Ridicând tava cu prăjituri, o întinse Isabellei:

— Dacă vei fi de acord, independența dumitale va fi garantată.

— Aceea este ciocolată? întrebă Isabella arătând spre o bucățică în formă de diamant, cu glazură roz.

— Ciocolată cu umplutură de căpșuni.

Zâmbi și ridică prăjitura:

— Totul este atât de bizar, doamnă Crocker...

— Dar profitabil pentru amândouă.

Isabella mușcă din prăjitură și închise ochii ca să savureze gustul delicios. Când îi deschise iar, o clipă mai târziu, vorbi cu gura plină de ciocolată și cremă de căpșuni:

— Aș scăpa de ei odată pentru totdeauna, nu-i așa?

— Chiar aș paria o sumă substanțială pe asta.

— Un gând plăcut.

Pentru un moment Isabella se uită contemplativ la flăcările care dansau în șemineu. Când își întoarse privirile spre doamna Crocker, în ochi i se putea citi determinarea:

— Foarte bine. Am să o fac.

— Eşti sigură?

— Având în vedere alternativa... rosti tărăgănat, cu voce amară, Isabella.

— Inteligentă alegere, zâmbi Molly.

Şi astfel s-a încheiat târgul.

●

Capul lui Dermott se odihnea pe marginea de marmură a căzii din care se ridicau aburi de jur-împrejurul lui, o moleşeală plăcută invadându-i simţurile. Era treaz de zile întregi datorită insaţietăţii sexuale a Oliviei, cursa îşi făcea simţit efectul asupra energiei lui, şi după o jumătate de duzină de pahare cu coniac consumate jos, apa caldă îl îmbia la somn.

— Nu ai voie, îi spuse Kate în glumă, foarte aproape de el.

Genele lui negre şi lungi se ridicară încet. Privirea îi fu captată de formele ei mlădioase şi rotunjite, apoi de chipul zâmbitor.

— Sună a ordin? o tachină el.

— Ia seama, dragă, nu te-am văzut de mai bine de o săptămână.

Intrând alături de el în cada suficient de mare pentru amândoi, îşi lăsă corpul să alunece până când îi cuprinse coapsele lui între picioare:

— Iar tu trebuie să rămâi treaz până îmi satisfaci dorinţele.

— Trebuie? o sprânceană i se ridică într-o interogare sarcastică.

— *Trebuie*, dragă. Sunt hămesită de tine. Şi dacă nu aş fi atât de politicoasă, aş fi sărit pe tine din momentul în care ai intrat pe uşă.

— Deci ar trebui să-ţi laud cumpătarea?

— Ar trebui să mă răsplăteşti din plin pentru sobrietatea mea.

Ea îi înhăţă penisul şi îl strânse uşor în palmă.

— Şi cam la ce te gândeai? murmură el încet, brusc pe deplin treaz.

— Ceva mare şi tare şi capabil să... dragă... Este din cauză că n-am mai văzut-o de o săptămână, sau e chiar mai mare în seara asta?

— Am putea spune mai bine, răspunse Dermott gutural, dacă ai lăsa-o să măsoare limitele dulcii tale păsărici.

— Sigur nu eşti prea obosit? Nu te deranjează?

— M-a deranjat vreodată?

Prefăcându-se că se gândeşte o clipă, rânji apoi forţat:

— Chiar deloc, începând cu ziua când ai împlinit cincisprezece ani, după cum se bârfeşte.

— Paisprezece, mulţumită foarte atractivei mame a lui Harvey Nicols, căreia îl plăcea să seducă prietenii de şcoală ai fiului ei.

— Încă mai are ochi pentru bărbaţi, afirmă clevetelile.

— E, în mod cert, o femeie pasională. Cum eşti şi tu, draga mea Kate. Şi-acum vino încoace ca să-ţi arăt cât de dor mi-a fost de tine.

●

În timp ce Dermott şi Kate îşi reinnoiau prietenia, Isabella fusese condusă într-un dormitor drăguţ din apartamentele lui Molly. Două servitoare tinere se agitau aducând apă pentru îmbăiat, prosoape, săpunuri parfumate, şi o tavă cu mâncare care mirosea îmbietor.

Isabella stătuse în mijlocul camerei cât timp i se pregătise baia, având senzaţia că asistă la o piesă de teatru. Ca şi cum perdelele din muselină ornamentate cu crenguţe, şi lenjeria de pat, şi mobila franţuzească de culoare crem, şi candelabrele de cristal erau doar obiecte dintr-o recuzită frumoasă, şi singurul motiv pentru care ea putea să simtă atât de distinct mirosul cerii de albine de la lumânări era că avea un loc în rândul din faţă. Servitoarele au tot băgat capul pe uşă şi i-au făcut plecăciuni dar nu i-au adresat nici un cuvânt, şi abia după ce şi ultima găleată cu apă fierbinte a fost turnată în cada de porţelan vopsit, o voce a scos-o din reverie:

— Ai dori o fată să te ajute la baie?

Molly intrase într-un târziu, aducând o rochie, iar când Isabella s-a răsucit la auzul glasului ei, i-a trebuit o clipă ca să-şi dea seama ce era real şi ce fantezie.

— Mulţumesc, dar aş prefera să fiu singură.

— Aşa mă gândeam şi eu, ca atare i-am spus bucătarului să-ţi pregătească mâncarea pe o tavă, ca să te poţi bucura de ea, mai târziu, lângă foc. Cred că asta te va mai încălzi puţin după baie, adăugă ea întinzându-i rochia moale de caşmir.

— Îţi mulţumesc pentru — Isabella ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să alunge ceva — bunătate şi...

— Eşti liberă să te răzgândeşti în orice clipă...

Molly înţelegea ezitarea Isabellei.

— Eşti foarte mărinimoasă.

— Doar sensibilă. Doamnele din casa mea sunt aici pentru că aşa au ales. Nici nu aş accepta altfel. Deşi multe dintre ele sunt aici pentru motive care seamănă într-o mai mică sau mai mare măsură cu situaţia dumitale. Şi opţiunile lor erau tot limitate; cum sunt adesea opţiunile femeilor într-o lume a bărbaţilor. (Vocea ei căpătase un optimism cald.) Acum simte-te cât de confortabil poţi, în seara asta, şi vom mai vorbi dimineaţă. Nimic nu e bătut în cuie. Poate reuşeşti să te gândeşti la cineva care să-ţi fie avocat şi toate rudele dumitale abominabile să moară de ciudă, adăugă ea cu un zâmbet.

— Ar fi minunat, replică Isabella, încurajată de optimismul binefăcătoarei ei. Îmi voi stoarce creierii în noaptea asta.

— Să nu uiţi să mănânci. Guillaume se îmbufnează când mâncarea lui ajunge înapoi la bucătărie fără să fi fost măcar gustată.

— Nu este cazul să-ţi faci griji din cauza asta. (Zâmbetul Isabellei era plină de o căldură sinceră, dispoziţia ei fiind mult mai bună datorită candorii doamnei Crocker.) Sunt teribil de înfometată.

— Atunci ne vedem la micul dejun.

După o clipă uşa se închise fără zgomot, iar Isabella îşi dădu seama că e singură, în cel mai luxos bordel din Londra.

Dacă cineva i-ar fi spus cu o zi în urmă că în noaptea asta va dormi aici, l-ar fi crezut nebun.

După cum i-a subliniat doamna Crocker, mai avea timp să se gândească la alte alternative de ieşire din situaţie. Dar aroma de cimbru emanată de mâncare o făcea să saliveze, şi chiar dacă nu ar fi fost udă şi murdară datorită fugii prin ploaia de afară, baia aromată şi fierbinte ar fi fost o ispită puternică. Avea întreaga noapte la dispoziţie ca să găsească soluţiile pentru dilema ei. Dar între timp mâncarea şi baia se răceau.

Câteva clipe mai târziu stătea în căldura plăcută a căzii, tava cu mâncare balansându-se precar pe marginea băii, cu gura plină cu calcan de Dover care avea un gust atât de divin pe cât permite arta culinară. Guillaume nu trebuia să-şi facă griji că mâncarea lui se va întoarce negustată. Avea de gând să savureze fiecare bucăţică, probabil să lingă chiar şi tava. Mâncase foarte puţin zilele trecute datorită bolii bunicului ei şi pentru prima dată în decursul ultimelor ore devenise conştientă că îi era foame.

Când a terminat şi ultima bucăţică de lămâie genoveză, ridică ochii satisfăcută şi aşeză tava pe podea. O jumătate de sticlă de şampanie foarte delicioasă însoţise cina. Şi acum, după ce mâncase pe săturate, băuse şi se destinsese în baia caldă, se simţea adormită şi satisfăcută.

După o vreme se şterse, şi îmbrăcându-se în luxoasa rochie albă de caşmir mulată pe ea, se aşeză să se odihnească într-un şezlong plasat convenabil lângă şemineu. Prelungita boală a bunicului îşi luase partea de tribut din vitalitatea ei. Nu mai dormise o noapte întreagă de mai bine de o lună. În câteva minute era adormită.

Molly intră în cameră, câteva ore mai târziu, să vadă ce mai face, şi o acoperi cu o pătură lăsând-o să doarmă acolo unde era. Flacările din şemineu îi luminau tenul palid şi părul blond, rochia albă o înveşmânta moale: imaginea inocenţei era atât de frapantă, că nici măcar Greuze nu ar mai fi putut adăuga nimic.

3.

Soarele strălucea puternic prin perdelele de dantelă şi muselină când Isabella se trezi cu o tresărire: „Înmormântarea bunicului!"

Se ridică în fund, aruncă la o parte pătura şi sări în picioare. Fugind la sfoara clopoţelului, trase cu putere de ea, apoi se agită nervoasă până apăru un servitor.

— Trebuie să o văd urgent pe doamna Crocker. Care este camera dânsei?

În glasul ei se putea simţi agitaţia ce o cuprinsese, iar camerista cu ochii bulbucaţi şi nervoasă îi indică, prin uşa deschisă, o uşă închisă, dincolo de camera de zi.

— Probabil că e la masă acum, domnişoară.

— Mulţumesc, răspunse scurt Isabella, păşind deja în direcţia indicată.

Ajungând la uşă, bătu cu hotărâre şi, fără să mai aştepte un răspuns, apăsă pe clanţă şi pătrunse în cameră.

Se opri brusc şi faţa i se îmbujoră. Un bărbat izbitor de elegant, desculţ şi fără cămaşă, stătea vizavi de doamna Crocker, luând micul dejun.

„Dumnezeule", se gândi Dermott, privind spre femeia pe care o văzuse în treacăt aseară. „este chiar mai frumoasă văzută de aproape! Şi mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată", remarcă el cu plăcere. Corpul bărbatului răspunse brusc la priveliştea voluptuoasă ce i se înfăţişa: sânii generoşi ai domnişoarei, mijlocul subţire, uşoara bombare a şoldurilor şi picioarele zvelte nu foarte bine ascunse de materialul subţire al rochiei.

— Intră, draga mea, o invită Molly pe Isabella. Stai cu noi la micul dejun.

— Nu, mulţumesc... adică trebuie... (Încerca să nu privească spre bărbatul pe jumătate dezbrăcat.) Vreau să spun că trebuie să vorbesc cu dumneata acum.

Dermott vru să se ridice:

— Scuzaţi-mă...

— Nu e nevoie, îi făcu Molly semn cu mâna să se aşeze la loc. Am să vin la dumneata în cameră, zâmbi ea spre Isabella, care remarcase uimită jocul muşchilor trupului bărbatului când acesta se mişcase.

Se ridică în picioare şi se adresă acestuia, cu afecţiune în voce:

— Tu continuă să mănânci. Ştiu câtă nevoie ai de mâncare dimineaţa.

Cu un zâmbet către conte, o pofti pe Isabella afară din încăpere, urmând-o în camera ei, şi după ce intrară, închise uşa:

— Şi-acum spune-mi cu ce te pot ajuta?

Cele câteva secunde cât i-au trebuit ca să ajungă în camera ei au fost suficiente ca Isabella să-şi revină — domnul care dejuna cu doamna Crocker nu avea nimic în comun cu ea.

— Am venit să-ţi spun că *trebuie* să pregătesc cele necesare pentru înmormântarea bunicului, îi explică ea. Nu ştiu cum de am uitat aseară!

— Este lesne de înţeles, având în vedere că ţi-a fost ameninţată viaţa. Doar nu intenţionezi să te duci la înmormântarea lui? întrebă precipitat doamna Crocker. În mod sigur, vei fi luată cu sila şi te vor obliga să te măriţi.

— Ştiu! (Nervozitatea Isabellei era evidentă.) Dar trebuie să mă asigur că pregătirile sunt *en train*[1]. Sau cel puţin trebuie să iau legătura cu domnul Lambert ca să-i transmit să se ocupe el de toate, în numele meu. Deşi — glasul îi coborâse până devenise aproape o şoaptă — cum aş putea să nu mă duc să îl înmormântez pe bunicul meu?

— După ce va trece primejdia, vei putea merge să-ţi manifeşti respectul. Dacă ar fi cineva care să-ţi acorde această

[1] *en train* = (Expresie din limba franceză) – a fi în (curs de) desfăşurare. (n.tr.)

libertate, sunt sigură că bunicul tău ar face-o. Voi trimite bileţelul dumitale către domnul Lampert cu un servitor.

— Dar servitorul să nu pomenească de dumneata, rosti Isabella tremurând.

— Bineînţeles.

— Scuză-mă, te rog, Se simţea teribil de stânjenită.) Ce nepoliticos din partea mea; după câte ai făcut pentru mine...

— Nu e cazul să-ţi ceri scuze, draga mea. Înţeleg foarte bine rigorile societăţii. Domnul Lampert va fi contactat cu cea mai mare discreţie. Acum scrie-i instrucţiunile pe care vrei să i le transmiţi, în timp ce eu mă voi îngriji să ţi se aducă micul dejun aici. Sau, dacă doreşti, eşti binevenită să te alături domnului Bathurst şi mie.

— N-aş putea, roşi Isabella.

— Atunci una dintre cameriste îţi va aduce în cameră micul dejun, îi oferi cordial Molly. Şi când vei termina de redactat scrisoarea am să am grijă să o trimit. Cu puţin noroc, adăugă ea cu bunăvoinţă, vei fi eliberată de intenţiile criminale ale rudelor dumitale în foarte scurt timp.

— Mă rog la Ceruri să ai dreptate, doamnă Crocker, replica-i banală fiind însoţită de o emoţie puternică

●

— De unde a apărut? o întâmpină pe Molly întrebarea lui Dermott, la întoarcerea acesteia.

— Nu sunt foarte sigură. Urmărită şi înspăimântată, a dat întâmplător de noi noaptea trecută. Se pare că era forţată să accepte o căsătorie repugnantă.

Molly se aşează la masă.

— Asta necesită oarecare curaj. Să fugi în noapte...

— Sau o groază teribilă. Nu prea are pe nimeni, şi puţinii oamenii pe care îi cunoaşte sunt interesaţi doar de averea ei, adăugă Molly în timp ce-şi turna o ceaşcă de ceai proaspăt.

— O avere, şi nimeni de partea ei? Ar putea să-şi pună de pe acum o ţintă pe spate.

— Asta a înţeles şi ea aseară, şi chiar foarte repede,. Bunicul său nu murise nici de o oră, şi ei deja aduseseră un preot să o cunune.

— Ah, momeala banilor uşor câştigaţi!

— Tu întâmplător eşti unul dintre puţinii care pot respinge o avere.

— Am plătit cu sânge pentru averea mea, Molly. Nu e nimic întâmplător în bogăţia mea.

— Sau în a mea.

El dădu din cap a încuviinţare:

— Amândoi am reuşit să trecem de obstacole, nu-i aşa?

Ochii i s-au întunecat o clipă şi şi-a întîns mâna după paharul de bere neagră care îi însoţea micul dejun.

— Nu putem schimba nici inumanul destin, nici loviturile date de soartă.

— Putem doar să încercăm să uităm, murmură el cu o voce dură din care răzbătea amarul.

Ridicând paharul la gură, îl goli, aşezându-l înapoi pe masă şi zâmbind către Molly cu o nonşalanţă exersată:

— În mod cert avem lucruri mai plăcute de discutat într-o dimineaţă însorită ca asta, cu mireasma primăverii plutind în aer.

— Cred că vorbeam despre oaspetele meu cel mai recent.

— Mult mai bine. E foarte apetisantă.

— Nu-i aşa că e? (Molly examina în aer o tartină cu căpşuni.)

— Şi?

O sprânceană neagră se ridică întrebător.

— Statutul ei este încă în discuţie.

— Asta sună interesant. Ar putea să fie disponibilă?

— Ar putea.

— Te comporţi cu multă discreţie, Molly. Nu este deloc felul tău.

— În timp ce pe tine nu te-au părăsit năravurile obişnuite.

— Să sperăm că nu m-au părăsit. Nu am decât douăzeci şi nouă de ani. Acum, spune-mi procentul lui „s-ar putea".

Molly îi expuse târgul încheiat noaptea trecută între Isabella şi ea, în timp ce ciugulea din prăjituri.

— Ştii ceva de familia Leslie, ori despre bunicul ei, ori despre rudele care îi vor răul? îl întrebă. Numele acesta mie nu-mi spune nimic.

Dermott dădu din cap:

— Nu se învârt în cercurile pe care le frecventez eu, observă el cu un rânjet, prietenii mei sunt categoric scandaloşi, dar nu e nici un bancher arivist printre ei.

— Da, te învârţi în cercul prinţului de Wales şi a găştii lui, remarcă Molly.

Dermott făcea parte, într-adevăr, din cercurile înaltei societăţi.

— Indiferent de anturajul Isabellei, inocenţa ei este reală. Aşa că nu sunt deloc sigură de procente şi nici de gradul meu de motivare în a obţine un profit de pe urma ei. Poate că voi alege să fiu plină de bunăvoinţă cu ea.

— Nu ar fi neapărat necesară amabilitatea faţă de ea, sublinie el. În interesul viitorului ei, s-ar putea să prefere mai puţină inocenţă şi mai multă libertate. Şi nu deduce că sunt animat în cele ce spun doar de motive egoiste. Ci mai degrabă îţi aduc aminte cum vede lumea o moştenitoare candidă şi neajutorată. Este o ţintă uşoară pentru orice pungaş, şi tu ştii foarte bine asta.

— Şi ce-ar trebui să fac eu?

— Aşteaptă să decidă singură. Nu încerca să o influenţezi.

— Şi dacă în final va fi de acord cu oferta făcută de mine? Ce fac atunci?

Zâmbetul lui cald şi copilăros era plin de farmec:

— Lasă-mă să îmi elimin adversarii supralicitând pentru ea.

— Nu vreau să o rănească nimeni.

— Am rănit eu vreodată, în vreun fel, o femeie?

— Nu, spuse rânjind, ştiind că specialitatea lui Dermott era mai degrabă să le ofere plăcere.

— Şi sunt femeile pe care le cunosc eu vreodată nefericite?

— Eşti mult prea orgolios, îi replică, dar zâmbetul îi era afectuos — îl cunoştea pe Dermott dinainte să plece în India şi îl ajutase să-şi uite amintirile dureroase când se întorsese:

—Mă mai gândesc, încheie ea.

— Lasă-mă pe mine să licitez ultimul. Este tot ce îţi cer.

— S-ar putea să nu se ajungă acolo.

— Dar *dacă* se ajunge, mi-ar face plăcere să te ajut să devii mai bogată.

— Iarăşi vorbeşte nababul din tine.

El ridică din umeri, nu avea de gând să o contrazică.

— Am văzut-o aseară, ştii, când a venit prima dată. Mi-a deranjat somnul şi, după cum ştii, asta nu se întâmplă prea des. Sper să rămână aici o vreme.

— Dacă te văd aşa interesat de ea, aş dori să-ţi cer o favoare.

— Cere-mi!

Simţind că toate şansele sunt în favoarea lui, continua să mănânce, apetitul fiindu-i pe măsura tinereţii şi al activităţii fizice.

— Trebuie să trimită o scrisoare avocatului ei. Aş dori să folosesc servitorul tău, nu pe al meu. Ca să induc în eroare pe oricine ne-ar urmări.

— Te rog, foloseşte-l! (Şi întinse mâna să ia încă o felie de şuncă.)

— Nimeni nu va îndrăzni să-ţi stea în cale.

— Asta este adevărat.

Reputaţia lui de om violent era binecunoscută şi el nu o infirma. Precum nici recordul lui de a fi supravieţuit celui mai mare număr de dueluri din întreaga Anglie. Ridicând ochii din farfurie, îi aruncă o privire zeflemitoare:

— Fata chiar mă intrigă. Spune-mi de ce.

— Este foarte frumoasă.

Continuă să-şi taie şunca:

— E mai mult decât atât.

— Poate că te provoacă izul de inocenţă.

Privirea lui se ridică din nou şi ochii lui negrii erau ciudat de reci:

— Nu-mi place inocenţa.

— Atunci ea este excepţia, asta dacă nu vrei să fii al doilea.

Negă uşor din cap:

— Nici gând! (Gura i se contractă într-o grimasă.) Aproape că-l face pe om să creadă în...

— În farmece?

Pufni în râs.

— Aveam de gând să spun avariţie.

— Lăcomia, într-o situaţie în care este implicată şi o femeie, nu e ceva nemaiauzit.

— Pentru mine este.

Îşi împinse brusc scaunul de lângă masă ca şi cum gândul i-ar fi repugnat enorm.

— Am să fiu jos, până când se deschide localul Tattersall, spuse în doi peri sărind în picioare. Servitorul meu va fi la dispoziţia ta!

Şi ieşi brusc din încăpere.

Molly îl privi părăsind camera şi se întrebă ce-l apucase pe cel mai risipitor desfrânat din Londra. Prea puţin somn, decise ea pragmatic, sau pur şi simplu frica de emoţii a bărbaţilor. Bathrust era în mod deosebit insensibil la simţăminte delicate de când se întorsesw din India. Trăia într-un continuu pericol, pariind pe orice, simţind mereu nevoia să câştige, întotdeauna licitând mai mult pentru obiectele pe care le dorea. Nu avea nici un sens să caute sentimente filantropice în legătură cu interesul faţă de miss Leslie.

Scuturându-şi firimiturile de pe rochie, se ridică din scaun şi plecă să vadă dacă Isabella terminase scrisoarea.

●

— Sunt gata, zise Isabella. (Tocmai sigila scrisoarea cu puţină ceară când intră în cameră doamna Crocker.) Nu prea aveam ce să-i spun. Lampert a primit instrucţiuni pentru înmormântarea bunicului cu mulţi ani în urmă. Aşa era bunicul:

prefera să-şi facă singur toate aranjamentele. Eu doar i-am scris lui Lampert că voi lipsi din oraş o vreme şi că dacă are nevoie să ia legătura cu mine va putea să trimită o scrisoare vânzătorului de cărţi de pe strada Albemarle. Domnul Martin nu se va supăra. Mă cunoaşte de când m-am născut.

Ridicându-se în picioare, se îndreptă spre doamna Crocker întinzându-i scrisoarea.

— Foarte delicat din partea dumitale, draga mea. Voi avea grijă ca domnul Martin să fie contactat, spre a verifica dacă este trimis vreun mesaj pe adresa lui. Dă-mi voie să duc asta unui servitor, şi dacă doreşti, când mă întorc vom găsi ceva cu care să-ţi petreci timpul în mod plăcut, ca să-ţi distragă atenţia de la evenimentele îngrozitoare ce au avut loc. În mod sigur ai nevoie de câteva rochii.

— Nu am putea să o curăţăm pe a mea?

— Bineînţeles. Dar între timp, fă-te comodă până mă îngrijesc să trimit scrisoarea. Ai remarcat romanele de pe raftul de lângă fereastră?

Nu le remarcase, şi după ce doamna Crocker părăsi camera, Isabella examină selecţia de cărţi. Mirată, trecu în revistă nu doar ultimele cărţi apărute dar şi o seamă de cărţi în latină, greacă şi franceză. Nu te prea aşteptai să vezi o astfel de erudiţie într-o casă de toleranţă, indiferent cât de eleganţă era ea. „Cine citeşte astfel de cărţi?" se întrebă. Luând de pe raft „Cartea oraşului doamnelor" a Christinei de Pisan, consideră că este o lectură inadecvată pentru femei, sau bărbaţi chiar, dacă locuiau în această casă. Remarcând apoi „Scrisorile" doamnei de Sévigne, una din cărţile ei preferate, extrase uşor volumul mic legat în marochin. Privirea ei mătură rafturile fascinată: toate cărţile pe care le adorase îi erau puse la dispoziţie în această cameră tihnită plină de soare. Fantezia îi revenise, se simţea de parcă ar fi ajuns într-un refugiu magic, plin de confort, siguranţă şi plăceri simple.

Dar uşa care s-a deschis lăsând să pătrundă în încăpere gazda ei îi aminti că în plus faţă de plăcerile care păreau fantastice trebuia să ia în considerare şi alte indecenţe.

— Ah, ai găsit ceva ce-ţi place! (Doamna Crocker aducea cu ea o tavă pentru micul dejun.)

— Toate sunt minunate. Sunt ale dumitale?

— Cititul este una dintre cele mai mari plăceri ale mele. Vino, ia loc şi mănâncă ceva.

Aşezând tava pe un birou, Molly ridică de pe ea mai multe farfurii, o cană de ceai, ceşti şi le aranjă pe o măsuţă:

— Guillaume ţi-a trimis nişte prăjituri calde şi omletă. Sper că îţi plac tartinele cu marţipan şi căpşuni.

— Mi-ai citit cumva gândurile, doamnă Crocker? întrebă Isabella zâmbind. Nu numai că sunt superbe cărţile, ca şi încăperea, dar marţipanul este preferinţa mea din copilărie.

— Perfect. Cu cremă de chantilly, sper. (Stând jos, îi făcu semn Isabellei să se apropie şi începu să toarne ceai pentru amândouă.) Scrisoarea dumitale este pe drum. Avocatul o va primi în cel mult jumătate de oră.

— Îţi mulţumesc încă o dată. (Isabella puse pe masă cele două cărţi pe care le ţinea în mână şi aduse aproape de măsuţă un scaun verde din imitaţie de bambus care era de ultimă modă.) Din moment ce nu mă voi putea duce la înmormântare, sper să pot vizita cât de curând mormântul bunicului. A dorit să fie înmormântat într-o criptă pe care a construit-o în apropiere de casa noastră de la ţară.

— Sunt convinsă că problemele dumitale cu familia se vor consuma repede.

— Mai ales dacă voi duce până la capăt înţelegerea pe care am făcut-o cu dumneata.

Privirea îi alunecă într-o parte, dincolo de doamna Crocker.

— Ai dori să-ţi caut un avocat mai bun, care să fie dispus să i se opună mai serios unchiului dumitale? Ştiu cât de dificilă îţi este această decizie.

Suspinând, Isabella urmări cu degetul conturul linguriţei de argint.

— Mi-e teamă că orice avertisment n-ar face decât să întârzie planurile mişeleşti ale rudelor mele. Şi dacă, aşa cum ai scos în evidenţă aseară, nu le-ar repudia ideea unei căsătorii cu mine, vor continua să mă hărţuiască. Deci trebuie să fiu compromisă în mod public.

— Ai putea să te muţi la ţară.

— Cred că mi-ar fi şi mai frică. Singurătatea... (Faţa ei reflecta îngrijorare.) Probabil că am citit prea multe romane la modă, dar mi-i pot închipui încuindu-mă în pod şi lăsându-mă acolo după ce au obţinut banii. Şi cine ar afla?

„Cine, într-adevăr?" se gândi Molly, când tânăra domnişoară nu avea nici un prieten:

— Am să fiu foarte sinceră cu dumneata. Când ţi-am vorbit astă noapte, am plănuit, după cum bine ştii, să obţin un profit din înţelegerea noastră. Dar mă găsesc într-o poziţie tot mai neplăcută procedând astfel.

— A fost un târg pe care l-am înţeles foarte bine, doamnă Crocker. Nu sunt un copil, şi nici nu-mi fac iluzii cu privire la necesitatea acestei măsuri extreme.

— Înţeleg, şi sunt de acord în ce priveşte necesitatea. Dar nu voi lua nici un ban. Şi eu am fost la un moment dat într-o situaţie dificilă, similară cu a dumitale, cu toate că la mine nu era la mijloc o avere atât de mare. Dar eram o tânără femeie fără prieteni, supusă, forţată chiar să accept o relaţie respingătoare. Mi-au trebuit mulţi ani ca să mă ridic deasupra ruşinii. Unii chiar susţin că încă n-am reuşit, dar am făcut ce a trebuit ca să supravieţuiesc. Asta explică cerinţa mea ca domnişoarele care trăiesc aici să o facă de bună voie. Scuză-mă, zâmbi vag, n-am vrut să fac digresiuni lipsite de importanţă pentru dumneata.

— Ba din contră, povestirea dumitale este foarte adecvată în ce mă priveşte. Câţi ani aveai când ai...

— Şaisprezece, replică Molly încet — amintirile chinuitoare nu o părăsiseră definitiv.

— Cât de îngrozitor trebuie să-ți fi fost! (Isabella luă o gură adâncă de aer și își îndreptă spatele.) În mod sigur, eu la douăzeci și doi pot să fiu la fel de hotărâtă, zâmbi vag. La ce mi-ar putea folosi virginitatea? De fapt e chiar un obstacol, nu-i așa? Cât despre reputația mea, n-am călcat niciodată în societate. Așa că orice fel de reputație este problema rudelor mele, nu a mea.

Zâmbetul i se lărgi, la gândul neplăcerilor pe care le vor avea, și vocea ei căpătă o nuanță de calm:

— Dacă mă gândesc la situație în termeni practici, pare mult mai puțin emoționantă.

— Dar nu putem să desconsiderăm în totalitate emoțiile, spuse Molly cu precauție. Eu vorbesc din experiență.

— Cu toate acestea, acum mă simt mult mai bine. (Isabella își flutură mâinile deasupra mesei ca și cum o bună parte din povara indeciziei ar fi dispărut.) Cred că voi mânca o tartă mare de marțipan cu un bulgăre de cremă de chantilly pentru început, și mă voi considera norocoasă că în dimineața asta nu sunt căsătorită cu Harold.

Molly nu se putu abține să nu zâmbească de buna ei dispoziție:

— Probabil că totul depinde din ce unghi privești.

— Cam așa este. Gândește-te că am scăpat de o soartă cumplită și mă simt acum foarte confortabil în această încăpere plăcută în care sunt cărți minunate și tarte de marțipan. Și dacă bunicul nu ar fi mort, lumea ar fi minunată.

Fața îi deveni sobră, cum se întâmpla de fiecare dată când vorbea despre bunicul ei.

— Ai spus că era bolnav de mai mult timp, remarcă Molly amabilă. Poate că era pregătit să părăsească lumea asta.

— În afară de faptul că nu-și luase rămas bun de la mine, era. Când a început să-i cedeze inima, nu i-a fost frică de moarte. Avusese o viață bună, îmi spunea mereu, și era istovit. Dar mie îmi e îngrozitor de dor de el.

— Bineînțeles că îți este. Ai stat multă vreme cu el?

— De când am împlinit patru ani. Mama a murit pe mare, și când m-am întors cu tata acasă în Anglia, îi ducea lipsa atât de cumplit, încât bunicul mi-a spus că îl simțea pe tata ca și cum aștepta să moară. În prima iarnă, când a căzut la pat cu febră, nu a avut voința să supraviețuiască. Bunicul și cu mine suntem împreună de atunci încoace. Dumneata ai familie?

Molly clătină din cap:

— Doar fetele mele de aici. Și Bathurst, într-un fel. Nici el nu prea are familie, o mamă care s-a retras din lume,

„Literalmente", completă în gând Molly, dar nu dorea să încalce viața particulară a lui Dermott.

Așadar bărbatul superb pe care îl văzuse la micul dejun era Bathurst.

— Locuiește aici cu dumneata?

Molly chicoti:

— Doar ocazional. Este marele preferat al tuturor.

— Îmi dau seama de ce. Este izbitor de chipeș.

— Frumusețe moștenită de la familia Ramsay. Pentru multe generații a fost un blestem, deși lui îi prinde bine. Cu o modestie ieșită din comun, de fapt. Nu cred că e conștient de propria-i frumusețe.

— În mod sigur trebuie să fie. Îți taie pur și simplu răsuflarea. (Isabella roși brusc.) Nu pot să-mi închipui ce gândești despre mine. Nu intenționam să fiu atât de directă, dar el este de-a dreptul extraordinar.

— Are acest efect asupra femeilor. Nu ești prima, remarcă Molly. Și nu pot fi sigură dacă asta este o consolare sau un motiv de invidie. Ai vrea să-l ai?

Roșeața Isabellei se intensifică și un șoc puternic i se citi o clipă pe trăsăturile feței:

— Adică, vrei să zici...

— Ai vrea ca Bathurst să te scape de virginitate? o spuse pe șleau Molly, deoarece nu vroia să existe nici un fel de ambiguitate despre ce avea să urmeze.

— Dacă o formulezi aşa, nu ştiu... Adică, vreau să zic... Nu m-am gândit chiar să aleg pe cineva care să...

Isabella cedă, în mod vizibil ruşinată.

— E mai mult decât doritor. Din cauza dumitale n-a dormit toată noaptea trecută.

— Din cauza mea?!

Inima începu să-i bată nebuneşte şi se întrebă de ce o încântase atât de tare gândul că el îşi exprimase interesul pentru ea.

— Te-a văzut pe scări şi a fost ţintuit de frumuseţea dumitale.

— Nu se poate.

Fata era oare atât de inocentă încât nu-şi dădea seama de frumuseţea ei uluitoare? Fusese într-adevăr atât de ferită de lume?

— Este foarte adevărat. Şi este dispus să plătească o sumă frumuşică pentru privilegiul companiei dumitale.

— Pentru virginitatea mea, vrei să spui. (Discuţia despre bani o făcu să resimtă fiori pe spate.)

— De fapt, nu. Nu are nici o înclinaţie spre virgine.

Isabella privi cu ironie spre doamna Crocker.

— Îmi scapă ceva?

Amintindu-şi nesiguranţa lui Dermott de la micul dejun, Molly zâmbi cu jumătate de gură:

— Întâmplător, mi-a spus asta. Că te doreşte *cu toate că* eşti virgină.

— Ce de obicei este văzut ca un lucru valoros, pare a nu fi de loc valoros în cazul de faţă.

— El ar fi de acord cu asta.

— Şi e o problemă?

— Probabil că nu. Dacă îl doreşti.

Replica fără ocolişuri o făcu pe Isabella să ezite:

— Nu m-am gândit niciodată la un bărbat... în felul acela, vreau să zic... în ideea că el va...

Vocea i se stinse încet. Imensa magnitudine a ceea ce era pe cale să facă, prin acest gest atât de curajos, de o mare îndrăzneală, din viaţa ei, nu avea unitate de măsură.

Vocea lui Molly era blajină deşi era mirată să vadă o astfel de castitate la o femeie de douăzeci şi doi de ani:

— Nu ai avut contact niciodată cu persoane tinere?

Isabella dădu din cap:

— La vârsta dumitale? (Nu şi-a putut ascunde mirarea.) Dar ce făceai toată ziua?

— În majoritatea timpului îl ajutam pe bunicul la afacerile lui. Era în marina comercială. Aşa a cunoscut-o iniţial tata pe mama mea. La depozitul nostru din Noua Guinee. Iar timpul nostru liber, bunicul şi cu mine, ni-l petreceam în societatea cartografilor. (Dinţii egali şi albi îi ieşiră la iveală într-un zâmbet) Fideli afacerilor, ar putea spune unii. Dar mie îmi plăcea foarte mult.

— Nu erau bărbaţi tineri în societatea aceea sau în compania de transport naval?

— Nu prea. Toată lumea lucrează în companie de foarte mulţi ani. Cât despre societatea cartografilor, toţi erau prieteni cu bunicul. Era iniţiativa lui din toate punctele de vedere. El o finanţa. Avem o superbă bibliotecă deschisă în strada Grosvenor Square. După ce voi fi iarăşi liberă să mă mişc în voie, îmi va face plăcere să ţi-o arat. Expoziţiile sunt foarte frumoas,e şi colecţia de hărţi rare este probabil cea mai bună din toată Anglia.

— Bathurst va fi foarte intrigat.

— De hărţi?

În timp ce vorbise despre societatea cartografilor se animase. Evident că era o mare amatoare:

— De dumneata *şi* de hărţi. A locuit în India timp de cinci ani, călătorind prin toată Asia şi prin Pacific. Nu este tânărul nobil şi trândav obişnuit.

— Mă îndoiesc că ar putea să-l descrie cineva ca fiind „obişnuit", după ce l-a văzut o dată.

Molly o găsea pe tânăra domnişoară care apăruse noaptea trecută în pragul uşii ei din ce în ce mai atrăgătoare pe măsură ce discutau, şi o idee începu să prindă rădăcini în gândurile

ei. Bathurst era interesat. Miss Leslie era interesată chiar dacă încă nu-şi dăduse pe deplin seama. Şi amândoi erau, mai presus de toate, singuri pe lume.

„Poate...", cugetă Molly, şi cu toate că un grad foarte mare de cinism însoţea conjunctura ei romantică, s-ar fi putut răsfăţa puţin făcând pe peţitoarea. Va fi distractiv dacă nu va ieşi nimic mai mult, şi ce altceva avea de făcut în viaţa ei decât să se amuze? Avea suficienţi bani. Avea şi suficientă influenţă, dacă s-ar fi decis să o manevreze. Clienţii ei proveneau din cele mai înalte pături ale societăţii şi din guvern, şi ea le cunoştea toate secretele.

Dar ocazional monotonia vieţii o copleşea. Din motive pur egoiste, fusese mulţumită când Bathurst se întorsese în Anglia. El o amuza enorm. Aşa că de ce să nu le facă la amândoi o favoare şi să se şi distreze în acelaşi timp?

— Am o idee, zise ea.

— Cum a fost şi ideea de azi-noapte? îi aruncă Isabella o privire jucăuşă — gândul că elegantul Bathurst era şi el amestecat în planurile lor era foarte plăcut.

— O variaţiune pe aceeaşi temă. Şi dacă nu-ţi place, îţi garantez că lui Bathurst îi va plăcea.

Terminând tartina pe când vorbeau, Isabella luă farfuria în care era omleta.

— În timp ce îmi spui, ceea ce sunt sigură că vei face, văzându-ţi mulţumirea de pe faţă, îmi voi mânca omleta şi imi voi dori ca toate rudele mele să ajungă în iad.

— Aşa te vreau!

— Mă voi gândi la asta, declară Isabella plină de elan, tăind în bucăţi ouăle cu verdeaţă. Dar nu vreau să o fac la micul dejun.

— Răzbunarea e dulce, te asigur.

Furculiţa i se opri în dreptul gurii:

— Dumneata te-ai răzbunat?

— Cu vârf şi-ndesat, răspunse Molly.

— Povesteşte-mi.

Isabella mâncă bucăţica de ou.

— Altădată.

Miss Leslie era încă prea candidă şi naivă ca să audă detaliile răzbunării pe tatăl ei care o vânduse pentru o sumă modestă unui om violent.

— Acum mă gândesc la un mod fermecător în care să procedezi cum ţi-e voia şi să-l vrăjeşti pe Dermott în acelaşi timp.

— Numele lui e Dermott? Nu-i vestitul Dermott, prietenul apropiat al prinţului de Wales?

Dintr-o dată o asaltară toate numele: Bathurst, Ramsay şi infamul Dermott, care îl însoţea pe prinţ la toate petrecerile.

— Acelaşi, dădu din cap Molly.

— Chiar şi în lumea mea izolată am auzit de depravatul Dermott. Excesele lui constituie chintesenţa legendelor din ziarele de scandal.

— Ziarele de scandal nu vorbesc nimic şi despre cealaltă faţă a vieţii lui. Dermott a fost lăsat singur să salveze moşia şi să se ocupe de mama lui după ce-i murise tatăl beat în patul uneia din amantele lui de moravuri uşoare.

— Îmi aduc aminte de asta, murmură Isabella. Banca bunicului deţinea o parte din ipoteca pe proprietate. Este acelaşi Bathurst care s-a întors nabab...

— Acum trei ani.

— Şi şi-a plătit toţi creditorii. Bunicul a fost impresionat de el. A spus că nu era uşor să faci avere în India, cum era cu o generaţie în urmă. Admira perspicacitatea contelui.

— Mai degrabă curajul. Dermott a luptat pe frontiera de nord şi a salvat o prinţesă din Panjah. Pentru care a fost răsplătit generos. Pe domeniul prinţesei se afla o carieră de rubine.

Molly nu a mai povestit că Dermott a fost de asemenea răsplătit oferindu-i-se mâna surorii prinţesei cu care se căsători. Nici că se iubiseră. Şi nici că abia reuşise să-şi păstreze sănătatea mentală când nevasta şi băieţelul lui au fost omorâţi în unul din raidurile sângeroase peste frontieră.

— Iar acum îşi petrece timpul şi banii în desfrâu. Mă îndoiesc că pot vrăji un bărbat atât de imoral... sau că aş vrea să fac asta...

Tonul din glasul ei îi oglindea nesiguranţa, deoarece sub dispreţul ei pentru preocupările lui destrăbălate, îşi dădea seama că, în mod straniu, era atrasă de el.

— Gazetele de scandal redau doar ce este pe placul cititorilor. Dermott este la curtea prinţului mai mult decât o persoană devotată şi imorală. Dar faptele bune nu au la fel de multă savoare ca bârfele apetisante. Are grijă de mama lui şi de moşie, de bună voie, şi deşi nu ar vrea să vorbesc despre afacerile lui private, lasă-mă să-ţi spun că trăieşte sub o mare povară de tristeţe.

— Şi excesul este o metodă de a uita?

— Nu unica, bineînţeles, dar acceptabilă.

— Şi eu voi fi încă o clipă efemeră pentru uitarea lui.

— Dar şi nevoia dumitale este la fel de trecătoare.

— *Touché*, răspunse liniştită Isabella. Nu am nici un motiv să mă simt jignită, din moment ce l-aş folosi în aceeaşi măsură în care el m-ar folosi pe mine.

— O nevoie reciprocă, îndeplinită într-o manieră foarte plăcută. Fără probleme.

— Cât de rezonabil sună totul! (Isabella se propti de spătarul scaunului.) Spune-mi despre farmecele pe care vrei să mi le propui.

— Ai fost de acord să devii o curtezană, pentru o scurtă perioadă de timp.

Isabella confirmă din cap.

— Dacă doreşti să fii instruită în acest rol, nu numai că dumneata te vei simţi mult mai confortabil, dar şi Dermott îţi va fi pe deplin recunoscător, te asigur.

— Mai ales pentru că nu agrează virginele.

— Asta nu înseamnă că nu va fi capabil să-ţi ofere plăcere. Reputaţia lui în ceea ce priveşte satisfacerea femeilor este binecunoscută. Dar cu scopul de a putea să-i oferi la rândul

dumitale plăcere, şi nu doar să primeşti, ai putea dori să fii mai puţin începătoare.

— Cred că aş dori.

Molly a fost surprinsă de acordul prompt.

— Nu ai nevoie de argumente care să te convingă?

— Din principiu nu-mi place un rol pasiv. Dacă intenţionez să duc până la capăt acest... aranjament, aş dori să am un control cât de mic.

— Mă surprinzi.

— Poate că sunt inocentă în a face dragoste, dar prin construcţia mea nu sunt deloc o persoană ruşinoasă, declară Isabella. Am trăit într-o lume a bărbaţilor aproape întreaga viaţă, în timp ce exemplul mamei mele a fost orice în afară de acela al unei femei convenţionale. De fapt, îmi lipsesc multe dintre trăsăturile tradiţionale pe care ar trebui să le aibă o tânără domnişoară. Nu ştiu nimic despre cum se flirtează şi nici despre conversaţiile de complezenţă. Bunicului îi plăcea să vorbească despre subiecte cu substanţă, îmi preciza adesea. Nu discutam nimic despre „modă".

— Şi totuşi rochia dumitale era de ultimă modă.

Isabella a zâmbit:

— Deoarece îmi plac lucrurile drăguţe şi bunicul era indulgent cu dorinţele mele.

— Cred că Madame Duclaisse a avut o contribuţie la designul rochiei dumitale.

— Câtă perspicacitate! Este favorita mea.

— Până la urmă nu ai în cap numai cărţi şi afaceri.

— Am avut noroc în viaţă, dar am înţeles, de asemenea, că exista o altă lume, mult mai mare, despre care nu puteam decât să citesc şi pe care n-aveam s-o cunosc niciodată. Visam uneori la localuri exotice şi aventuri. Toată lumea visează, sunt sigură.

— Nu chiar toată lumea. Există în societate şi oameni care sunt mulţumiţi cu o serie de distracţii şi petreceri şi nu se gândesc niciodată dincolo de lumea lor îngustă.

— M-aş plictisi într-o săptămână dacă ar exista doar petreceri care să-mi umple zilele.

— Cred că şi Dermott consideră că viaţa în Anglia este searbădă.

— Şi totuşi a rămas?

— Stă pentru mama lui.

— Un fiu responsabil. Nu m-aş fi gândit niciodată astfel la un libertin.

— Poate că e cel mai bun în stârnirea scandalurilor, dar e în mod cert mult mai complicat.

— Te voi scandaliza, şi pe dumneata şi pe mine, să-ţi spun că ceea ce mă atrage cel mai mult în aranjamentul nostru, când mă gândesc la el, nu este complexitatea lui ci frumuseţea şi reputaţia din domeniul viciului. Probabil că am trăit prea mult retrasă. Poate că mătuşele mele au dreptate, la urma urmei, când mă compară cu mama mea libertină. Deşi termenii pe care îi folosesc ca să o descrie nu sunt atât de frumoşi.

— Cum a ajuns să navigheze?

— S-a ascuns în vasul unchiului ei când avea cincisprezece ani şi s-a trezit în mijlocul unei călătorii spre Trinidad. Era sfârşitul oricărei şanse la o căsătorie convenabilă şi începutul unei vieţi aventuroase. Nu a regretat niciodată, după spusele bunicului.

— Şi viaţa dumîtale a fost destul de neconvenţională.

— Ca şi a dumitale. Îţi vei scrie memoriile într-o zi?

— Ca să îngrozesc toţi bărbaţii influenţi din ţară? Am să las asta în seama altora. Eu am suficienţi bani[1].

— Şi eu am... probabil, murmură Isabella, dacă toate vor merge bine. Acum, povesteşte-mi, continuă ea, despre aceste plăceri.

Era brusc dornică să afle cât mai multe despre încântătoarea artă sugerată de Molly. O uşă extraordinară se deschisese în viaţa ei izolată, şi atrăgătorul, mult-râvnitul Dermott Ramsay o aştepta de cealaltă parte:

— Chiar este bărbatul cel mai dorit de femeile din întreaga Anglie?

— Femeile îl urmăresc fără milă. Se ascunde aici deseori.

Ochii ei limpezi, albaştri se măriră:

—Este chiar atât de bun?

— Este, într-adevăr, *cel mai bun*!

Isabella zâmbi:

— Atunci voi fi onorată.

— Nu vei fi dezamăgită. Sau cel puţin asta spun fetele mele.

— Şi ele îl împart?

— Eşti plină de întrebări.

— Vreau să ştiu totul. Vreau să ştiu ce face şi cum face, ce ar trebui şi ce n-ar trebui să fac eu. Vreau să ştiu cum să-l fac să mă dorească.

— Deja te doreşte.

— Dar mai mult decât la început. Vreau să fiu cea mai bună în tot ce fac.

Mica şi inocenta Miss Leslie continua să o uimească. În faţa ochilor ei evolua o tânără, bine educată, care vorbea deschis, şi avea atât antecedente neconvenţionale cât şi o creştere care ar fi făcut cinste unui bărbat dintr-o bucată. Şi dorinţa de a-l captiva pe Dermott în confruntarea cu el.

— Atunci trebuie să avem grijă ca să devii cea mai perfectă seducătoare din câte a avut parte Dermott până acum.

— Bunicul a zis întotdeauna că învăţ repede.

Miss Leslie îmbrăţişa noua sa educaţie cu o candoare încântătoare. Molly îşi ascundea cu greu mirarea.

— Eşti sigură? simţi nevoia să-i ofere o ultimă posibilitate de retragere.

— Absolut. (Dermott Ramsay îi umpluse toate simţurile, gândurile, imaginaţia şi nu putea alunga acele imagini cum nu se putea opri din respirat.) Sunt foarte sigură.

— E datorită lui Dermott, nu-i aşa? (Molly mai văzuse acea privire.)

— N-am mai simţit niciodată aşa ceva. Mă copleşesc sentimente tot mai puternice. Mă întreb dacă asta simţea mama când a fugit. Inima imi bate puternic.

Isabella îşi puse mâna pe piept şi inspiră adânc. Molly chicoti:

— Cel puţin nu mai bate înspăimântată, cum făcea aseară.

— Oh, nu, deloc. Crede-mă, gândul să stau întinsă alături de Dermott Ramsay este cu mult mai plăcut, chiar divin în comparaţie cu gândul de a sta lângă Harold Leslie

Înfiorându-se făcu o strâmbătură:

— Într-o lume mai bună n-ai fi fost forţată să faci o astfel dc alegere.

— Dar din moment ce sunt obligată, spuse, mulţumesc mult, dar aleg plăcerea.

— Viaţa este nedreaptă cu femeile. (Vocea lui Molly avea o nuanţă de furie.)

— Eu nu aleg să disper într-o situaţie dificilă. Ci, mai degrabă, abia aştept să îmi asigur averea şi libertatea acceptând plăceri nepermise cu binecunoscutul conte, rânji Isabella. Vezi, nu mă deranjează deloc.

Molly consideră că era o ironie ca o femeie tânără părăsită de lume să fie consolată de ea. O considera foarte curajoasă:

— Oricând ai dori să opreşti această... instruire, nu trebuie decât să îmi spui.

— Dar în momentul de faţă sunt destul de sigură de ceea ce vreau. Şi până acum, n-am mai vrut nimic cu atâta... subiectivitate, încheie cu voce moale.

— Dar să ştii că el nu-i de vânzare, o avertiză Molly. Şi nici docil nu este.

Miss Leslie vorbea dintr-o dată ca o tânără domnişoară alintată, care dorea doar ce vroia ea:

— Ştiu. Poate că tocmai de aceea mi se pare efortul atât de ispititor.

4.

În dimineața târzie, familia Leslie se adunase în scunda capelă unde urma să înceapă slujba de înmormântare a lui George Leslie.

— Îți spun eu, nu va lipsi de la înmormântarea bunicului ei, șopti Harold cu privirea îndreptată spre ușă.

— Sper să ai dreptate, bombăni tatăl lui aruncând încă o privire spre ușă. Altfel va trebui să o căutăm în tot orașul.

— Nu are prieteni, nici bani, iar Lampert este destul de înspăimântat ca să-i ofere ajutor. Și chiar dacă și-ar aduna curajul, avem destui oameni care-i păzesc biroul și casa.

— Atunci e doar o chestiune de timp. La cine altcineva poate merge? Va trebui să meargă la el, până la urmă.

Preotul începu să citească predica de înmormântare, vocea lui dominând micul grup.

— Se pare că totuși nu va veni, bombăni Harold, scoțându-și ceasul din buzunarul îngust și întins al vestei cu dungi și cercetându-i fața pictată. Sper să nu dureze prea mult. La ora două încep cursele.

— Modista vine astăzi la unu la mine, șopti mama lui peste formele rotunde ale bărbatului ei. Și este cu mult mai importantă decât această înmormântare inutilă.

Herbert flutură din mâna plină de inele spre preot, semnalându-i să grăbească ceremonia — avea o partidă de cărți la care nu vroia să întârzie.

Și astfel George Leslie fu trimis în grabă din lumea asta, cu o mică fanfară și chiar mai puțină amărăciune.

Domnul Lampert privi scurta ceremonie cu o expresie schimonosită, și după ce părăsi capela nu se duse nici acasă nici la birou. Merse la o librărie de pe strada Albemarle, pierzând o grămadă de timp să aleagă o carte.

Era o pierdere de timp să-l urmăreşti, au raportat oamenii lui Herbert în seara aceea.

Bătrânul îşi petrecuse toată ziua într-o tavernă, bând o cană de bere englezească şi citind.

●

Din curtoazie, Molly a avut grijă ca Isabella să fie singură când a primit scrisoarea de la domnul Lampert.

Mâinile Isabellei tremurau când a rupt sigiliul şi a deschis foaia, singura foaie:

«Sunt supravegheat,» îi scrisese, *«aşa că nu-mi transmite direct mesaje. Ceremonia de înmormântare a bunicului tău a avut loc în dimineaţa asta şi urmează să fie transportat în cripta de la Tavora House. Domnul Martin are bani pentru tine, dacă ai nevoie, dar fii foarte atentă când te vei apropia de magazin. Nu ştiu sigur câţi spioni a implantat unchiul tău în oraş. Aş vrea să pot face mai multe.»*

Şi şi-a semnat numele cu mână tremurândă.

Isabella i-a scris pe loc un răspuns, spunându-i domnului Lampert să nu se îngrijoreze pentru ea. Nu are nevoie nici de ajutor nici de bani în clipa de faţă. Şi când va fi un moment prielnic, îi va explica toate circumstanţele.

După aceea a încercat să-şi continue lectura, dar gândurile îi erau preocupate de faptul că lipsise de la funeraliile bunicului ei şi cartea-i rămase necitită în poală. Ar fi trebuit să fie alături de el când a fost dus pe ultimul drum, se gândea; ar fi fost ultimul lucru pe care îl putea face pentru el. Şi gândul la ce ar fi putut să fie o deprima. Dar amintirea rudelor detestabile îi stârni ura mocnită şi îi făcu plăcere să plănuiască răzbunarea.

Pornirile ei nemiloase i-au oferit un răgaz, cât de mic ar fi fost el, în tristeţea ei, în timp ce deranjantele nesiguranţe din viitorul ei au produs şi mai multă dezordine în mintea-i tulburată. Dacă reuşea să-şi păstreze un aer hotărât în ceea ce privea situaţia în care se găsea, când era de faţă doamna Crocker,

de îndată ce rămânea singură nu era sigură că avea destul curaj ca să ducă totul până la capăt.

Indiferent de cât era de interesată de Bathurst.

Cu toate că el era poate cea mai bună opțiune.

Indiferent de faptul că părea să o dorească și el.

Și ea pe el.

Astfel de posibilități excentrice au șocat-o când și-a permis să le ia în calcul, la fel cum o mirau dorințele ciudate și neobișnuite pe care i le stârnea frumosul și tânărul conte. Dar gândul la Bathurst îi provoca un tremur otrăvitor și încântător înlăuntrul ei, și a trebuit să-și încordeze strâns mâinile pe cartea pe care o ținea în brațe ca să-și stăvilească emoțiile cutremurătoare.

Cum ar trebui să procedeze față de reacția ei febrilă, se întreba, și îi veni în minte singurul prieten din viața ei. Fără să scoată un cuvânt, vorbi cu bunicul ei, simplul act al comunicării oferindu-i alinare. Pe măsură ce-și explica sentimentele, i se părea că este din nou alături de ea, ca și cum nu mai era singură. S-a trezit chiar descriindu-l pe chipeșul conte, ca și cum bunicul s-ar fi bucurat de descrierea ei la fel de mult ca și ea.

Absurdul conversației ei imaginare o făcu să zâmbească. Dar, pe măsură ce punea în cuvinte frânturi din gândurile ei tumultoase, o ușurare confortabilă o cuprindea, până când un ciocănit în ușă îi întrerupse reflecțiile, și o clipă mai târziu doamna Crocker dădu buzna în cameră însoțită de mai multe fete cu brațele încărcate de rochii și accesorii colorate.

— Ți-am adus niște lucruri ca să te mai înveselești, spuse vioaie, indicând patul pe care să fie așezate. Ai scris răspunsul pentru avocatul dumitale? Servitorul lui Dermott este jos.

— Îți aduc acum scrisoarea.

Ridicându-se de pe scaun, Isabella se duse până la măsuța pe care era așezată scrisoarea ei și i-o întinse unei servitoare.

— Pentru precauție folosesc omul contelui, în caz că ne urmărește cineva, îi explică Molly.

— Îţi mulţumesc pentru atenţie şi companie. Mă simt foarte singură doar cu gândurile mele.

— Tocmai de asta ai nevoie de o digresiune. I-am spus doamnei Duclaisse să ne trimită nişte rochii, ca să ne mai înveselim.

— Ţi le voi plăti, bineînţeles.

— Când vei avea timp, draga mea. Şi acum, spuse aşezându-se, pe care ai dori să o încerci prima?

Isabella alese o rochie de dimineaţă, simţind o nevoie urgentă să-şi schimbe halatul de casă în care era îmbrăcată. Voalul, de un albastru-pal, era bordat pe margine cu o abundenţă de modele florale, altfel linia simplă a croielii era fără alte ornamente.

Familiarizată cu servitorii, deşi preferase să trăiască fără cameristă, Isabella le-a permis fetelor să o ajute să se îmbrace. Grijulie, doamna Crocker îi dăduse un furou din batist şi, după ce şi-a dat repede jos halatul de casă şi şi-a tras pe cap cămaşa, a încercat rochia de zi albastră.

— Ştii să apreciezi dimensiunile! exclamă Isabella o piruetă în faţa oglinzii înalte, fusta albastră unduind în jurul ei.

— A fost uşor. Ai aceeaşi mărime ca domnişoara Kate... una dintre fetele de aici, îi explică ea. Albastrul se potriveşte perfect cu ochii dumitale.

— Este foarte drăguţă.

— Probează şi nişte papuci de casă. Sunt câţiva care ţi s-ar potrivi, am cerut de diferite mărimi.

A fost aleasă o pereche care i se potrivea la perfecţie şi, în rochia ei elegantă, i-ar fi putut ţine companie unei regine:

— Trebuie să recunosc că o rochiţă drăguţă ridică moralul întotdeauna.

— Aşa cred şi eu. Încearcă acum şi rochiţa din mătase verde ca mărul. Şalul de caşmir produce un contrast încântător.

— Nu am de gând încă să ies din casă, sublinie jucăuşă Isabella, cu toate că frumosul material era foarte ispititor.

Napoleon adusese şalurile de caşmir în Europa după campania din Egipt, doar cu câţiva ani în urmă, şi erau la mare modă. Şi foarte scumpe.

— Atunci, pentru când o să ieşi. Am păstrat şi pentru mine două, doamna Crocker flutură din mână ca să i se aducă mătasea verde. Amuză-mă. Culoarea asta va fi adorabilă pentru tenul dumitale.

După o vreme, jumătate de duzină de rochii fuseseră probate şi încăperea primise înfăţişarea unui salon de croitorie; grămezi de mătăsuri şi pânze colorate erau împrăştiate peste tot prin cameră, papuci de casă, şaluri şi bonete completând efectul de grădină plină de flori. Doamna Crocker dădu dispoziţie să le fie trimisă o sticlă de şampanie de la gheaţă, ca să completeze aerul festiv. După ce a îmbrăcat o rochie de seară din mătase roşie încreţită, amândouă au fost de acord că era nefirească, Isabella şi Molly chicotind din pricina croielii ostentative şi căutând cu privirea următoarea rochie în mica lor reprezentaţie privată de modă.

— Eşti puţin cam tânără pentru dantelă neagră, dar încearcă oricum şi ţinuta aceasta.

— Miroase a seducţie.

— Întocmai. Hai să vedem cum îţi vine — doar în joacă.

●

Dermott îşi petrecuse dimineaţa la „Tattersall", achiziţionând noi armăsari pentru echipajul lui de curse, şi apoi luase masa de prânz la „Brooks". Plecase acasă pentru o vreme, intenţionând să discute despre afaceri cu secretarul şi valetul. Dar realiză că era incapabil să se concentreze asupra registrului contabil şi asupra corespondenţei, şi angajaţii lui schimbară priviri speculative după ce spusese a zecea oară:

— Ai vrea să repeţi?

Politicoşi, repetau afirmaţia, doar ca să-şi dea seama că domnul conte nu era atent la cursul pe piaţă al grâului, pe care de obicei îl urmărea cu mult entuziasm. După ce se întorsese din India, avusese resurse ca să se îngrijească de îmbunătăţirile

enorme de la Aworth. Şi până în ziua respectivă prezentase un real interes pentru fiecare căpiţă de fân şi baniţă de făină, fiecare cap de bovine şi oi pe care le producea pământul lui.

— Poate preferaţi să discutăm altă dată proiectele privind recoltele, sugeră Shelby, secretarul lui.

Se lăsă o scurtă tăcere.

Tânărul se pregătea să repete, când contele şi-a împins scaunul de lângă birou şi s-a ridicat în picioare:

— Ar fi preferabil în altă zi, spuse privind spre ceasul de deasupra căminului.

Amândoi bărbaţii se ridicară în picioare.

Încă o tăcere penibilă umplu biroul spaţios. Contele părea că nu-i observă, având ochii umbriţi de sprâncenele încruntate şi buzele strânse.

Secretarul îşi drese vocea şi sprâncenele lui Dermott se ridicară:

— Vă mulţumesc foarte mult. (Zâmbetul îi era distant.) Vom continua în altă zi.

Rămase în picioare mai multe clipe după ce uşa se închise în urma angajaţilor, cu silueta lui impozantă nemişcată; chiar şi respiraţia era greu de reperat în neclintirea abordată.

— Ar trebui să plec, murmură în camera tăcută.

Îşi ridică mâinile spre părul cu linie modernă şi-şi trecu degetele prin şuviţele ondulate. Înjurând încet, îşi prinse capul în mâini pentru câteva clipe, apoi, expirând, îşi lăsă mâinile să cadă:

— Ce dracu ar putea să conteze? bombăni şi se îndreptă spre uşă.

Dar încerca totuşi să reziste şi, după ce ajunse la Molly, se îndreptă spre masa de joc şi se alătură unei partide de cărţi. Pierdu şi, datorită rarităţii unei asemenea situaţii, cedă impulsurilor. Scuzându-se în faţa grupului de bărbaţi cu priviri mirate, care după plecarea lui au început să facă speculaţii, considerând că era cu siguranţă bolnav de nu văzuse o chintă roială, contele a urcat în goană treptele şi a intrat în apartamentele lui Molly fără să bată la uşă.

Auzind râsetele venind dinspre dormitor în momentul în care intra în camera de zi, recunoscu vocea femeii. Cunoştea vocea lui Molly la fel de bine ca pe a sa. Dar tocmai acel glas ciripit era motivul pentru care se afla acolo.

Împotriva voinţei lui.

În pofida oricărui principiu de dezinteres pe care-l alimentase de când se întorsese în Anglia.

Ar fi trebuit să bată, dar nerezistând impulsului care-l anima, împins de dorinţa căreia încercase întreaga zi să i se opună, dădu buzna în apartamentele femeii ca un om care intenţiona să jefuiască.

— Bună, Dermott, îi spuse Molly cu vocea remarcabil de calmă şi privirea atotştiutoare.

Iar tânăra domnişoară care îi dominase gândurile din noaptea trecută şopti cu glasul pierit:

— Oh, nu!

— Vino alături de noi la un pahar de şampanie, îl invită Molly pe conte.

Se uită la ea ca şi cum n-ar fi auzit, privirea alunecându-i instantaneu înapoi pe Isabella care stătea în mijlocul covorului de Aubusson cu ochii mari, miraţi. Era îmbrăcată, sau mai corect spus, dezbrăcată în dantela neagră aşezată peste muselina de culoarea pielii, şi abia s-a abţinut să nu se repeadă la ea, să o ridice în braţe şi să o arunce în pat.

— Îţi place rochia? întrebă Molly.

A trebuit să facă un efort ca să poată răspunde:

— Da, zise el. (Nările i s-au dilatat în timp ce inspira ca să se calmeze.) Foarte mult.

— Isabella nu era sigură că-i va veni bine.

— Îi vine.

Ca o haină vrăjitorească pe o zână, se gândi, nefiind sigur că vrea să rămână în aceeaşi cameră cu femeia care-l făcea să nu-i mai pese de nimic în afară de pofta trupească.

— Ai văzut? a zâmbit Molly către Isabella şi apoi, întorcându-se spre Dermott care nu trecuse de pragul camerei, îl întrebă: — Ai vrea să mai vezi şi altă rochie pe Isabella?

— Nu, au răspuns, moale, la unison, vocea de femeie şi cea de bărbat.

— Foarte bine. (Molly îşi flutură mâna către servitori să părăsească încăperea, şi făcu semn cu degetul îndoit spre Dermott.) Vino alături de noi, bătu ea cu palma un scaun de lângă ea. Nu te aşteptam atât de devreme. Ai avut noroc la „Tattersall", în dimineaţa asta?

Banalitatea întrebării dădea tonul discuţiei şi Dermott şi-a adus pe pământ gândurile călătoare:

— Foarte mult noroc, răspunse păşind spre ea. Am găsit doi căluţi promiţători, şi armăsarul lui Harking a fost printre primii.

— Deci ai ajutat să mai scadă datoriile lui Harking.

— Le-aş fi putut plăti în întregime, făcu contele remarca, aşezându-se comod pe scaunul de lângă Molly. Armăsarul acela este nemaipomenit de bun la întreceri.

— Vino şi dumneaţa lângă noi, Isabella.

Molly împinse în faţă un fotoliu cu o formă delicată.

Nu avea cum să refuze fără să arate ca un copil, aşa că încercând să-şi stăpânească ameţitoarele emoţii cu un efort supranatural, păşi pe covorul de culoare deschisă, spre ei.

El o privea pe sub gene.

Conştientă de privirea lui aţintită asupra ei, Isabella se apropie cu inima bătându-i puternic şi obrajii îmbujoraţi.

Pur şi simplu strălucea, vizibil combinând provocatoarea inocenţă tremurătoare cu izul senzualităţii flamboaiante, cu trupul desăvârşit etalat în toată splendoarea luî de sub dantela de mătase neagră diafană şi cu privirea aţintită în jos, castă, ca a unei virgine.

Gândul că era încă virgină l-a deconcertat pe moment, dar oricine avea un trup ca al zeiţei Venus nu putea fi în totalitate castă, a hotărât el. Ca şi cum ar mai fi fost nevoie să-şi ofere argumente în starea de excitare în care se afla! Se lăsă într-o parte, ca să destindă strânsoarea pantalonilor.

Mişcarea lui, oricât de discretă ar fi fost, a atras privirea Isabellei şi i-a tăiat răsuflarea. Era excitat în mod atât de evident, încât materialul negru al pantalonilor sta gata să plesnească. Şi, pentru prima dată în viaţa ei, simţi un fior puternic în adâncurile trupului, o senzaţie atât de deosebită că se opri din mers.

El zâmbi ca şi cum ar fi înţeles.

Zâmbi şi ea la rândul său, pentru că nu se putea abţine.

Şi Molly se decise să intervină, considerând că trebuie să încetinească ritmul. Dorea ca tânăra ei musafiră să câştige puţină experienţă ca să poată să ispitească mai mult decât pofta trupească trecătoare a lui Dermott.

— Trebuie să-i povesteşti lui Dermott despre societatea cartografilor, declară Molly. Miss Leslie posedă o bibliotecă neobişnuită de hărţi rare, adăugă întorcându-se spre Dermott. Toarnă-ne la toţi nişte şampanie şi împărtăşeşte-ne viziunea ta despre lume.

Viziunea lui în momentul de faţă avea legătură doar cu micul paradis dintre picioarele domnişoarei Leslie, dar şi-a dat seama că Molly dorea să domolească încinsa lor întâlnire, şi nimeni nu câştiga într-o confruntare cu Molly.

— Chiar?! spuse întinzându-se după sticla pusă la gheaţă. Nu este vorba despre biblioteca din Grosvenor Square?

— Ai auzit de ea?

Un nou subiect depăşea febra excitării, şi Isabella se aşează alături de ei.

— N-am fost pe acolo decât de vreo două ori. Nu mî-am dat seama că eşti *acea* Leslie, nici că banca la care aveam ipotecă era a voastră.

— A bunicului, îl corectă repede Isabella. O, Dumnezeule!

Se simţea de parcă l-ar fi recunoscut dintr-o dată, gândul la legătura dintre ei fiind suficient ca să facă din el mai puţin străinul care-i luase răsuflarea, cât un prieten de familie... care i-a luat răsuflarea, chibzui cu un zâmbet interior.

— Isabella va sta la noi câteva zile, făcu Molly remarca, oferindu-i informaţia de parcă nu ar fi vorbit deja despre ea în dimineaţa aceea, la dejun.

— Norocul nostru, Dermott se aplecă întinzând un pahar cu şampanie Isabellei, având grijă să nu-i atingă degetele.

Indiferent de prezenţa lui Molly, nu-şi putea garanta docilitatea.

Parfumul lui o învălui când s-a aplecat mai aproape de ea şi, îmbătată de mireasma de bărbat şi lămâie proaspătă, Isabella luă paharul de la el şi înghiţi o mare parte din el dintr-o singură sorbitură.

Agitaţia ei era încântătoare. Dar, bineînţeles, ce nu era atrăgător la ea? se întreba căzut pe gânduri încercând să se concentreze la ce spunea Molly, in timp ce-i întindea farfuria cu prăjiturele umplute.

— Se gândea să mai câştige ceva experienţă cât timp stă cu noi, spuse Molly punând tava jos, după ce el refuzase să servească.

Dintr-o dată atenţia lui fu captată, privirea, intensă.

— Suplimentară... murmură, privirea alunecându-i spre deconcertata miss Leslie.

— Isabella are nevoie de măsuri de protecţie... împotriva unei căsnicii nedorite.

— Înţeleg...

Ochii lui negri îi ţintuiră pe ai Isabellei.

— Ceva în maniera unui deznodământ.

— Ah... (Vocea lui era catifelată.)

Hipnotizată, fermecată şi încălzită de privirea lui arzătoare, Isabella simţi că era posibil ca el să fie cavalerul ei alb în această situaţie ieşită din comun.

— Am rude care-mi râvnesc averea, murmură, pe jumătate fără răsuflare sub vraja lui.

— Aş putea să-i provoc la duel.

O obligaţie ciudată ieşi la iveală, ca şi cum ar fi trebuit să-i dea ceva în schimb pentru ce va primi de la ea.

— I-ai omorî, cu siguranţă, a dat ea nervoasă din cap. Nu sunt bărbaţi obişnuiţi cu armele.

— Mai contează dacă te-au făcut victima lor într-un mod atât de crud?

— Nu vreau ca sângele lor să fie pe mâinile mele.

Toată lumea ştia despre dexteritatea lui.

Nu i-a răspuns nimic un moment, apoi:

— Cum doreşti.

— Isabella vrea să le descurajeze avariţia într-un mod mai puţin fatal, a intervenit doamna Crocker. Cu ajutorul cooperării tale.

— La dispoziţia dumneavoastră, *mademoiselle*... (Vocea lui era moale, scăzută, în mod ciudat atinsă de compasiune.)

Punându-şi repede paharul pe masă, sări în picioare din poziţia în care stătea, neliniştit de acel sentiment.

— Asta este extrem de penibil.

Isabella răsucea piciorul paharului între degete şi ar fi arătat foarte firesc, dacă sânii voluptuoşi nu ar fi stat gata să-i sară din decolteu.

Penibil, într-adevăr, s-a gândit şi el, nu era sigur că ar fi capabil să ia ceea ce îi oferea într-un mod atât de neprihănit şi naiv. La fel de nesigur era şi că va mai putea rezista mult frumuseţii ei fizice generoase.

— Te rog, spuse ea cu amabilitate, cred că ştiu ce vrei să spui, şi nu este nevoie. Mă supun de bună voie dorinţelor dumitale, oricare ar fi ele. Dumneata decizi ce şi când, şi mă anunţi şi pe mine.

Şi-a ridicat privirea din paharul pe care-l ţinea în mână, şi a răsuflat uşurată:

— Sunteţi foarte amabil, *sir*.

— Sunt foarte norocos, miss Leslie, replică el încet.

— Poate că în două săptămâni, Dermott, afirmă Molly.

Isabella roşi în timp ce tânărul conte se întreba cum va rezista atât de mult timp. Dar excesiv de politicos, îşi înclină capul cu graţie:

— Am să aştept după cum vreţi, doamnelor.

●

Dermott plecă de la Molly la scurt timp după aceea, lăsându-şi vizitiul să se ducă singur, şi începu să se plimbe cu un pas care sugera profunda lui frustrare. Trecu pe lângă Green Park, îndreptându-se spre Kensington Gardens prin Hyde Park, absolut indiferent la împrejurimi; pofta neobişnuită pe care Miss Leslie i-o trezise era nu doar chinuitoare dar şi deranjantă, se gândea el tumultuos. După o perioadă mai îndelungată, îşi dădu seama că ajunsese pe malurile Tamisei, soarele apunând de cealaltă parte a râului într-un stacojiu spectaculos şi strălucitor, şi, surprins, se uită în jur ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

Înţelegând că trebuia să facă apel la o mare cantitate de sănătate mintală şi bună judecată, găsi o trăsură şi-i indică drumul spre casa lui din Londra, şi cu sârguinţă evită să se gândească la cocota blondă în rochie de dantelă neagră. Încercând să înlocuiască imaginile delectabilei Miss Leslie cu ale unor femei mai accesibile, ajunse acasă, se spălă în grabă, se îmbrăcă şi se pregăti de o seară la Carlton House, unde însoţitorii prinţului de Wales puteau întotdeauna să conteze pe o petrecere de desfrâu.

Cina a fost neoficială, cu obişnuiţii din jurul prinţului, întrecându-se cine poate bea mai mult. Doamna Fitzherbert era în Brighton, aşa că puţinele femei prezente aveau un statut social îndoielnic, lucru ce-i convenea de minune lui Dermott în starea de vulgaritate în care se afla[11]. Cum orele erau înaintate, oaspeţii trecură în camera de concerte, însoţiţi de doamnele care erau acolo ca să-i distreze folosindu-şi calităţile muzicale şi alte talente excitante. Pe la miezul nopţii starea

generală de chiolhan era în plină desfăşurare. Deşi prinţul de Wales îi jurase devotament doamnei Ftzherbert, dar cum nu era prezentă, era uşor de momit de pe calea fidelităţii, şi în seara aceasta o dansatoare din trupa de balet îi trezise interesul. Nu numai că dansa dar şi cânta foarte bine, vrăjindu-l pe prinţ, care se delecta cu muzică de orice fel dar mai ales cu muzica vocală.

Petrecăreţii tocmai terminaseră de intonat în cor un cântec de beţie, când prinţul şi-a aruncat privirea spre Dermott, care era singurul fără companie feminină, şi vioi îi spuse:

— Nici o femeie în seara asta, Dermott? Trebuie să chem un doctor?

— Sunt la cură de odihnă.

— Te-a ajuns răzbunarea zeiţei Venus?

Dermott neagă din cap, stând tolănit pe un şezlong acoperit cu mătase şi cu picioare ciudate în formă de crocodil:

— Mi-am găsit credinţa! zise el tărăgănat cu vocea înecată de băutură.

— Oho! Şi poate eu am de gând să-mi iau înapoi nevasta! strigă prinţul[III]. Deşi va fi cam prea mare aglomerarea în pat, cu toţi iubiţii ei.

Un răget de râsete de beţivi salută declaraţia lui.

— Nu eşti în apele tale, Bathurst, asta e tot, vorbi cavalerul de Brummell, cu râsul zgomotos şi chicotind din ce în ce mai scăzut pe un ton la fel de anost ca şi modul lui de a se îmbrăca, şi ochii reci pătrunzători în pofida nopţii de beţie[IV].

— Dar varietatea este condimentul vieţii, murmură Dermott, cu ochi limpezi şi provocatori. Ai ceva de zis în această privinţă?

— Scuteşte-mă, Bathurst, se dezvinovăţi cu nonşalanţă Brummell. Ştii cât urăsc activităţile fizice intense practicate dimineaţa devreme, ca să nu mai vorbesc de riscul de a-mi murdări cu sânge lenjeria.

Liniştea bruscă aşternută după întrebarea calmă a lui Dermott s-a evaporat într-o răsuflare unanimă de uşurare.

— Şi voi, acum... interveni prinţul. Ceea ce avem nevoie cu toţii este încă o sticlă.

Pocnind din degete, făcu să sară în picioare mai mulţi servitori, şi gălăgioasa orgie a continuat.

Dar toată lumea a observat plecarea lui Dermott la scurt timp după aceea, deşi nici unul nu îndrăznea să-l întrebe ce motiv avea, când s-a ridicat de pe şezlong şi a ieşit din salon.

— L-a ajuns melancolia, a remarcat marchizul de Jervis după ce uşa s-a închis în urma contelui.

— Trebuie să fie vorba de o femeie.

— Nu la Bathurst. Nu-i pasă de nici una dintre ele suficient.

— A pierdut la curse astăzi?

— Azi nu au fost curse, Wiggy — exclamă o tânără baroneasă — eşti prea beat să-ţi aminteşti.

— Şi tu acum, beat! zise repede moştenitorul ducelui de Mashfield.

— Poate că este plictisit, remarcă Brummell, seriozitatea sa părând cam ciudată în aburii de beţie.

— Nu l-am văzut niciodată pe Bathurst plictisit de o cocotă.

Remarca fu întâmpinată cu o aprobare generală din cap.

— Pariez pe un ponei că-i *hors de combat*[1], zise un tânăr mijindu-şi ochii.

— Nu s-a mai întâmplat până acum. Accept pariul tău şi-l susţin cu un alt ponei.

Starea sănătăţii lui Dermott a continuat să fie subiectul aprins al tuturor discuţiilor, până când pariul a fost acceptat de aproape toţi cei din cameră, pro sau contra, dând cu banul cine va vorbi cu doctorul în dimineaţa următoare. Nimeni nu îndrăznea să se gândească să-l întrebe pe Bathurst personal.

Nu în starea lui actuală.

●

Când contele s-a trezit din nou la Molly, câteva ore mai târziu, udat de ploaia care cădea afară, şi mult mai sobru decât

[1] *hors de combat* = (Expresie din limba franceză) – în afara concursului. (n.tr.)

şi-ar fi dorit, Kate îl aştepta. I-a urat bun venit cu un zâmbet în pofida orei târzii, şi el a urmat-o în pat, încercând să-şi ascundă starea de spirit. S-a descurcat foarte bine pentru că întotdeauna se descurca şi pentru că nu vroia să sufere ea din cauza proastei lui dispoziţii, şi după ce a satisfăcut-o şi şi-a găsit şi el alinarea a adormit buştean.

Ea nu era complet pe dinafară de problemă, şi a stat trează după aceea şi l-a privit la lumina lumânării, întrebându-se ce demoni îl dominau. Ştia despre moartea soţiei şi a băiatului; fusese astăzi vreuna din aniversări? Dar se întâmplase cu mulţi ani în urmă, şi chiar şi Molly spunea că era vindecat, pe cât de vindecat poate să fie cineva după o pierdere atât de devastatoare. Folosindu-şi intuiţia feminină, se întrebă dacă nu cumva tânăra domnişoară care se instalase în apartamentele lui Molly ar avea vreo legătură cu proasta lui dispoziţie. Putea fi o presimţire sau o mică bârfă pe care o auzise de la una din servitoare, dar dacă ar fi fost o femeie căreia îi place să parieze ar fi spus că ultimul capriciu al lui Dermott contribuia la starea lui de deprimare. Şi dacă nu ar fi fost o tânără domnişoară care înţelegea că un conte nu se căsătoreşte cu o curtezană, şi-ar fi permis să plângă pentru inevitabila pierdere a partenerului ei.

Dar era în primul rând pragmatică; şi aproape că-şi atinsese scopurile financiare, mulţumită generozităţii lui Dermott, şi în curând va putea să pună punct vieţii de aici şi să se reîntoarcă la fetiţa ei de la ţară, cu suficienţi bani cât să trăiască viaţa unei văduve binecrescute.

Dermott îi era drag. I-a mângâiat uşor pletele negre răsfirate pe pernă şi s-a aplecat peste el ca să-l sărute delicat pe obraz.

S-a trezit la atingerea ei, a strâns-o în braţe, i-a murmurat ceva cu afecţiune şi a adormit la loc.

Îi va duce dorul, s-a gândit, stând în îmbrăţişarea lui caldă. Era cel mai mărinimos dintre bărbaţi.

5.

Instruirea Isabellei a început în dimineaţa următoare.

O cadă de baie a fost adusă în camera ei după micul dejun, şi a fost îmbăiată şi ştearsă într-o manieră atât de plăcută şi senzuală, încât se simţea de parcă ar fi fost pe valurile unui vis. Şi în timp ce ar fi trebuit să fie foarte atentă la toate tehnicile explicate de Molly, concentrarea ei era fixată mai degrabă pe senzaţiile nemaipomenite. După baie a fost escortată pe un pat de zi îngust unde a fost întinsă pentru lecţia următoare din viaţa de novice a unei curtezane. Pielea i-a fost unsă cu ulei cald cu miros de iasomie, fiecare picătură de ulei fiind ca o vrajă tulburătoare când o atingea. Cu masajul delicat frământându-i cu multă artă carnea şi încălzindu-i simţurile, atenţia ei s-a abătut încă o dată de la vocea lui Molly, trăind în schimb o senzaţie care-i răvăşea sufletul, a mâinilor puternice ale lui Bathurst cuprinzând-o uşor, strângând-o, masând-o, alunecând într-un ritm domol şi voluptuos până când, reţinându-şi respiraţia, şi-a simţit adâncurile deschise de mângâiere şi senzaţia de căldură s-a topit în ţesutul ei pulsând.

Plăcerea intensă, înţepătoare a făcut-o să deschidă larg ochii.

— Ai grijă întotdeauna să ai un parfum dulce peste tot, a subliniat calmă Molly.

— Înţeleg, a murmurat Isabella cu jumătate de glas.

— Bathurst este deosebit.

Simpla menţionare a numelui a făcut-o să simtă un val năvalnic cuibărindu-se în adâncurile ei, carnea parfumată dintre picioarele ei palpitând încă o dată.

— Am să-mi amintesc, şopti, rememorându-şi înfăţişarea excitată a lui Bathurst — cum se emoţionase la vederea dimensiunii şi lungimii lui întărite. Acum e aici?

— Contează?

Ridicându-se pe jumătate, s-a proptit în coate:

— Este cu altcineva?

— El e întotdeauna cu cineva, a spus plat Molly.

Nu avea nici un rost să o inducă în eroare pe tânăra femeie.

— Atunci va trebui să fiu mai atentă, nu-i aşa? a spus Isabella întinzându-se înapoi, dacă vrea să-i stârnesc interesul.

— Asta vrei să faci?

Era o plăcere să vorbeşti cu femeia asta, nici îngrijorată nici indecisă.

Isabella zâmbi:

— Vreau foarte mult.

Imagini cu înfăţişarea izbitor de frumoasă a lui Dermott îi umpluseră visele, nu doar în momentele dinainte, ci toată noaptea trecută, şi s-a trezit că-l dorea cu o arzătoare indiscreţie care nu ţinea cont decât de pofta ei nestăvilită — dorinţe despre care nu ştia că există cu o zi în urmă.

— Aproape că aş vrea să le mulţumesc unchiului Herbert şi lui Harold pentru că m-au urmărit cu atâta răutate până aici.

— Un fel de gândire atât de necomplicat îţi va aduce beneficii.

— Exact. Voi rămâne cu moştenirea şi cu nişte amintiri foarte frumoase după ce voi pleca de aici. Nu sunt norocoasă?

— Francheţea dumitale este dezarmantă.

— Trebuie să mă înveţi totul, a spus Isabella făcând o mişcare expansivă cu braţul, şi voi avea grijă ca Bathurst să aibă momente memorabile.

Molly ridică din sprânceană:

— Este un concurs?

— Te deranjează dacă e?

Molly râse:

— Este cu foarte mult înaintea dumitale.

— Dar nu şi înaintea dumitale, presupun.

— Probabil... deşi nu-ţi ofer garanţii. Eu nu am stat în India.

— Există cărţi hinduse despre dragoste. Ştiu că există, pentru că un căpitan a adus odată câteva şi bunicul le-a ascuns repede. Hai să-i spunem domnului Martin să ni le caute.

Entuziasmul ei era de-a dreptul încântător:

— Vrei să-l faci pe Bathurst să se simtă transportat pe Lună?

— Vreau să-l excit ca să se simtă pe cele mai sublime şi înalte culmi. (Sprâncenele pufoase ale Isabellei se ridicară imperceptibil.) Sunt îngrozitor de vicioasă?

— Încântător de vicioasă, aş spune eu. De ce n-aş căuta nişte cărţi?

●

În introducere au privit la o imagine înfăţişând un valet tânăr, pe jumătate îmbrăcat, aducând servicii unei tinere doamne, în budoarul ei. Titlul de sub poză o făcu pe Isabella să zâmbească: *„Să fii în serviciile cuiva cere din partea ta să te dedici, să fii ascultător şi să doreşti să înveţi."*

— Tânăra domnişoară pare să se simtă bine. Deşi mă îndoiesc că toţi angajaţii sunt atât de chipeşi.

— Sunt, dacă îţi permite soţul, răspunse cu sarcasm Molly. Cartea asta se zice că a fost scrisă de mai multe doamne nobile, de cel mai înalt rang, după câte se spune.

— Şi doamnele au voie să aibă vicii? Nu mi-am dat seama de asta...

— Viciile lor au nevoie de mult mai multă discreţie, dar da, sunt doamne care se distrează cu entuziasm. De exemplu, ia aminte la ilustraţia următoare.

O secvenţă cu cinci gravuri reprezentând povestea unei expediţii pentru cumpărături pe Bond Street. Vânzătorii erau încântători de chipeşi şi arătoşi şi, după înfăţişarea diverselor ilustraţii, dispuşi să ofere orice fel de serviciu special pe care îl doreau doamnele.

— Întotdeauna am considerat că vânzătorii sunt încântător de chipeşi, dar nu mi-am dat niciodată seama *de ce* erau atât de prezentabili. Toată lumea, în afară de mine, este la curent cu disponibilitatea lor sexuală?

— Cei pe care îi interesează sunt. Dar, oricum, discreţia este cuvântul de regulă.

— Educaţia mea avea lipsuri supărătoare, îşi deplânse Isabella soarta. Doamne! exclamă uitându-se la următoarea ilustraţie, să nu-mi spui că toţi servitorii chipeşi pe care îi văd în Hyde Park fac dragoste cu stăpânele lor.

— În general, aş putea spune că da, explică Molly, dacă cineva vede un servitor care arată bine şi o lady ce manifestă un deosebit interes pentru echitaţie, poate spune că acest fapt îi stârneşte un înalt grad de suspiciune.

— Viaţa mea a fost teribil de plicticoasă. Tot ce făceam era să vând marfa adusă la Londra de vasele noastre.

— Ţine minte, toate plăcerile pe care le vezi aici pictate sunt de obicei rezervate femeilor măritate. Virginitatea este încă etalonul de aur pentru o căsătorie corespunzătoare.

— Păi, din moment ce nu am nici un plan urgent de a mă căsători şi nici n-am văzut niciodată un bărbat care să mă intereseze din acel punct de vedere...

Sprâncenele lui Molly se ridicară:

— Bineînţeles că nu. Ştiu la ce te gândeşti, dar Bathurst nu se va căsători cu mine cum nu-ţi va găti dumitale cina. Aşa că îţi voi fi de-a pururi recunoscătoare pentru că mi-ai arătat... ăă... ce lipsea din viaţa mea. Şi că mi-ai permis o instruire, în ce priveşte anumite plăceri, care s-ar putea să mă intereseze în viitor... indiferent că sunt sau nu căsătorită.

— Ai un aer cutezător, draga mea.

— Şi de ce n-aş avea? M-ar ajuta, în situaţia mea actuală, să fiu plină de teamă? Aş supravieţui mai bine dacă aş fi? Nu cred. Rudele mele mi-au arătat în cel mai îngrozitor mod cu putinţă ce aş ajunge dacă aş fi docilă. (Ridică din umeri.) Aşa că nu voi fi, dacă am fost vreodată, adăugă zâmbind. Bunicul m-a răsfăţat destul de mult.

— Nu e obligatoriu în cazul dumitale, remarcă Molly. Pari a şti ce vrei.

— Îmi dau seama că sunt foarte captivată de aceste senzaţii care îmi încălzesc trupul. Cum se spune: după ce ai gustat o dată... Aş dori mai degrabă să continui plăcerile.

Cea mai mare parte a zilei, Isabella a fost ocupată cu diverse lecţii care să o facă mai dezirabilă în budoar — cum să se îmbrace şi să se aşeze pe scaun... sau întinsă pe pat, cum să servească mâncarea dacă bărbatul ar cere-o, cum să-i ofere o baie dacă s-ar ivi ocazia, în ce măsură exact trebuia să consimtă cel mai important lucru pentru o femeie care intenţiona să satisfacă un client. Toate instructoarele ei erau femei drăguţe, nu mai în vârstă decât ea, care îi ofereau învăţătura cu o naturaleţe şi cu un umor pe care le găsea distractive.

Aveau ordine precise să nu vorbească personal despre ele, aşa că a aflat puţin despre trecutul lor sau motivele pentru care locuiau la Molly, dar pe nici una dintre ele nu părea să o deranjeze că era acolo, şi toate erau entuziaste în ceea ce privea legătura ei viitoare cu Bathurst.

— Ştie toată lumea? a întrebat Isabella când a fost adus din nou pe tapet subiectul.

— Doar câteva. Numai cele care te ajutăm, a răspuns o femeie pe care o chema Bess. Molly este foarte riguroasă în privinţa asta. În legătură cu discreţia la adresa ta, spuse ea. Dar îţi va plăcea într-adevăr Bathurst. Nu este nici o femeie care să nu-l placă.

— Aşa am auzit. De ce este privit atât de bine? În afară de frumuseţea izbitoare, bineînţeles.

— Îi plac femeile. Se vede asta din tot ce face... fericita de tine. Deşi, acum, contele îi acordă atenţie aproape în exclusivitate lui Kate. (Ridică din umeri.) Aşa că a fost indisponibil pentru noi, restul. Dar nu a fost întotdeauna. Hai, lasă-mă să-ţi arăt ce-i place în mod deosebit.

Seara, Isabella păşea nervoasă prin cameră. Nu era nimic rău în a privi actul sexual ca o afacere în care aveai nevoie de talent şi experienţă, dar ea nu era complet lipsită de emoţii şi nici de simţuri. Şi înainte de a se termina lecţiile din ziua

aceea, începuse să fie conştientă de răspunsurile pe care le dădea trupul ei la insinuările amoroase. De câteva ore se simţea înfierbântată până la exaltare, îşi simţea pielea de parcă o cât de mică atingere ar fi sufocat-o; imaginile cu Bathurst erau predominante în mintea ei, şi gândul că îi va vedea trupul puternic dezbrăcat când se vor întâlni, în sfârşit, în pat, era atât de ameţitor pentru simţurile ei că îi era frică să nu uite tot ce învăţase, prăbuşindu-se grămadă la picioarele lui.

La capătul răbdării, agitată, avea un sentiment nestăvilit de a părăsi camera, sau chiar mai bine, casa, deşi ştia că era imposibil. După altă jumătate de oră, agitaţia ei crescuse, dorinţe neconturate în întregime bombardându-i simţurile. Cel puţin dacă ar putea să se plimbe de sus în jos pe coridor, sau să respire puţin aer curat din micul balcon de la capătul holului. Urmându-şi pornirile, părăsi încăperea, traversă în grabă camera de zi goală şi începu să se plimbe pe hol. Apartamentele private ale lui Molly erau separate de partea rezervată afacerilor din casă, dar acum era linişte.

I-a auzit întâi vocea, apoi râsul, şi fu atrasă de sunete ca şi cum ar fi fost un magnet al dorinţelor ei. Apoi auzi vocea înceată, groasă de femeie, şi a fost şocată deşi ştia că n-ar fi trebuit, aflându-se într-un bordel. Se opri din mers.

Ar fi fost nepoliticos să tragă cu urechea; ar fi trebuit să se întoarcă în camera ei. Dar deşi era conştientă de conduita potrivită, se îndreptă spre şoaptele conversaţiei.

Uşa de la capătului holului era întredeschisă. Oprindu-se foarte aproape de ea, se aplecă în faţă şi privi înăuntru.

O încăpere luxoasă i se înfăţişă privirii. O cameră mult mai luxoasă decât a sa, una proiectată pentru a se face dragoste în ea, cu scaune moi şi covoare somptuoase, şi un pat foarte mare pe care stătea întinsă nudă o tânără foarte frumoasă.

Bathurst îşi turna de băut de pe o măsuţă joasă de băuturi. Purta pantaloni de călărie, ca şi cum tocmai s-ar fi întors de la ţară, şi cizmele fuseseră aruncate în apropierea uşii. O haină

din piele de căprioară şi o cămaşă de olandă erau aşezate neglijent pe spătarul unui scaun, ciorapii fiind aruncaţi sub el. A remarcat fiecare piesă din îmbrăcăminte ca şi cum ar fi contat dacă o dezbrăca, ca şi cum ar fi putut vedea cât de mult o dorea pe femeia cu părul negru, dacă îi trecea în revistă locul în care pusese fiecare piesă din îmbrăcămintea lui. Şi a simţit o plăcere fără margini văzându-l că stă în mijlocul camerei, şi nu în pat.

— Vino încoace, Dermott, a murmurat drăguţa brunetă, cu vocea seducătoare, formele ei voluptuoase etalate elegant pe aşternutul de mătase roşie.

— În curând.

Ridîcând paharul la gură, l-a sorbit dintr-o înghiţitură şi s-a reîntors la masa bine aprovizionată.

— Ai spus asta şi acum o jumătate de oră.

— Mi-e sete după ce am discutat afaceri cu Shelby toată dimineaţa, zâmbi el gentil. Ai răbdare, dragă.

— Eşti atât de agitat în seara asta!...

— Nu sunt agitat. (Îşi turnă din nou în pahar şi bău.) Simt doar nevoia să beau.

Întorcându-se din nou spre ea, ridică paharul în semn de salut.

— Vrei să-ţi citesc în timp ce bei? Am un nou roman.

— Mai târziu, murmură politicos, îndreptându-se spre un scaun din apropierea focului. Lăsându-se să cadă în el, îşi aruncă picioarele în lături, duse paharul la buze şi bău jumătate din coniac ca un bărbat care intenţiona să se îmbete.

— Te-a enervat Shelby?

El neagă din cap:

— Este mult prea politicos ca să enerveze pe cineva. Remarcabil, a adăugat cu jumătate de zâmbet, luându-i în calcul moştenirea. Toată familia aia este dementă. Trebuie că e un copil nelegitim.

— Mai bine să mă duc la culcare? spuse cu voce catifelată, făcând o grimasă.

S-a uitat la ea cu ochii îngustați:

— Te-am dezamăgit vreodată?

Ea zâmbi:

— Ești al naibii de plăcut la privire, Bathurst, asta e tot. Îți râvnesc trupul.

Focul îi aurea formele bronzate, scoțându-i în evidență mușchii grei de pe piept și șolduri. Picioarele lungi, puternice, și brațele vânjoase îi atrăgea privirea. Fața lui era mai chipeșă decât ar fi trebuit să permită Domnul — structura osoasă modelată la perfecție, nasul subțire, drept, gura senzuală, sprâncenele negre groase, atât de seducătoare, de sub care o singură privire ar fi momit orice femeie la pierzanie. Între calitățile sale excesive nu era de disprețuit nici permanenta lui excitare, vizibilă prin pantalonii negri chiar și în lumina crepusculară din cameră.

— Încă o jumătate de sticlă și vei avea ce-ți dorești.

— Promisiuni, promisiuni, replică jucăușă, coborând din pat cu o mișcare lasciva, mlădioasă. Poate mă voi satisface în alt fel, spuse îndreptându-se spre el

— Fii invitata mea, s-a oferit el, aplecându-se ca să ajungă la sticla de coniac. Sunt în întregime la dispoziția ta.

— Nu în întregime... deocamdată, murmură, lăsându-se la pământ și strecurându-se între picioarele lui răschirate. Atingând primul nasture de la pantalonii lui, își trecu degetul peste argintul gravat: — Dar în curând, murmură ea, desfăcând primul nasture.

— Ai un fel încântător de a fi, spuse el moale, zâmbind cu jumătate de gură în lumina focului.

— Și tu ai ce-mi doresc eu — și mai desfăcu un nasture, și încă unul.

— Asta e cu mult mai bine decât informațiile despre fermă care mi-au umplut ziua, privi în jos spre ea și-i făcu insesizabil cu ochiul.

— În timp ce eu așteptam asta toată ziua, șopti ea, desfăcând ultimul nasture și strecurându-și mâna în pantalonii descheiați ca să-i elibereze erecția.

La senzația atingerii ei trase adânc aer în piept.

Isabella făcu la fel la vederea ei.

Era magnifică... imensă, înălțătoare, vizibil rigidă.

Isabella își acoperi gura cu mâna ca să-și amortizeze exclamația de admirație. Trupul palpitându-i cu intensitate sporită, căldura ridicându-i-se spre față făcându-i fruntea să lucească, se întrebă cum s-ar simți să fie întinsă alături de el, ca să absoarbă imensitatea a ceea ce văzuse.

Abia mai respira pe măsură ce femeia își strecura degetele de-a lungul lungimii lui care lucea în lumina focului, dimensiunile ei vizibil din ce în ce mai mari.

Golindu-și paharul de coniac, Dermott îl puse deoparte, lăsându-și capul pe spate, și închizând ochii în momentul în care gura lui Kate îl atinse.

Ar fi trebuit să o refuze, se gândi în treacăt, conștient de motivul care îl făcea neliniștit și datorită căruia nu vrusese să i se alăture în pat. Dar gura ei îl conducea și el nu era nici cast, nici incoruptibil, în special în ultimul timp. Suprimând imaginile ultimei achiziții ale lui Molly, și propria lui obsesie misterioasă, a cedat plăcerii desfrânate. Pentru un bărbat care intenționa să uite, trăirea momentului era un concept familiar, și și-a permis să se cufunde într-o mare de îngăduință față de sine.

Capul femeii părea că se deplasează cu mișcări lente, remarcă Isabella, gura ei zăbovind pe crestele senzațiilor prelungind extazul, apoi alunecând pe întreaga lungime cu fluiditate de mătase. Cum mai putea să respire în momentul acela, se întreba Isabella, fiind în același timp stârnită și furioasă pe ceea ce vedea, demonul geloziei punând nebunește stăpânire pe mintea ei.

Geamătul scăzut și moale a lui Dermott era dovada mulțumirii lui, și nemulțumirea Isabellei crescu. Cum putea face sex cu această femeie când a spus că o dorea?

Dar știa răspunsul la întrebare chiar în momentul în care o formula.

Deoarece orice femeie era doar o femeie pentru contele de Bathurst — un exemplar etalon şi model pentru sexul de ocazie. Ar face bine să-şi amintească acel adevăr crud. Dar realitatea, oricât de crudă ar fi fost, nu-i putea anula răspunsul arzător, nici să facă să nu-l mai vrea, ca orice altă femeie care îl vedea, şi clocotind de ciudă plecă de acolo.

●

— Unde ai fost?

Molly era în camera de zi când s-a întors Isabella.

— Mă delectam cu o priveliştе directă a lui Bathurst cu o femeie, izbucni ea, mişcându-se mlădios spre dormitorul ei, cu obrajii înfierbântaţi de indignare.

— Vai, draga mea!... (Lăsând jos tocul, Molly împinse deoparte registrul la care lucra.) Pot să te ajut cu ceva?

— Nu! (Regretând brusc răspunsul aspru pe care îl dăduse, Isabella se opri din mers şi, forţându-se, îi adresă un zâmbet politicos.) Aş vrea doar să fiu singură, dacă nu te superi.

— Nu, sigur că nu.

Întorcându-se, Isabella se grăbi spre camera ei, trântind uşa în urmă de parcă un astfel de gest meschin i-ar fi putut alunga furia. Şi meschinărie era, a admis ea mâhnită câteva clipe mai târziu, după ce se mai calmase. Ce drept avea ea asupra lui Bathurst? Ce motive ar fi putut avea el să-şi menţină virtuţile pentru ea? Era de râs. Era cel mai irezistibil bărbat din Londra, şi nu pentru şarmul lui la masa de whist. Deşi, cunoscând felul lui de a fi, probabil că distrează o femeie sau două şi la masa de cărţi. Reuşi să zâmbească, imaginându-şi scena şi, întotdeauna practică, în scurt timp izbuti să împace realitatea cu dorinţele ridicule de fetiţă.

După ce făcu asta, se dezbrăcă de rochie, îşi puse cămaşa de noapte şi se urcă în pat luând o carte, dar îi era imposibil să citească având proaspete în minte imaginile sinistre. Suspină, frustrată, împărţită între sentimentele tumultoase de mânie, dorinţă şi simţul practic. Era chiar mai frumos dezbrăcat, şi-a amintit, trupul lui puternic fiind perfect. Nu era de mirare că

îl doreau femeile. A închis ochii în faţa clocotului pătimaş care o năpădise. Era ciudat cum dorinţa arzătoare putea să treacă peste lucruri minore, cum ar fi reputaţia de libertină, lipsa lui de statornicie, bizareria a ceea ce aveau de gând să facă. Era chiar mai ciudat că îi invidiase partenera de pat din noaptea asta, în urmă cu câteva momente, când îşi blestemase existenţa. A adormit imaginându-şi altă scenă, cu ea alături de el, zâmbind şi având visuri romantice.

● ● ●

Mai târziu, Molly intră în camera Isabellei, stinse lumina şi luă cartea care-i căzuse din mâini. Stând o clipă la marginea patului, privi la frumuseţea proaspătă şi tânără care nimerise întâmplător în casa ei. Făcea un lucru bun? se întrebă. Sau în cele din urmă Bathurst o va răni? Ar fi mai bine să-i găsească Isabellei un avocat dintr-o bucată? Ar fi un asemenea om capabil să o protejeze de toţi prădătorii? Şi, cel mai important, era planul ei prea *outré* atât pentru Isabella cât şi pentru propriul ei simţ al dreptăţii? Nu-i venea în minte nici un răspuns simplu, doar nesiguranţă şi îndoială, în timp ce măsura dilema acestei tinere moştenitoare care trebuia să se confrunte cu o lume crudă.

Poate până dimineaţă, se gândi Molly, vreo soluţie îi va clarifica gândurile neliniştite. Categoric va mai vorbi o dată cu Isabella, ca să se asigure că înţelegea perfect despre ce era vorba. Prea multe din propriile emoţii erau asociate cu situaţia critică a tinerei domnişoare, prea multe răni de demult, care nu se vindecaseră în întregime, îi distorsionau posibilitatea de a înfrunta raţional momentul.

Dar în ultimă instanţă nu era decizia ei, ştia asta. Cel puţin găsea consolare în acest fapt.

Isabella va lua singură hotărârile.

Cu un oftat, închise încet uşa în urma ei.

●

Dermott a rămas cu Kate atâta timp cât i-o cerea politeţea, permiţându-i plăcerea după care tânjea, satisfăcându-i simţurile, fiind condus cu mult talent de instincte mai degrabă decât de sentimente. Dar părea că ea nu observă, sau dacă observa, era conştientă că era mai bine să pară că nu le-ar sesiza. În orice caz, o părăsi simţindu-se vinovat — un sentiment ridicol în situaţia dată, ar fi confirmat şi prietenii lui. Dar ridicol sau nu, nu era un bărbat fericit când a intrat tiptil în camera de zi a lui Molly, privind spre uşa închisă de la dormitorul Isabellei, ca să vadă dacă îl va auzi, şi rosti cu voce joasă, hotărâtă:

— Am să mă întorc peste o săptămână. Pregăteşte-o. Dar o voi avea când mă întorc, indiferent dacă e sau nu pregătită.

Molly îşi împinse scaunul de lângă masa joasă.

— N-am s-o oblig.

— Nu prevăd că va fi vreo problemă.

— Din păcate, te-a văzut în seara asta.

— Pe mine? expresia i se întunecă. Ce dracu e în neregulă cu tine?

— Nu am avut nici o legătură cu asta. Ai lăsat uşa deschisă.

— Iisuse... (Aruncă o privire spre ceasul de deasupra şemineului.) Cât timp a stat acolo?

— Nu mult. Eu am fost plecată din camera de zi doar o scurtă perioadă de timp.

— Mulţumesc Domnului pentru asta, cred.

— Nu sunt prea sigură ce a văzut, dar era furioasă când s-a întors.

El înjură încet.

— Doar un sfat ţi-aş da. Este o tânără domnişoară foarte îndărătnică. (Privirea aruncată peste ochelari era directă.) Ar trebui să iei în considerare că s-ar putea să te confrunţi cu mai mult decât doreşti.

— Nu intenționez să mă confrunt cu nimic. Toți înțelegem că este vorba doar de o perioadă scurtă de timp.

— Și totuși, pari implicat sufletește. (Își scoase ochelarii și-i așeză pe masă.) Un fapt total neobișnuit pentru tine.

— Poate că este vinovată primăvara, spuse el sarcastic, tărăgănat.

— Sau poate că e vorba despre ceva ce nu vei putea controla la fel de ușor ca toate celelalte întovărășiri temporare ale tale.

— Hai să nu exagerăm cu aranjamentul acesta. Vorbim despre sex. Ea înțelege, eu înțeleg, tu înțelegi. Doar să fie gata într-o săptămână, și te voi răsplăti cu generozitate.

— Nu vreau bani.

Mâna îi alunecă de pe clanța ușii, și privirea lui aruncă o nouă strălucire:

— Chiar vorbești serios? Ai sentimente atât de caritabile?

— Îmi place de ea. Nu vreau să profit de pe urma nenorocului ei.

— Îți dai seama ce ai putea să obții pentru virginitatea ei?

— Cine și-ar da seama mai bine decât mine?! răspunse ea calm. Ar trebui să o scot la licitație?

— Nu!

— Sigur?

— Nu te juca cu mine, Molly. Este *a mea*. (Apucând încă o dată clanța, întredeschise ușa.) O săptămână, spuse el gentil, și deschizând complet ușa ieși afară.

6.

În săptămâna următoare, Dermott ridică din sprâncene de un număr considerabil de ori, deoarece participa la obositorul orar al plantatului de primăvară. De dimineaţă până seara lucra alături de fermieri, găsindu-şi pacea într-un mod atât de dibaci, arendaşii lui întrebându-se dacă nu înnebunise din cauza săptămânilor de beţii din Londra. Şi în timp ce ar fi trebuit să fie obosit, noaptea nu putea să doarmă, aşa că, în schimb, se îmbăta ca să uite de sine. Dar nici atunci nu putea alunga imaginile unei tinere şi inocente femei cu ochii ca adâncul cer albastru al verii şi o faţă atât de zeiască încât amintea de dumnezeire şi de zilele fără nori.

Se sufoca din cauza nebuniei lui absurde. Doar un prost îşi punea speranţe în visele absurde din timpul zilei. Dar dintr-o dată o promisiune se făcea simţită, după ce viaţa lui fusese doar în nuanţe cenuşii o perloadă foarte îndelungată. Şi, nebun sau nu, îşi petrecea zilele aşteptând cu nerăbdare weekend-ul.

În ziua dinaintea celei în care trebuia să plece la Londra, se duse să-şi petreacă seara cu mama lui. Ea locuia, la alegerea ei, într-un mic conac de pe moşia lui, amintirile ei din casa mare fiind prea dureroase. Îşi făcuse un obicei să-şi viziteze mama în fiecare zi când se întorcea din Londra, dar simţea nevoia companiei ei şi în seara asta.

Nu ştia de ce.

Dar îi adusese un buchet din lalele creţe, preferatele ei, şi o pară specială din partea grădinarului care-i cunoştea slăbiciunea pentru acele fructe.

Când a intrat în casă, le-a făcut semn servitorilor să se retragă, şi, tăcut, a intrat în camera de zi. Apropiindu-se prin

spatele ei, cum stătea lângă foc, a sărutat-o pe obraz, şi cuprinzând-o cu mâinile i-a prezentat cadourile.

Rotindu-se spre el, i-a aruncat un zâmbet luminos.

— Ţi-am simţit parfumul, dragule, aşa că nu ai putut să mă surprinzi. Dar îmi plac surprizele. Ai venit să mă vezi din nou, în seara asta. (Luându-şi cadourile din mâinile lui, şi-a aşezat lalelele în poală şi a admirat para desăvârşit de coaptă.) Timms este atât de drăguţ, îşi aminteşte întotdeauna de mine.

— Încearcă, de asemenea, să obţină un soi nou de pere pentru tine, sublinie Dermott aşezându-se în faţa ei. Cred că a spus că erau din Persia.

— Nu am fost noi acolo odată?

— Te gândeşti la tatăl tău.

— Nu am fost cu el?

Bunicul lui Dermott murise înainte să se nască el, anii lui de călătorii fiind, de asemenea, cu mult înaintea copilăriei mamei lui:.

— Ţi-a povestit întâmplări. Asta îţi aduci tu aminte.

— Eşti sigur.

— Poate nu sunt absolut sigur, răspunse el amabil. Spune-mi ce-ţi aminteşti.

— Îmi amintesc ruinele palatului lui Darius şi bazarurile cu toate culorile minunate şi mirosurile şi frumoasele terase de la Nakshi Rustam.

Mama lui se retrăsese în trecut în ultimii ani ai căsniciei ei, şi chiar după ce murise tatăl lui, ea nu-şi revenise complet din nenorocirile căsniciei. El înţelesese că era mai sigur pentru ea să o lase să trăiască în propriul univers.

— Palatul acela ar trebui să fie una din minunile lumii. Este spectaculos, nu-i aşa?

— Mai ales la răsărit, zâmbi ea. Mi-a plăcut întotdeauna cel mai mult la răsărit, ţie nu? Ai un armăsar pe care l-ai

botezat Răsărit, nu-i aşa? Şi adorabilii tăi armăsari cenuşii... Ce mai fac ei?

Întotdeauna ştia că el este fiul ei, indiferent cât de încurcate îi erau gândurile. Şi îi vorbea despre evenimentele curente ca şi cum doar el singur avea dreptul să deţină un loc contemporan în realitatea ei fracturată..

— Armăsarii cenuşii devin tot mai lucioşi datorită păşunatului, şi Răsărit a învins la Doncaster luna trecută.

— Ai câştigat o sumă frumuşică?

— Suficient cât să-ţi cumpăr un nou colier, dacă doreşti.

— Nu, de ce aş avea nevoie de diamante? Am tot ce-mi doresc. Cumpără-i diamante unei drăguţe şi tinere domnişoare care-ţi atrage atenţia. Nu te-ai căsătorit încă, nu-i aşa?

Când s-a reîntors în Anglia îi spusese mamei lui despre moartea soţiei şi a băiatului, dar ea nu-şi amintea de India, şi nu rămânea niciodată în amintirile ei. Spre deosebire de Persia, ţara despre care auzise atât de multe în copilăria ei:

— Nu sunt căsătorit, *maman.*

— Ai vreo domnişoară deosebită în viaţa ta?

Vocea ei era jucăuşă, ochii albaştri plini de curiozitate.

— S-ar putea să am.

Cuvintele l-au şocat şi pe el pe măsură ce le pronunţa.

— Vorbeşte-mi despre ea. Adu-o să mă vadă. Ştii că mi-ar plăcea de oricine îţi place ţie.

— Nu cred că s-a ajuns până aici, încă, *maman.* Dar mă fascinează.

— Atunci mă va fascina şi pe mine. Ştie să călărească?

Tânără domnişoară fiind, pasiunea mamei lui fusese să călărească la vânătoare.

— Nu sunt sigur. Este din oraş.

— Din oraş? Dumnezeule! Atunci trebuie că este foarte bogată.

— Este, cred.

— Păi n-avem nevoie de banii ei, nu-i aşa, dragă? Aşa că o poţi iubi pentru cine este. Asta este o idee foarte plăcută. Spre deosebire de căsătoriile convenţionale.

Expresia ei se schimbă brusc, bucuria părăsindu-i ochii.

— Are ochii albaştri, ca tine, *maman*, interveni repede Dermott. Şi cel mai frumos păr auriu posibil, ca o zână fermecată. Am gândit asta despre ea de prima dată când am văzut-o.

Expresia mamei lui se lumină imediat:

— O zână fermecată? Oh, ador zânele. Arată ca regina Titania în *Visul unei nopţi de vară*?

— Mai bine.

A aplaudat din palme:

— Atunci eşti un bărbat foarte norocos. Mai frumoasă decât Titania şi zână. Grăbeşte-te să mi-o prezinţi şi mie.

— Va trebui să-i cer voie.

— Da, în mod cert va trebui. Spune-i că ai cel mai vestit staul cu cai de curse din întregul Gloucestershire, şi sigur va veni. Chiar şi fetelor de la oraş le plac caii.

Mama lui credea că toată lumea adora caii.

— Am să-i spun, *maman*.

●

Ideea i-a rămas în minte tot drumul înapoi spre Londra, în timp ce niciodată înainte nu se gândise să îi ceară unei femei să vină la casa lui de la ţară. Nu exista nici o explicaţie, deşi încerca din greu să dea sens dorinţei lui de a o aduce pe miss Leslie acasă, să o cunoască mama lui. Poate că ea îi amintea de speranţele din tinereţe şi de vremurile fericite când era mai tânăr. Poate că nu exista nici o explicaţie pentru dorinţa lui. Ca o enigmă a universului.

Sentimentele lui nu ajungeau să fie clare în mod cert, indiferent cum raţiona, dar trecuse atât de mult de când nu mai simţise altceva decât plăcerea trecătoare că, oricum, n-ar

fi fost sigur că ar fi recunoscut adevărata emoție. Dar era sigur de un lucru. Nu vroia să-și petreacă prima lui noapte cu miss Leslie într-un bordel. Indiferent de faptul că actul pe care avea să-l facă era un fel de afacere cu implicații sexuale. Era în același timp mai mult decât atât.

Era pentru prima dată de când murise Damayanti că își dorea cu ardoare compania unei femei. Și și-a atras atenția lui însuși să nu-și facă prea mari iluzii, să nu se aștepte la prea multe de la o tânără domnișoară care era dispusă să scape fără menajamente de virginitatea ei, ca să-și asigure averea. Poate că un avocat bun ar fi putut la fel de bine să o ajute.

S-ar putea să reiasă că fata era rece și calculată. Deși o asemenea persoană nu se potrivea cu tânăra fată care roșea mereu, pe care o întâlnise la Molly. Nu că femeile nu ar fi fost capabile de cele mai înșelătoare comportamente teatrale. Asta știa din proprie experiență.

Doar timpul va scoate la iveală adevărul, remarcă el practic. Și dacă doar saturarea dorinței trupești va fi singura consecință din legătura lui cu miss Leslie, nu va putea să se aștepte la mai multe, cu bună știință. Dar trimise o scrisoare lui Molly, la sosirea lui în Londra. Prezența domnișoarei Leslie era așteptată la Bathurst House, la ora șapte.

●

Molly și-a ascuns surpriza când i-a destăinuit Isabellei conținutul cererii lui Dermott:

— Se pare că se va simți mai confortabil în casa lui, a spus ea, dar amândouă știau că Dermott își petrecea mai mult timp la Molly decât în propria-i casă din Bathurst.

— Foarte bine, a răspuns politicoasă Isabella, nervozitatea ei fiind deja foarte intensă deoarece sosise data fixată.

Săptămâna care trecuse fusese una plină de activități. Își simțea corpul de parcă ar fi fost spălat și masat atât de

amănunţit, că ar fi putut fi prezentată cu succes şi sultanului sultanilor.

Molly stătea în pragul uşii de la camera Isabellei cu scrisoarea lui Dermott în mână:

— Nu cred că te mai pot învăţa ceva.

— Ai fost foarte bună, într-adevăr.

Isabella închise cartea în care încerca să citească de o oră.

— Bathurst va trimite trăsura după dumneata la cinci şi jumătate.

— Am să fiu gata, se ridică ea în picioare ca şi cum ar fi pus în practică vorbele.

— Avem un ton de parcă te-ai pregăti să înfrunţi ghilotina.

Isabella, cu nervii încordaţi la maxim, se forţă să zâmbească:

— Câtuşi de puţin. De fapt, noaptea de astăzi îmi va asigura un viitor liniştit.

— Încerc să-mi repet asta, când am îndoieli.

— Te rog — spuse Isabella veselă, apropiindu-se de gazda ei — nu te simţi responsabilă pentru ce sunt pe cale să fac. (Luându-i o mână în mâna ei, o strânse uşor.) Am atins vârsta maturităţii şi sunt destul de sănătoasă mintal, adăugă cu un zâmbet. Sunt capabilă să-mi asum responsabilitatea faptelor mele.

— Cu toate acestea, am să-l avertizez pe Bathurst să se poarte frumos cu dumneata, fiindcă altfel îşi va atrage asupra lui mânia mea.

— Nu va fi necesar, dacă toate poveştile pe care mi le-au spus fetele sunt adevărate. Se pare că este cel mai drăguţ, cel mai amoros şi gentil amant.

— Hmmm, mormăi Molly, prinzând-o pe Isabella în braţele ei. Ai grijă, dulceaţa mea, murmură ea. S-ar putea să fie amabil şi dulce, dar cu toate astea este totuşi un bărbat, şi nu sunt sigură că poţi avea încredere în vreunul dintre ei. (Bătând-o uşor pe spate pe Isabella, se îndepărtă şi zâmbi

către tânăra domnişoară care-i captivase afecţiunea.) Şi în ciuda învăţăturii condamnabile din săptămâna asta, să faci ceea ce vrei! La dracu dorinţele lui!

Indiferent de cât îl iubea pe Bathurst, el era un jucător experimentat în lumea amorului. Putea să-şi poarte singur de grijă. În timp ce tânăra micuţă avea nevoie de tot ajutorul care i se putea da.

— Da, mami, răspunse jucăuşă Isabella, făcând spre protectoarea ei o plecăciune plină de curtoazie. Voi fi esenţa egoismului.

— Cu atât mai bine pentru dumneata, spuse brutal Molly. Acum, am să-i transmit lui Mercer să-ţi trimită jumătate de sticlă de vin ca să-ţi calmezi nervii. Şi am să te ajut să te îmbraci.

7.

El nu era niciodată nervos: Era imposibil ca el să fie nervos. Doamne Dumnezeule, unde îi era valetul când avea nevoie de el? Haina aceasta pe gât era teribil de nepotrivită!

— Charles! strigă. La naiba, la ce te gândeai când ai legat chestia asta?

— Iertare, *my lord*, se scuză Charles, venind în fugă înapoi în camera de probă, cu şase noi haine încheiate pe gât atârnate pe braţul său. Sunt convins că următoarea vă va fi pe plac.

Dar n-a fost aşa, bineînţeles, pentru că, pe moment, nimic nu era satisfăcător, şi când Dermott a fost în sfârşit îmbrăcat acceptabil, Charles coborî la parter ca să-i încânte pe servitori cu descrierea toaletei contelui, povestind în detaliu până în cele mai mici amănunte cum se schimbase de trei ori de hainele de seară şi zdrobise cu călcâiul gulerul care îl deranjase.

— Trebuie că e foarte deosebită, spuse un servitor. El n-are niciodată...

— N-a avut niciodată, l-a corectat menajera.

— N-are niciodată — a repetat servitorul, strâmbându-şi nasul către menajera care se considera superioară faţă de restul — obiceiul să-şi aducă amantele la Bathurst House. Şi bucătarul găteşte acum de ore întregi, şi servitorul de vinuri a primit ordine să nu aducă decât din cel mai bun soi...

— Şi florile, a declarat sentimentală femeia care avea în grijă camerele de sus. N-am văzut niciodată atât de multe flori.

— Eu cred că e o Venus, cu siguranţă, susţinu un alt servitor. Sau ca Elena aia din Troia, al cărei chip a pus în mişcare o mie de corăbii, după cum se spune.

— Păi vom vedea curând, nu-i aşa? spuse majordomul Pomeroy, cu glasul lui gros de bas. (Ridicându-se în picioare, îşi examină subordonaţii cu o privire pătrunzătoare.) La locurile

voastre, domnilor, a ordonat el. Ea trebuie să sosească în cincisprezece minute.

După ce şi-a aranjat meticulos manşeta de la cămaşă, s-a întors de la masă şi s-a îndreptat spre scările care îl vor aduce în poziţia cuvenită în holul de intrare.

●

Dermott stătea la fereastra camerei de zi dinspre nord, cu al treilea pahar de coniac în mână, cu privirea aţintită spre strada de jos, simţindu-se ca şi cum ar fi plecat la război. Inima îi bătea nebuneşte, nervii îi erau întinşi ca o coardă, şi încordarea din coapsă îi întindea materialul foarte bun într-un fel care nu i-ar fi fost pe plac croitorului lui. Golind paharul de băutură, simţi valul de căldură în josul gâtului cu un fel de uşurare: cel puţin o senzaţie familiară îi atingea creierul, când totul era un haos. Ceasul bătea ora fixă, şi-şi aruncă privirea spre statueta de bronz în stil victorian cu ecranul ceasului între picioare. Unde dracu' era miss Leslie? Era ora şapte.

Se răzgândise? O convinsese Molly să se răzgândească? Îşi tulburase întreaga viaţă pentru nimic? Mirosul de liliac îl înconjură dintr-o dată, şi privind prin cameră, văzu multe aranjamente mari... ca o înmormântare, se gândi.

— Shelby! izbucni el.

Secretarul lui apăru de după colţ atât de prompt, că probabil aşteptase dincolo de uşă.

— Spune-le fetelor să scoată florile astea păcătoase afară, lătră Dermott. Miros!

— Da, *sir*. Aţi dori să vă întâmpinaţi oaspetele în alt salon? Mirosul s-ar putea să persiste chiar dacă vazele sunt îndepărtate.

La tonul împăciuitor al lui Shelby, Dermott îşi dădu seama cât de nepoliticos fusese.

— Scuză-mă, Shelby, îşi ceru el scuze. Poţi să vezi cât de neexperimentat am devenit în a face curte unei lady. Şi nu, acest salon este în regulă. Aici, ia una dintre astea, spuse

dându-i secretarului una dintre vazele mari cu flori, şi eu am să o iau pe cealaltă, şi asta va fi suficient ca să facem încăperea să arate mai puţin ca...

— O înmormântare?

— Exact.

●

Cei doi bărbaţi erau în capul scărilor, pe punctul de a coborî în holul de la parter pentru a se descotorosi de vaze, când uşa de la intrare se deschise şi Isabella păşi în holul mare de marmură.

Dermott a înjurat timpul nepotrivit.

Ea privi în sus.

Majordomul se uită şi el în sus şi, cu ochii larg deschişi, îşi văzu stăpânul cu o vază mare de flori în mâini.

— Sunt pentru mine? a întrebat dulce Isabella.

Dermott zâmbi forţat.

— Dacă le vrei. Dar te avertizez, au un miros pătrunzător, spuse coborând scările.

— Aş fi surprinsă dacă nu ar mirosi. Nu-ţi place liliacul?

— Nu când sunt atât de multe flori. Ajungând la capătul scărilor, i le oferi cu o plecăciune: — Pentru plăcerea dumneavoastră, my lady.

— Una dintre multele din seara asta, presupun...

Privirea ei caldă a întâlnit-o pe a lui peste flori.

— Dorinţa dumitale este poruncă pentru mine, murmură.

— Ce idee încântătoare!... Abia aştept să ne petrecem seara împreună.

— Şi eu, miss Leslie.

I-a dat vaza lui Pomeroy şi a întins mâna să desfacă panglicile mantiei Isabellei — un gest posesiv, simbolic probabil, în sensul că el era cel care lua şi ea cea care va da. Stând foarte aproape in timp ce el îi desfăcea panglica de mătase, spuse în şoaptă ca să nu mai audă nimeni:

— Am aşteptat foarte mult.

— Sper să nu fii dezamăgit.

Dar vocea ei era mai degrabă glumeaţă decât împăciuitoare, şi privirea lui se ridică de pe nodul panglicii.

— Nici o şansă în privinţa asta, murmură el.

Şi reuşind în sfârşit să desfacă mantia, îi dezveli uşor umerii, ca şi cum ar fi despachetat un cadou.

Tânărul lacheu scose un icnet evident, dar nici unul nu a fost mustrat de superiorii lor, toţi ochii fiind concentraţi pe tânăra domnişoară. Rochia albă de seară a Isabellei era atât de diafană încât conturul corpului era doar parţial ascuns, şi risqué décolletage era mai degrabă un suport subtil pentru dolofanele coline ale sânilor ei, întreaga îmbrăcăminte fiind ţinută pe ea de două panglici subţiri de pe umeri, pericolul iminent al gravitaţiei adăugând un element delicios de suspans ansamblului.

— Complimentele mele, miss Leslie, a murmurat Dermott. Ne-ai tăiat tuturor răsuflarea.

— Şi dumneata, *my lord*. Mi-ai sucit capul.

Arăta masiv şi puternic în haina din material extrafin negru, care-i venea perfect, trupul înalt şi zvelt fiind avantajat, cămaşa de olandă albă încreţită strălucind în lumina lumânărilor, diamantul de la gât atât de mare, că nu putea să provină decât din India.

— Aş putea să-ţi ofer — căldura se simţea plăcut în aer — un pahar de şampanie.

— Ar fi foarte frumos, toarse ea. Deocamdată...

El remarcă torsul ei desfătător întorcându-i un zâmbet apreciativ şi oferindu-i braţul:

— Miss Leslie...

— My lord Bathurst...

Întărind atitudinea de curtoazie, îşi puse mâna pe încheietura mâinii lui puternice, şi amândoi simţiră vibraţia fierbinte.

Inhalând adânc, Dermott se întrebă cum va reuşi să-şi reprime impulsurile carnale, când excitaţia îl cuprinsese în

faţa servitorilor şi mica nebunatică se proptea de el intenţionat astfel încât sânii aproape că îi ieşiseră din rochie. Cina, îşi aminti el.

— Cina, spuse către Pomeroy. Vom cina acum.

— Acum, *my lord*?

Programul fusese foarte strict: şampanie şi coniac la început, apoi cina la ora nouă.

— Acum.

— Bine, *my lord*.

Pomeroy porni înainte ca să-i escorteze spre salonul pentru cină, ştiind că bucătarul îşi va smulge părul din cap cu cina servită cu două ore mai devreme. Pe de altă parte, a reflectat el, contele şi domnişoara păreau absorbiţi unul de celălalt, nepăsându-le de nimic altceva. Probabil că nici nu vor remarca mâncarea pe care o vor servi.

Sufrageria scânteia pur şi simplu, se gândi Isabella în timp ce intrau în încăperea spaţioasă — pereţii din lemn de cireş lăcuit, platourile masive de argint de pe bufet şi de pe masă, cupele de cristal stând aliniate lângă cele două seturi de farfurii pe masa lăcuită din lemn de mahon, ramele aurite ale tablourilor care împodobeau pereţii, candelabrele gemene din cristal rusesc care luminau din înaltul tavan împodobit. Se simţi ca şi cum ar fi intrat în strălucitoarea peşteră a lui Aladin.

— Întotdeauna mănânci înconjurat de atâtea splendori? îl întrebă, uşor speriată de atât măreţie.

Îi trebui o clipă să răspundă, pentru că el lua rareori masa acasă, şi când o făcea, de obicei împărţea o tavă cu Shelby, în birou.

— De fapt, nu.

Adevărul era că nici nu-şi amintea când mâncase ultima dată în această încăpere.

— Ai prefera să cinăm în altă parte?

„În pat, alături de tine", se gândi ea, vibrând încă din cauza atingerii lui, dar nu ar fi fost propice să fie atât de directă.

Bess îi spusese că bărbaţilor nu le plăcea când femeile dădeau ordine.

— Aici e foarte frumos. Zău.

— Ai vrea un pahar de şampanie? întrebă el fiindcă simţea mare nevoie de un pahar de băutură.

— Ah, aş vrea tare mult. Mulţumesc.

Cu un semn al capului i-a indicat lui Pomeroy să-i servească.

— Pare să fie destul de cald în cameră, altfel aş sugera să stăm în apropierea focului, deşi probabil că nu-ţi e cald, adăugă el cu un zâmbet, cuprinzându-i cu privirea formele mai mult neîmbrăcate.

— De fapt, îmi este... îngrozitor de cald, vreau să spun... în cameră este într-adevăr cald.

Bâlbâiala ei inocentă era încântătoare:

— Deci nu vom sta lângă foc.

— Da, mi-ar face plăcere.

Brusc părea foarte tânără, foarte diferită de diva seducătoare din holul de la intrare, şi el simţi o nelinişte ciudată.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi doi.

Oftatul lui uşurat a adus un zâmbet pe faţa ei.

— Nu mi-am dat seama că vârsta contează.

— Este destul de rău... doar lasă tava pe masă, Pomeroy, ne servim singuri.

În timp ce majordomul pleca, Dermott continuă:

— Este destul de rău că eşti virgină; nu am de gând să mă mai culc şi cu o adolescentă. (Un rânjet îi animă faţa.) Deşi, în mod cert, nu arăţi ca o copilă, miss Leslie. Şi vreau să spun asta în cel mai laudativ mod.

Îi întinse Isabellei o cupă de şampanie cu picior înalt.

— Molly s-a gândit că îţi va plăcea rochia, susură Isabella cu jumătate de zâmbet care-i ridică colţurile gurii. Arăt destul de seducătoare?

— În rochia asta? Absolut, în întregime, exuberant. Şi albă... interesant, murmură el peste marginea paharului.

— O metaforă, cred. Ochii ei albaştri scânteiară. Tot ideea lui Molly.

— Se pricepe la decor.

— Sunt şi bine instruită, *my lord*, remarcă, pe ton vioi. Deşi nu sunt la înălţimea standardelor dumitale, probabil. Reputaţia dumitale este formidabilă.

El se lăsă să alunece mai jos în scaun, privirea-i oglindind o vagă expresie de nemulţumire la amintirea incompatibilităţii dintre vieţile lor.

— Aş fi vrut să nu fii virgină.

— Aş putea oferi virginitatea mea altuia prima dată, dacă ai vrea asta.

— Nu, sări el.

— Ai putea să priveşti, sugeră, pe un ton insinuant.

— Puţin probabil, mârâi el.

— Sau am putea consuma asta cât de repede se poate.

— Ai simţul umorului, miss Leslie.

— Te-am privit pe dumneata într-o noapte.

Se uită la ea furios:

— La dracu, Molly ar fi trebuit să te ţină în camera dumitale.

— Nu da vina pe ea. Eram singură, şi la urma urmei, ce profesor mai bun decât dumneata puteam avea? Chiar dacă ai fost egoist. Nu sunt sigură că domnişoarei i-a făcut plăcere.

Se relaxă. În mod evident nu stătuse mult timp. Era cel puţin recunoscător pentru asta.

— Am să încerc să nu fiu egoist cu dumneata.

— Molly spune că îmi e permis să fiu cât de egoistă vreau, pentru că dumneata ştii să ai grijă de dumneata.

— Adică? întrebă rânjind.

— Adică eşti un libertin desăvârşit.

— Nu pot să te contrazic.

— De ce?

— De ce???

— De ce o faci?

Ce întrebare neașteptată!

— De ce nu?

— Te lași pradă orgiilor fără să te gândești?

— În majoritatea cazurilor, ridică el din umeri.

— M-am gândit foarte mult la seara asta.

— Ca și dumneata, și eu m-am gândit. (Nu părea atât de surprinsă.) Nu am obiceiul, zâmbi, să mă dedau la orgii cu o virgină. Așa că, vezi bine, seara asta e diferită.

— Cât de diferită?

O sprânceană neagră se ridică. Amuzamentul îi strălucі în ochi

— Este un catehism?

— Știi?

Dorea ca întrebarea ei să primească un răspuns.

— De fapt, nu știu. Nu am nici cea mai vagă idee de ce mă fascinezi.

— Te fascinez?

Ridică din nou din umeri:

— Așa se pare.

— Din cauza ăsteia? Și își trecu mâna peste rochie.

— În mod cert, unul dintre factori, spuse cu un zâmbet copilăros.

— Trebuie să mărturisesc că frumoasa dumitale înfățișare este cea mai mare ispită pentru mine.

— Atunci putem fi acuzați amândoi că suntem superficiali, afirmă el cu spirit sportiv.

Deși știa că nu era adevărat. Dormise cu stricate splendide și nu simțise niciodată ce simțea acum.

— Chiar vrei să mâncăm?

Inima lui se opri din bătaie o clipă:

— Dumneata hotărăști, răspunse el.

— Eu aș prefera să nu mâncăm chiar acum — sunt foarte excitată...

El își așeză paharul pe masă, îndreptându-se în scaun, și îi aruncă o privire care era mai puțin sarcastică dar în întregime carnală:

— Ce ai vrea să faci, în schimb?

Îşi muşcă buza, neştiind cum să întrebe, apoi spuse în grabă:

— Aş putea să-ţi văd dormitorul?

Pulsul lui se înteţi dar îşi menţinu voit expresia unei curtoazii bine educate:

— Bineînţeles, răspunse ridicându-se în picioare.

— Dacă nu mă consideri prea directă. Bess m-a avertizat că bărbaţilor nu le place...

— Nu e nici o problemă.

Oferindu-i braţul, o ridică de pe scaun.

— Aş vrea să pot fi calm. Sunt atât de nervos!...

Mâna ei era mică şi caldă într-a lui, şi a trebuit să facă un mare efort să-şi menţină sângele rece:

— Vrei să aduc o sticlă de şampanie cu noi? zâmbi el. Pentru emoţiile dumitale.

— Poate că ar trebui, deşi am băut la Molly un pahar de vin, înainte de plecare... ca să mă calmez... şi nu ştiu dacă nu voi ameţi de la băutură.

— Poţi să te cherchelesti, dacă vrei, o încurajă el gentil, ridicând sticla din containerul cu gheaţă. Eu întotdeauna am considerat că lumea arată mai bine după o sticlă-două.

În timp ce pătrundeau în hol, Pomeroy a apărut din umbră.

— Amână cina, îl informă Dermott. Voi suna când suntem gata.

— Foarte bine, *sir*.

Bucătarul avea să izbucnească în lacrimi.

— Mă întreb dacă nu sunt puţin cam flămândă, spuse Isabella conciliant — miresmele bucatelor de pe servanta din hol pluteau în aer.

— Ceva uşor? sugeră Dermott.

— Ar fi nemaipomenit. Cred că simt miros de pui.

— Un pic din fiecare, porunci Dermott.

— Acum, *sir*?

Dermott se uită la Isabella, apoi înapoi către Pomeroy.

— Acum, răspunse.

— Îmi cer scuze, spuse Isabella în timp ce începeau să urce scările.

— Nu e cazul. Pomeroy se va ocupa de tot. Asta e meseria lui.

— Gospodăria noastră era destul de mică... în comparație cu asta. Și nu atât de oficială. Trebuie să recunosc, sunt puțin intimidată.

— De Pomeroy? Nu te mai gândi la asta. Dacă îți e foame, putem mânca. Este foarte simplu. Ce altceva au de făcut? La dracu', mie rareori îmi e foame.

— Nu-ți place casa?

Se uită în jur, la scările și holul de intrare cavernoase, o serie de înaintași uitându-se în jos, spre ei, de pe pereți, cupola fiind la cincizeci de picioare[1] deasupra lor.

— Ba cred că îmi place. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Și, totuși, nu ești niciodată acasă.

— E prea multă liniște.

— Ai nevoie de stimulente?

El râse:

— Dumneata ai putea spune asta, draga mea. Vino pe aici.

Apucând-o de mână, o conduse în josul coridorului spre un tablou înfățișând un bărbat în haine după moda elizabetană, cu un câine de vânătoare alături.

Îi spusese „draga mea". Cuvântul a vibrat în creierul ei, încălzindu-i sentimentele chiar în momentul în care își spunea să nu ia în considerare vorbele măgulitoare adresate de un bărbat încântător.

Se opri în fața a două uși masive încrustate, din imediata apropiere a tabloului, și punând sticla de șampanie sub braț, le deschise.

— Bine ai venit în aripa mea, miss Leslie, spuse el, invitând-o să intre într-un enorm salon.

— Nu poate fi dormitorul dumitale.

---

[1] *picior* = unitate de măsură englezească: 1 picior = 30,48 cm. (n.tr.)

El arătă din cap spre un alt set de uşi duble.

— Într-acolo. Conţii de Bathurst, evident, foloseau această cameră pentru... (Rânji, întrerupându-se.) N-am nici cea mai vagă idee. Vino, am să-ţi arăt dormitorul meu. Este construit la o scară ceva mai intimă.

Doar puţin mai mie, şi-a dat ea seama în momentul în care a deschis uşa dormitorului. Ideea intimităţii fusese probabil înţeleasă la scară regală. Patul era montat pe o estradă, înconjurat de o cunună aurită cu draperii de brocard roşu aprins. Scaunele imense, aurite, tapisate cu acelaşi material roşu, erau aşezate pe lângă pereţi, ca şi cum curtenii şi-ar fi privit stăpânul în timp ce dormea. Ferestrele înalte de zece picioare erau acoperite de perdele groase împodobite cu ciucuri din acelaşi brocard roşu. Într-o parte a uriaşei încăperi, un birou imens stătea în mijlocul unui covor persan — evident, un birou de lucru, cu hârtii împrăştiate pe suprafaţa lui. Tavanul era înalt de vreo douăzeci de picioare, fiind înfrumuseţat cu o frescă reprezentând o bacanală.

— Chiar dormi aici?

— Frumos, nu?

— Poate pentru două sute de persoane.

— Dă-mi voie să-ţi arat camera de toaletă.

Apucându-i din nou mâna, o conduse peste covorul potrivit cu dimensiunile camerei şi deschise o uşă de dimensiuni normale, dând într-o încăpere mai mică, faţă de precedenta.

Influenţele lui se simţeau în toate detaliile camerei, de la cizmele de călărie care stăteau drepte la capătul patului până la binoclul aruncat pe tăblia unui birou, şi la portretul lui când era copil uitat în colţul camerei. Patul era îngust, făcut pentru o singură persoană, şi acoperit cu o cuvertură de bumbac de indian albastru. Şi aici era un birou, mai încărcat decât cel din impozantul dormitor de dincolo. Şi cărţi. Peste tot. Pe rafturi, pe scaune, aşezate în mormane pe jos.

— Te rog să scuzi deranjul, se scuză el, nu las servitorii să umble cu lucrurile mele. Dacă îmi strâng lucrurile prea des, nu mai găsesc nimic.

— Citeşti?

El zâmbi.

— E ceva în neregulă să citeşti?

— Scuză-mă. Am fost surprinsă, asta e tot. Pot să mă uit?

— Bineînţeles.

O pofti înăuntru cu o plecăciune scurtă şi apoi se îndreptă spre o măsuţă de băuturi unde amplasă sticla de şampanie, îşi turnă puţin coniac pentru el, apoi câţiva stropi de şampanie într-un pahar, pentru ea, şi se aşeză ca să urmărească turul ei prin cameră.

— Fielding, zise ea zâmbind, ţinând în mână un mie volum. Îl ador.

— Observă realitatea cu un încântător simţ al absurdului.

— Da, aşa-i că observă? Şi Richardson! Şi el îţi place?

— Când vreau să-mi pierd timpul. Are mai puţin umor şi eroinele lui de obicei au un sfârşit tragic, ridică el din umeri.

Ea luă de pe jos alt volum.

— Îmi place şi Gibbon.

— Atunci înseamnă că eşti îndrăgostită de lectură, spuse el zâmbind, făcându-i plăcere să o vadă emoţionându-se.

— Oh, da, într-adevăr. Era uşa mea de acces spre o lume pe care altfel nu o cunoşteam.

— Locuiai cu bunicul, mi-a spus Molly.

— Da, duceam o viaţă plăcută dar deloc interesantă. Afaceri şi cărţi, cărţi şi afaceri. Sunt sigură că o consideri foarte plicticoasă.

— Am şi eu partea mea de afaceri, deşi secretarul meu, Shelby... am uitat să vă prezint jos. (Zâmbetul lui a reapărut.) Mi-ai sucit capul complet, şi manierele mele s-au evaporat.

— Îmi place când îţi sucesc capul.

— Cum îţi plac şi cărţile?

S-a întors ca să-l înfrunte cu ochii larg deschişi:

— Nicidecum, *my lord* Bathurst. Într-un mod absolut tumultuos şi vibrant care nu poate fi descris.

— Ştiu.

— Ştii?

— Este foarte ciudat.

— Dar plăcut, intonă ea moale, ca un foc cald într-o noapte rece...

— Nu chiar. (Nu era nimic plăcut în patima care-i bombarda creierul.) Molly ţi-a spus la ce să te aştepţi în seara asta, nu-i aşa?

— O săptămână întreagă, *my lord*. Oh, doamne, te-am făcut să aştepţi cu flecăreala mea despre cărţi?

— Nu trebuie să-mi spui *my lord*. Şi nu m-ai făcut să aştept, răspunse el politicos, nepunând la socoteală lunga lui aşteptare de o săptămână la Alworth, cu o indiferenţă cavalerească.

— Cred că ai prefera să faci altceva decât să mă asculţi pe mine pălăvrăgind despre cărţi, dar trebuie să recunosc, nu sunt exact sigură cum trebuie să... începem. Toate sunt bune şi frumoase, a remarcat ea cu nervozitate, să fii învăţată să seduci, dar când eşti pe scenă, e ca şi cum...

— Vino şi bea-ţi şampania. Vom decide mai târziu cum să începem.

— Da, *sir*, flutură ea din mâini.

— Te rog, numele meu este Dermott.

— Da, *sir*... flutură din mâini, vreau să zic Dermott.

Nu mai avusese niciodată o iubită care să-i spună „Da, *sir*.", şi în timp ce miss Leslietrecea printr-o stare de surescitare, nici el nu se simţea în apele lui.

— Bea puţină şampanie, spuse întinzându-i paharul, şi povesteşte-mi despre biblioteca ta de hărţi.

Efortul lui voit de a o face să-i creeze o stare de comoditate a avut succes, şi în câteva clipe vorbea cu el în mod natural. El îi punea întrebări, ea îi răspundea, şi din când în când el îi reumplea paharul, iar ea se proptea comod pe spătarul scaunului, zâmbindu-i într-un mod delicios de dulce. L-a descurajat tranzitoriu, drăgălăşenia nefiind o trăsătură care să-l atragă, dar ea era foarte senzuală în acelaşi timp, în rochia aleasă de Molly din cel mai fin material.

— Aşa că, vezi, dacă Magellan ar fi avut hărţi mai bune, ar fi supravieţuit.

— Ai vrea să le vezi în biblioteca mea?

— Acum?

— Avem suficient timp.

Nu avea de gând să facă dragoste cu o virgină speriată. De fapt, în mai multe ocazii de la întâlnirea cu miss Leslie, încercase să se convingă să nu mai facă deloc dragoste cu ea.

Luând cu ei paharele de băutură, Dermott o conduse pe Isabella spre o uşă secretă ascunsă în zidăria din preajma şemineului şi, ţinându-i mâna, o conduse în josul unei scări înguste, în melc, ajungând în biblioteca de dedesubt. Hărţile lui erau aranjate în dulapuri mari, spaţioase, şi după ce Isabella a scos o exclamaţie văzând raritatea pieselor din colecţia lui, i-a arătat hărţile Indiei pe care le actualiza.

— Aş putea să te ajut, a spus ea încântată, atingând uşor ridicăturile unor munţi pe care îi adăugase unei părţi din India. Am o cerneală foarte bună care va rezista pentru totdeauna... Păi, a adăugat cu o mică grimasă, când mă voi întoarce acasă, voi putea să ţi-o dau. Bunicul a comandat-o special la Paris.

Deşi n-avea cum să ştie, scoaterea hărţilor Indiei fusese o cumpănă pe care nu reuşise să o treacă de la întoarcerea lui în Anglia. Privind în jos la capul fetei aplecat peste masă, părul ei de aur strălucind în lumina lămpii, a simţit o afecţiune pe care nu mai putuse să o simtă de la pierderea familiei. Cum putea această tânără domnişoară să-i afecteze atât de puternic sentimentele, când nici una dintre femeile uşoare cu care făcuse dragoste de la întoarcerea lui nu i-au stârnit nici cel mai mic interes?

S-a îndepărtat, nedorind să simtă ce simţea, când singura femeie pe care o iubise era moartă. Reumplându-şi paharul, se îndreptă spre ferestrele care dădeau spre terasă şi se uită afară, în noaptea înstelată.

— Iarăşi te-am plictisit, a remarcat Isabella, lăsând la o parte hărţile, zgomotul uşor al uşii de la dulap închizându-se forţându-l să răspundă.

— Cred că sunt obosit.

— Am spus ceva ce nu trebuia, zise ea apropiindu-se de el. Îmi cer scuze.

— Nu e din cauza a ceea ce ai zis tu. Molly spune că am toane.

— Atunci am să te distrez, zise ea veselă.

— Sper să nu te gândeşti să-mi cânţi! exclamă, un zâmbet îi traversă faţa.

— Nu văd nici un pian pe aici.

— Norocul meu!

— Nu-ţi plac distracţiile pe care le oferă femeile?

— Nu cele de natură culturală.

— Ah... Atunci, poate ar trebui să-ţi arăt cum se desfac panglicile astea, zise, ducându-şi mâna la umeri.

— Nu încă!

Punând repede mâinile lui peste ale ei, îi reţinu mişcarea, nefiind sigur că era pregătit, nefiind sigur că o virgină lipsită de artă putea umple vidul din sufletul lui întristat.

— Da, *sir*... ăă... Dermott... se corectă încet, simţind căldura mâinilor lui pe umeri, greutatea lor, apropierea lor, făcând-o să tremure, dorinţa de a-l avea nemaifiind una obişnuită — dacă fusese vreodată aşa —, nu mai era o decizie practică, ci adâncă, specifică şi fără apărare. Când?

Niciodată! ar fi trebuit să-i răspundă el, virginitatea ei împiedicându-l, propriile lui amintiri neliniştindu-l.

— Te vreau... atât de mult, şopti ea uitându-se în sus spre el cu ochii albaştri plini de dor, făcând un pas înainte astfel încât trupu-i să-l atingă pe-al lui.

— Ar putea fi o greşeală.

Şovăitor, nervos, el ezită.

— Ai promis, pledă ea.

Dorinţa inocentă din ochii ei, pasiunea carnală a trupului lipit de al lui îi slăbi opţiunea îndoielnică, trupul răspunzând automat la apropierea ei, erecţia lui ridicându-se între ei.

— Deci mă vrei, spuse mişcându-şi şoldurile pe lângă protuberanţa lui rigidă. Îmi dau seama...

Era tentația încarnată, faptul că o vedea, că o simțea — și apucându-i șoldurile, împotriva voinței lui, o trase mai aproape. Parfumul ei dulce îi invadă simțurile, sânii ei moi presându-se în pieptul lui îi stârniră apetitul pentru mai mult, șoldurile ei care se frecau de erecția lui îi hrăneau patima nesățioasă.

Își retrase mâinile dintr-ale lui, și întinzându-le le puse pe umerii lui.

— Acum am să te sărut, *my lord*, a murmurat de parcă ar fi trebuit să se țină de un program.

Și când s-a ridicat în vârful picioarelor ca să ajungă la buzele lui, i-a fost imposibil să reziste. Mâinile lui au alunecat mai jos, mângâindu-i spatele, apucându-i fesele, și presând-o de corpul lui. A mârâit moale:

— Ai face bine să fii sigură, se auzi vocea lui cu vagi nuanțe de amuzament. Atunci, cel puțin unul dintre noi va fi.

— Sunt sigură.

Ochii ei albaștri erau limpezi, fără urmă de îndoială, gura doar la câțiva milimetri depărtare.

Dorind să fie sărutată.

El și-a dat capul încet la o parte, ca și cum ar fi fost periculoasă.

— Sărută-mă, șopti ea, întețindu-și strânsoarea pe umerii lui, apropiindu-se și mai mult.

Și el s-a conformat cu patimă, acoperindu-i gura cu un sărut lacom, febril, care nu a încântat și nici nu a ținut seamă de inocența ei, ci doar de satisfacerea propriei pasiuni după săptămâna de așteptare — un sărut fără menajamente, care viola, excita și chinuia.

Dermott era la jumătate de viață distanță de primul lui sărut și înfierbântat sau nu, flacără fierbinte sau vălvătaie, nu-i era suficient.

Dorea mai mult: când n-ar fi trebuit, când ea ar fi putut regreta ce făcea, când el nu dorea povara vinovăției ei.

Sufocându-se de indecizie, o respinse brusc.

Şocată, tremurând, se uită la el.

— Nu pot face asta.

— Dar ai fost de acord! roşi ea. Surescitată de dorinţă, plângea: — Nu poţi refuza!

Stătea nemişcat:

— Pot să fac tot ce vreau.

— Eşti nepoliticos, exclamă ea. Să-mi faci una ca asta... să mă faci să simt asta, şi apoi...

El inspiră adânc.

— Scuză-mă, m-am răzgândit.

— Răzgândeşte-te din nou atunci, replică înfierbântată, pentru că sunt foarte frustrată, şi tu eşti cel care m-ai invitat aici în seara asta!

— Am să te trimit înapoi.

— Nu am să plec!

Stăteau foarte aproape unul de altul, cu sângele înfierbântat şi nemulţumiţi.

Furioasă pe el datorită indiferenţei pe care o arăta situaţiei în care se afla, indiferenţei pe care o arăta faţă de ea, tremurând de indignare spuse cu vehemenţă:

— Cum îndrăzneşti să renunţi acum, când am nevoie de tine!

Sânii i se mişcau într-un mod fascinant deasupra decolteului rochiei, remarcă Dermott, şi fie conştientizarea furiei ei ori tremurul provocator al sânilor ei extraordinari i-au captat atenţia, căci zâmbi brusc:

— Eşti sigură de ce vrei?

— Sigur că sunt. Uită-te la mine!

Şi-a deschis braţele şi el s-a uitat la femeia splendidă, aproape dezbrăcată, din faţa lui, care-l implora să facă dragoste cu ea.

Inhalând profund, numără până pe la doi şi jumătate, privind cadoul de dorinţă sexuală care i se oferea, şi zise:

— Bine, o fac.

— Îţi mulţumesc, murmură cu sarcasm, pentru concesia ta amabilă.

• O sprânceană neagră se ridică:

— Vrei să faci asta sau nu?

Nările îi tremurau.

— Dracu să te ia!

— La dracu cu amândoi, probabil, înainte să apucăm să terminăm acest bizar aranjament. Hai să mergem!

Şi, plecând, s-a îndreptat cu paşi mare spre uşa ascunsă.

Ea a reuşit să-l ajungă din urmă înainte de a o deschide.

— Am să merg primul, dacă nu te superi.

Vocea lui era politicoasă, rece.

Nu avea cum să meargă pe scări, în spatele feselor ei tentante, şi să se comporte cât de cât decent. Pe de altă parte, remarcă el brutal, ea se afla acolo ca să se debaraseze de virginitate cu ajutorul lui, şi nimeni nu semnase nici un contract pentru a defini detaliile. Putea să sară peste comportamentul de gentleman, dacă dorea să-şi satisfacă patima oricum credea de cuviinţă. De fapt, ea tocmai ceruse asta, cugetă el, fugind pe scări în sus.

Dar nu mai era timp pentru meditaţii, cu ea urmărindu-l înfierbântată. După ce au pătruns din coridorul ascuns în dormitor, l-a prins de mână, nefiind sigură că nu încerca să scape.

— Să nu îndrăzneşti să te răzgândeşti! îl ameninţă ea, cu răsuflarea tăiată.

Întinzându-se spre el, îşi trecu intenţionat mâna peste materialul întins al pantalonilor lui, simţindu-i întreaga măreţie a erecţiei.

— Pentru că vreau asta.

Poate că pasiunea câştigă întotdeauna în faţa raţiunii, trase el concluzia, mai ales cu o fiinţă plină de determinare ca miss Leslie. Ştia bine ce dorea.

Şi când se uită în sus către el, zicând:

— Deci?

Renunţă la orice urmă de scrupule, o ridică în braţe şi murmură:

— Ia să vedem ce ştii.

— La ce simt eu acum — vocea ei era însufleţită —, după ce am câştigat, adăugă sărutându-i obrazul în timp ce o purta în camera lui intimă, aş fi mai mult decât dispusă să fac *tot* ce vrei.

— Foarte tentant, miss Leslie. Deşi s-ar putea să mă contrazic cu tine referitor la cine a câştigat, replică el cu un zâmbet vag, trupul uşor în braţele lui incitându-i simţurile întărâtate.

— Promite-mi că n-ai să mă mai necăjeşti, spuse ea dintr-o răsuflare în timp ce o punea în patul îngust, pentru că nu mai pot să aştept... chiar dacă va trebui, deşi n-ar trebui, să te oblig să faci asta.

Nu-şi dădea seama că era ultimul bărbat din lume care putea fi obligat să facă sex; el refuza zeci de femei în fiecare săptămână.

— Nu mă obligi să fac nimic, murmură în timp ce-i atingea uşor obrajii înroşiţi, nimeni nu poate.

Stând în picioare, îşi scoase repede haina, gulerul şi cămaşa, dorinţa lui egalând-o pe a ei, acum că-şi permisese să nu ţină seama de onoare şi scrupule.

Deznodând panglicile de pe umerii ei, Isabella lăsă să-i alunece rochia de pe trup dintr-o smucire scurtă, aruncând-o la pământ cum ar fi făcut o curtezană. Furoul ei era o bucată insignifiantă de tul pe care l-a dat jos trăgându-l peste cap, şi apoi, stând în mijlocul patului lui de burlac, şi-a scos agrafele, le-a aruncat, şi deschizându-şi larg braţele i-a zâmbit:

— Grăbeşte-te, grăbeşte-te!

— Dar eu mă grăbesc, dragă, a spus Dermott cu un rânjet, aruncându-şi ciorapii şi întinzând mâna după nasturii pantalonilor.

Era ridicol de roză şi rotofeie, unde trebuia să fie rotofeie, şi mlădioasă unde trebuia să fie mlădioasă; cu părul galben revărsat aluneca pe umeri, de-a dreptul strălucea de nerăbdare.

Şi-a desfăcut nasturii, şi-a tras de pe picioare pantalonii, şi a păşit afară din ei auzind un strigăt frenetic de încântare:

— Oooh!

— Vino mai aproape, spuse fără suflare. Vreau să o ating.

Aplecându-se în față,și-a fluturat degetele a nerăbdare.

Apropiindu-se de pat, el zâmbi de entuziasmul ei. Deș propriul lui zel nu era cu nimic mai prejos. Când stătea în fa ei, captivat, ea l-a atins delicat, și-a plimbat degetele în sus în jos, pe întreaga lungime, intenționat, studiind obiect atenției ei cu consternare:

— N-am văzut niciodată una atât de aproape! murmur poznașă, mângâind ușor vârful penisului.

— Cineva poate fi recunoscător, șopti el amuzat.

Ea strânse capul umflat, și amuzamentul lui a fost suprim de senzația de pironire. Scoase un geamăt adânc, și-și arcu ușor spatele — și uitându-se în jos, văzu cum zâmbește, și-ș dădu seama că era mulțumită de realizarea ei.

— Molly mi-a spus că pot face asta. Și asta... spuse e mândră, apucându-i erecția în mâna micuță, degetele abi închizând cercul, dar strânse din nou pe măsură ce mâna s mișca în jos.

— Atât va fi suficient, spuse Dermott cu vocea sufocat desfăcându-i degetele. Te-am așteptat de prea multă vreme c să mă mulțumesc doar cu atât.

— Sunt atât de fericită că am terminat cu așteptarea, î sfârșit! exclamă ea, lăsându-se înapoi pe cuvertura albastră ridicându-și brațele spre el. Vino, fă dragoste cu mine.

El nu avea nevoie de invitație; ci de o cantitate mare d reținere, ca să nu strice prima partidă a acestei nerăbdătoar tinere domnișoare. Se feri de mâinile ei care vroiau să prindă, luându-le într-ale lui și punându-i-le deoparte.

— Nu vreau să te doară.

— Nu mă va durea, zise ea lascivă, dorind din nou să-l apuce.

El nu știa mai multe decât ea pe această temă, dar înțelege că pierderea virginității putea fi dureroasă.

— Pas cu pas, draga mea, îi împinse grijuliu mâinile în alături. Hai să o luăm cu binișorul.

Strecurându-și un deget între picioarele ei umede, îi atinse ușor carnea pulsândă.

La senzația nemaipomenită, ea și-a arcuit șoldurile.

— Hmmm...

Deocamdată totul decurgea bine. Se simțea de parcă ar fi avut iarăși paisprezece ani, deși mama lui Harvey Nicols nu fusese deloc o începătoare. Își slăbi puțin degetele, apropiindu-se mai mult.

— Mai vreau... mai...

S-a supus, masând interiorul ei umed cu deosebită iscusință, alunecând încet tot mai adânc, atingând-o, mângâind-o, până a ajuns la bariera care-i fusese sortită să o distrugă.

Isabella nu mai era capabilă să-și amintească nici una dintre lecțiile pe care le învățase. Cu ochii închiși, era pierdută în senzații, plutind într-un paradis cald, binecuvântat, cuibărit între picioarele ei. Durerea vibrantă, delicioasă s-a intensificat gradat; o dorință febrilă îi inunda mintea. Singurul lucru pe care și-l dorea era tot mai multă beatitudine fierbinte și își ondula încet șoldurile, încercând să atingă plăcerea devastatoare, ridicându-se la atingerea incitantă a degetelor lui.

Experimentat în a aduce femeile în pragul isteriei frenetice, Dermott privi roșeața excitării colorându-i pielea, observând icnetul de satisfacție în timp ce o penetra ușor, apoi se retrăgea, remarcă frenetica arcuire a coapselor ei. Era un drăcușor cu sânge înfierbântat și, fără ca el să-și dea seama, ea era pe cale să atingă extazul.

Aplecându-se peste ea, o sărută, inhalându-i gâfâiala febrilă în timp ce îi mângâia ușor carnea pulsândă, așteptând-o cu o violență plină de nerăbdare, pe care știa că nu o putea folosi. Dar cuvintele nu puteau face rău, o stimulare picantă pentru ea, anticipare delicioasă pentru amândoi:

— Am să fac dragoste cu tine în curând, murmură foarte aproape de gura ei. Mă vei simți în adâncul tău... până vei fi plină, atât de plină că te vei agita să scapi. Dar nu te voi lăsa, voi...

Pe măsură ce vorbea, căldura zbuciumată din ea ardea tot mai tare cu fiecare cuvânt senzual rostit:

— Am să fac dragoste cu tine până când n-ai să te mai poți mișca, până când n-am să mă mai pot mișca, apoi ne vom

odihni şi vom începe din nou. Pentru că intenţionez să te ţi sub mine, sau peste mine, sau lângă mine...

A atins punctul culminant, şi a strigat de minunata plăce pulsândă a extazului pur, intoxicarea nemaipomenită durân şi durând, până când a rămas satisfăcută, cu ochii închişi, ş jumătate de zâmbet pe buze.

— Satisfăcută? (Vocea lui era aproape sâcâitoare.)

— Hmmm... (Ochii ei s-au deschis încet şi zâmbetul i s lărgit.) Eşti, foarte, foarte bun.

— Mă străduiesc. (Zâmbetul îi era captivant.)

— Nu eşti într-adevăr egoist, murmură ea, ridicându-se să atingă pieptul muşchiulos.

— De obicei nu sunt.

— Înţeleg de ce eşti atât de căutat.

— Conceptul de plăcere reciprocă este mult mai. satisfăcător.

Se întinse ca o tânără sultană:

— Mai satisfăcător? inspiră ea, o sprânceană ridicându-i-s delicios întrebătoare: — Va trebui, în mod cert, să mai face asta.

— Exact astea sunt şi gândurile mele, zâmbi el.

— Nu ştiu dacă... ezită, murmurând: — Poţi să mai fa asta încă o dată?

— Nici o problemă, încuviinţă el din cap.

— Eşti sigur? străluciră ochii ei.

— Absolut.

— Cred că Molly a omis să-mi spună foarte multe, zâml ea vag.

— Am să-ţi arat eu ce nu ştii.

— Pentru că nu eşti satisfăcut încă?

— În parte.

— Şi eu sunt cealaltă parte? remarcă jucăuşă, arcuindu- spatele, mândră de realizare.

— Absolut, răspunse el, savurând imaginea.

— Am voie să spun nu?

— Ai voie orice. Dar îţi garantez că îţi va plăcea.

— Şi voi simţi din nou plăcerea aceea, învăluitoare, ca de sfârşitul lumii?

— În întregime, aprobă din nou din cap.

— Cum poţi fi atât de sigur?

Ani de făcut dragoste, se gândi, dar răspunse circumspect:

— Pur şi simplu, ştiu.

— Datorită multitudinii de doamne pe care le-ai avut?

— Din cauza asta, admise el.

— A câta sunt eu, ca număr?

Era plină de resentimente, sau curioasă? Nu putea fi sigur, cu sprâncenele ei împreunate în felul acela.

— Nu ţin socoteala.

— Eu cred că voi ţine. O să ţin o listă sau un jurnal. Cum făcea Casanova.

— Casanova nu avea o listă. Le ţinea minte pentru că îi plăceau toate acele femei.

— Şi ţie îţi plac? Eu îţi plac?

Francheţea ei îl şoca mereu. Doamnele pe care le cunoştea aveau mai mult stil:

— Te plac foarte mult.

— Eu ştiu că te ador... pentru ce tocmai ai făcut. Nu m-am simţit aşa bine niciodată înainte. Nici chiar când bunicul şi cu mine am dat peste harta lui Galileu.

— Sunt onorat, înclină el graţios din cap, amuzat de comparaţie.

— Mi s-a făcut dintr-o dată o foame de lup, mărturisi ea abrupt. Ţie nu-ţi e foame?

Foamea lui nu avea nimic de împărţit cu mâncarea.

— Îmi este şi mie, dacă îţi este ţie, răspunse politicos.

— Te-ar deranja dacă am mânca înainte?

I-a trebuit foarte multă reţinere ca să poată spune:

— Nu, sigur că nu mă deranjează. Am să sun după Pomeroy.

— Eşti de-a dreptul adorabil, murmură ea, atingându-i uşor braţul.

Da, era. Deoarece vroia să facă dragoste cu delectabila miss Leslie până când ar fi căzut lat. Nu era nimic ce nu putea amâna până după cină.

8.

Abia ce sunase Dermott după Pomeroy, că majordomul şi bătea la uşa camerei de toaletă.

— Asculta la uşă? căscă ochii Isabella.

— Nu, zise Dermott, trăgându-şi pantalonii pe el, deşi îi trecuse şi lui prin minte acel gând — camera era la cel puţin cinci minute depărtare de bucătărie.

Îi aruncă Isabellei un capot de pe un scaun din apropiere:

— Pune asta pe tine, ca să-l las înăuntru.

Dându-se jos din pat, se îmbrăcă şi-şi legă în jurul talie capotul, apoi îşi suflecă mânecile de câteva zeci de ori dar to părea înecată în prea larga îmbrăcăminte. Ridicând poalele hainei care se târau pe pământ, căută un loc potrivit pe covo unde să-l întâmpine pe străin

— Pot să stau aici? arătă spre un scaun din apropiere şemineului. Sau mai bine rămân în picioare, sau — şi ma bine — mă ascund în şifonier.

Nu prea glumea.

Dermott se răsuci pe loc, cu mâna pe nasturii pantalonilor.

— Ai putea să stai goală în mijlocul camerei, şi Pomero nici n-ar clipi... nici n-ar trebui. (El îi aruncă un zâmbe liniştitor.) Aşa că fă ce vrei... atâta timp cât rămâi în preajm mea, adăugă cu o ridicătură şmecherească din sprâncene.

— Ca să rămân cu tine sună atât de aţâţător, răspunse moal Isabella, privirea ei admirând încet formele lui frumoase. An să trec peste orice jenă de moment.

El îi făcu cu ochiul:

— Deşteaptă fată, şi cu o mică plecăciune în faţa ei, s întoarse către uşă şi strigă: — Intră.

Pomeroy nu se uită nici în dreapta nici în stânga când intr în cameră, privirea lui fiind îndreptată strict spre stăpânul lui:

— Ați sunat, *sir*?

— Miss Leslie este gata să cineze.

— Foarte bine, *sir*. Aici, *sir*? (Comportamentul impecabil al majordomului nu trăda nimic din haosul de la parter, unde bucătarul făcuse crize de isterie din cauză că nu se trimisese după mâncarea pe care o făcuse.) Spera ca domnișoara să nu fie prea pretențioasă în privința meniului, pentru că mai multe feluri de mâncare erau acum reci, iar sous-chefs încercau frenetic să facă față situației.)

— Da, aici. (Dermott începu să înlăture cărțile și hârtiile de pe birou.)

— În momentul acesta, *sir*? (Părea o întrebare pertinentă, luând în considerare răsturnarea programului din ultima vreme.)

— Da, da, bineînțeles, chiar acum. (Dermott se uită la el de parcă ar fi fost greu de cap.)

— Foarte bine, *sir*.

Plecă, făcând o plecăciune.

— Este întotdeauna atât de protocolar? întrebă Isabella, comparându-l cu servitorii ei, care erau mai în măsură să-i spună ei ce să facă decât să primească ordine de la ea, din moment ce o crescuseră de mică.

Dermott se opri din curățenia pe care o făcea și se uită la ea:

— Cred că da. N-am remarcat.

— Este cu tine de multă vreme?

— Dintotdeauna. Mama mea l-a avut înainte.

— Mama ta locuiește în Londra?

În mod cert nu trăia aici, fiindcă altfel nu ar fi invitat-o, cugetă ea.

— Trăiește la Alworth. Văzând privirea ei întrebătoare, adăugă: — Casa mea de la țară.

— Nu-i place orașul?

Dădu din cap:

— Vino, stai aici. Ți-am făcut suficient loc, cred. Ai vreo mâncare preferată?

Evident, nu dorea să vorbească despre mama lui, deşi presupunea că nu era foarte normal să vorbeşti despre mama ta cu iubita.

— Acum, răspunse ea politicos la întrebarea lui curtenitoare, sunt în stare să mănânc orice. Sunt atât de înfometată...

Se întrerupse de la operaţia de aranjare a cărţilor.

— Cum?

Suspiciunea din ochii bărbatului o nedumeri. Un mic zâmbet înflori pe figura lui:

— Am înţeles eu greşit. Te rog, ia loc. Aproape am terminat.

— Nu te sperii de îndatoririle domestice. Cât de încântător, la un bărbat cu reputaţia ta...

Ea se aşeză pe un scaun cu spătar bogat sculptat, de provenienţă indiană, presupunea ea.

— Când eşti în campanie într-o regiune învecinată, servitorii sunt o mană cerească.

— Ţi-a plăcut în India? Molly mi-a zis că ţi-ai petrecut câţiva ani buni acolo.

— Mi-a plăcut, într-un fel. (Vocea i se schimbase şi, aşezând jos cărţile rămase, se îndreptă spre măsuţa de băuturi.) Ai vrea un pahar de vin sau puţin coniac? Este preferatul meu, pentru a înlătura asperităţile.

— Iarăşi am spus ceva ce nu trebuia.

Expresia lui se schimbase, cum făcuse şi în bibliotecă.

— Molly va fi foarte necăjită din cauza mea, a continuat ea simţind nevoia să umple liniştea cu ceva. Eu am fost învăţată să vorbesc în cel mai direct mod. Te rog să mă scuzi.

El zâmbi, dar fără farmecul lui obişnuit:

— Nu e din cauza ta. Coniac sau vin?

Ea înţelegea că şi contele de Bathurst avea toanele lui; despre care îi vorbise atâta Molly.

— Coniac, te rog.

Era capabilă să se poarte la fel de politicos ca şi el. Pe viitor nu va mai pune întrebări intime.

Goli un pahar, înainte să-l reumple şi să i-l aducă pe al ei.

— Spune-mi de ce nu iei în considerare un avocat, care să taie lăcomia rudelor tale, spuse aşezându-se vizavi de ea.

Se părea că el îşi permitea să pună întrebări intime, gândi ea, dar încântată de compania lui, înnebunită de înfăţişarea şi izul şi gustul lui — o reacţie deloc neobişnuită pentru conte — răspunse îndatoritoare:

— Rudele mele n-ar renunţa niciodată să alerge după averea mea. Şi deoarece asta ar însemna să se însoare cu mine, mi-am dat seama că nici un avocat nu mă va putea proteja fizic de ei. Oricum, nu douăzeci şi patru de ore pe zi.

— Şi nu regreţi planul tău?

— Încă nu mi-am înfăptuit planul. Şi te rog să nu începi iarăşi să fii onorabil. Dacă te deranjează, consideră că este doar problema mea. Tu nu eşti decât mijlocul împlinirii lui.

Nu se putu abţine să nu zâmbească.

Mulţumită, continuă pe un ton cicălitor:

— Aşa că, vezi, te folosesc în mod evident.

— Un concept foarte interesant.

— Eşti convins, *my lord*? Nu vreau nimic mai mult de la tine decât încântătorul tău penis.

— Şi aş fi total nebun să refuz, râse el.

— Cred că majoritatea bărbaţilor ar fi de acord.

— La dracu cu ei dacă n-ar fi. Presupun că am o reputaţie de menţinut.

— Nu ai fi condamnat, *my lord*, continuă ea jucăuş, dacă s-ar răspândi vorba că ai refuzat o domnişoară?

El nu răspunse.

— Ai fi... ai... rosti ea, înţelegând liniştea lui. Ce poţi să-i spui unei domnişoare plictisitoare?

— Ceva glumeţ.

— N-am să te las să-mi faci aşa ceva.

— Am observat, zise el, neputându-şi reţine un chicotit amuzat.

— Nu ai putea să spui nimic care să fie suficient de glumeţ. Sper că înţelegi.

— Sunt constrâns să fac dragoste cu tine? o tachină.

— Da, bineînţeles. O promisiune este o promisiune.

— Atunci, înţeleg că trebuie, spuse moale, imaginea ei în halatul de casă prea mare, cu părul de aur revărsându-i-se în inele pe umeri, cu obrajii încă roz de la orgasm, era o priveliştе căreia nici un călugăr nu ar fi putut să-i reziste — şi el nu era călugăr.

— Toată această discuţie despre actul sexual, inspiră ea adânc, este foarte excitantă. Mă întrebam dacă nu cumva — privirea ei se ridică susţinând-o pe a lui vreme de o clipă încărcată de tensiune — am putea să amânăm cina o vreme.

— Mi-ar plăcea asta.

Cât era de provocatoare, ca o hurie erotică cerându-i favoarea de a fi excitat!

Întinzându-se peste măsuţă, îi desfăcu halatul, expunându-i sânii mari, palizi.

— De ce nu am începe cu aştia, pentru o primă rundă, murmură cu căldură provocatoare. Vino mai aproape, pune astea pe masă...

Îi apucă delicat sânii, trăgând-o spre el până când se aplecă peste masă, sânii ei dolofani odihnindu-se pe lemnul lăcuit de mahon.

— Nu ştiu cât de mult voi putea să aştept, şopti ea, vibraţia insistentă din interiorul ei făcând să-i palpite vaginul, receptorii ei senzuali fiind complet excitaţi, dorind încă un orgasm.

— Trebuie să aştepţi — şi atinse vârfurile sânilor, masându-i uşor până când s-au întărit — dacă vrei să fac dragoste cu tine.

Mâinile lui deplasându-se pe conturul sânilor ei dolofani, alunecară pe curbele convexe, coborând până ce cuprinse în cupa palmelor toată plenitudinea fructelor coapte.

— Poate o să-l lăsăm pe Pomeroy să te vadă. Crezi că-i vor place sânii tăi mari?

— Nu! inspiră ea precipitat, dar gândul ruşinos îi aprinse creierul alunecând în jos, între picioare, ca o căldură lichidă.

Un geamăt, uşor, dornic, îi scăpă printre buze.

— Se pare că ţi-ar plăcea asta, şopti el ridicând cele două moviliţe mai sus. Te-a văzut în holul de la intrare. Rochia ta nu ascundea prea multe. Atunci nu te-a deranjat...

— N-ai face una ca asta... gura îi era pe jumătate deschisă şi respiraţia neregulată.

Ridică din umeri:

— Şi altor bărbaţi le-ar plăcea să vadă asta... şi restul din tine...

Coborându-şi braţele, îi puse uşor sânii înapoi pe masă, lăsându-şi degetele să alunece spre adânca ei crăpătură, forţând muşuroiul de carne să se lărgească.

— Te rog, să nu... faci asta.

— Ce vei face pentru mine dacă nu-l las pe Pomeroy să intre?

— Orice...

Apucându-i sfârcurile între degete, le strânse uşor:

— Orice?

— Da, da... (Îl dorea, mai mult decât orice.) Voi face orice.

— Pot să te lovesc?

Era doar o întrebare de test; nu era un adept.

Ochii ei s-au deschis larg o clipă:

— Vrei să faci dragoste cu mine?

— După aceea.

Ea inspiră adânc şi aprobă din cap.

— Eşti foarte fierbinte, miss Leslie, nu-i aşa?

Nu i-a răspuns.

— Nu fii timidă. Te văd agitându-te. Eşti udă şi fierbinte şi mă vrei, nu-i aşa?

Afirmă din cap.

— Spune-mi.

— Vreau...

— Acest penis. (Şi-a desfăcut nasturii de la pantaloni eliberându-şi erecţia.) Spune-mi, miss Leslie, dacă vrei să introduc asta în tine, şi să repetăm.

Şi-a închis ochii şi a spus moale:

— Vreau...penisul tău...în mine.

— Acum deschide-ţi ochii şi uită-te la mine când spui asta.

— Te rog,... vreau... penisul tău... în mine. (Înfierbântarea din ochii ei era pe măsura celei din glas.)

— Bănuiesc că nu ai mai spus asta niciodată.

Ea clătină din cap, negând.

— Şi nici n-ai mai simţit o sulă în tine.

Aprobă din cap, cu ochii îndreptaţi în jos.

— Eşti foarte tăcută când eşti excitată, miss Leslie. Cred că am găsit o modalitate să te fac să-ţi ţii gura.

Şi-a ridicat privirea, căldura din ochii ei fiind alimentată de mai mult decât pasiune:

— Cât de insolent eşti, *my lord*. Aproape că mă faci să vreau să-ţi arăt ce pot să fac cu limba mea. Poate că voi lua iniţiativa, remarcă începând să-şi desprindă cordonul halatului. Ce crezi de asta?

— Te cicăleam doar, dragă.

— Eu nu.

Prea puţin docilă, deja îşi epuizase partea de replici în partida anterioară cu contele. Ridicându-se din scaun, făcu vreo câţiva paşi ca să ajungă exact în faţa lui. lăsând să-i alunece halatul de pe umeri şi să cadă la pământ.

— Priveşte acum, *my lord*, şi dacă eşti foarte cuminte, s-ar putea să te las să mă atingi.

Şi lăsă vârfurile a două degete să alunece în despicătura dintre picioarele ei:

— Ai vrea să simţi asta cu penisul tău? murmură ea masând cu delicateţe netezimea, pasajului ei fierbinte. Nu sunt sigură cât de departe te voi lăsa. Poate doar parţial. (Ridică din umeri şi pieptul îi tremură.) Sau, dacă eşti foarte bun, am să te las să-ţi bagi tot cocoşelul în mine. Crezi că îţi va plăcea?

— Întinzi coarda cu bărbatul nepotrivit. (Tonul lui era brutal.)

— Şi tu cu femeia nepotrivită, replică ea dulce.

— Deci, ai de gând să mă regulezi?

Cuvintele, oricât de uşor ar fi fost rostite, conţineau o provocare evidentă.

Ea se uită în jos, spre poala lui.

— Arată de parcă eşti gata. Tot ce trebuie să fac, spuse dându-se un pas înapoi şi începând să se aplece spre coapsele lui, este să văd dacă acest penis vrea ce vreau eu.

Mâinile lui îi înlănţuiră mijlocul, şi ridicându-se o luă în braţe purtând-o fără efort. Ajungând lângă pat, cu ochi scăpărători, o aruncă pe el şi murmură:

— Nu te mişca.

— Nu am de gând să mă mişc, *my lord*, a tors, uitându-se la el cu o privire teatrală. Vino lângă mine.

Pantalonii au fost aruncaţi într-o clipă şi s-a lăsat uşor între picioarele ei, ca o persoană experimentată ce era.

— Acum, miss Leslie, cred că voi merge până la capăt.

Genele ei se ridicară leneş:

— Dacă te las eu.

— Nu există nici un dubiu, oftă el uşor.

— Păi, atunci? (Privirea ei albastră era insolentă, poate chiar triumfătoare.)

Şi el şi-a dat imediat seama de privirea ei victorioasă.

— Poate că totuşi am să te fac să mai aştepţi.

— Dermott! exclamă brusc, aruncându-şi braţele în jurul lui. Pentru numele lui Dumnezeu! Ai câştigat, ai câştigat... tu vei câştiga întotdeauna. Acum fă doar dragoste cu mine, înainte să mor...

Tensiunea i-a părăsit uşor umerii pe măsură ce se lăsa îmbrăţişat deasupra ei, şi zâmbetul lui strălucitor i-a încălzit inima Isabellei.

— Frumoasa, arzătoarea mea pisicuţă, murmură, aplecându-şi capul să-i şteargă gura cu un sărut.

— Fierbinte, dragul meu, este cuvântul de ordine. Dacă nu te superi.

— O, nu, răspunse el cordial, vesel din nou, bucuria lui depăşind orice limite datorită proporţiilor fiecărui act sexual. Nu mă supăr deloc.

Şi asta, pentru că frumuseţea aceasta chinuitoare atinsese nişte izvoare de plăcere ascunse în forul lui interior. Lăsându-se uşor înainte, îi forţă coapsele să se lărgească sub presiunea trupului lui:

— Relaxează-te acum, îi murmură.

— Mă relaxez, şopti ea, agăţându-se de el, deschizând larg pulpele, interiorul ei pulsând ud de dorinţă.

Dar era exagerat de atent pe măsură ce avansa, uşurându-şi erecţia în căldura ei, încet, urmărindu-i chipul pentru a vedea cel mai mic semn de durere. Icni cu un sunet înfundat când i-a atins bariera ţesutului himenal, şi el s-a oprit, nefiind sigur cât de mult putea să forţeze.

— Dermott... strigătul ei moale era febril, arzător.

Simţindu-se ca un barbar cotropitor, luă o gură mare de aer.

— Te vreau...

Ea îl conduse uşor de dedesubt când el ezită, erecţia lui împingându-se în pasajul ei fierbinte, fricţiunea intensă a vârfului penisului lui dându-i fiori.

— Dermott... a plâns.

Se afundă brusc înainte, propulsat de întreaga forţă a coapselor lui, membrana subţire s-a rupt uşor, pătrunzând prin ea, atât de adânc încât intrase complet când ea ţipă.

— Scuză-mă, murmură el, rămânând complet nemişcat înlăuntrul ei, simţindu-se ca o brută, ecoul strigătului ei răsunându-i în urechi. Îmi pare rău...

Unghiile ei care îi pătrunseseră în carne s-au destins. O simţi inspirând adânc, şi văzu cum îi revenea culoarea în obraji. Şi ochii i s-au deschis.

— Asta a fost tot ce putea fi mai rău, cred, se simţea o urmă de regret în vocea lui.

Zâmbetul ei l-a făcut să se simtă mai bine.

— Şi acum sunt femeie, murmură ea. (O sprânceană i se ridică, întrebătoare.) Vei mai face şi altceva pentru mine, *my lord*?

— Eu sunt gata, dacă şi tu eşti, răspunse el chicotind.

— Încearcă.

Talentul lui de a fi delicat fu pus la încercare, şi apoi el trecuse acel test de sute de ori mai înainte, iscusinţa lui în budoar fiind atât dobândită cât şi din naştere. Se mişcă foarte încet, prudent intenţionat, până când braţele ei şi-au slăbit strânsoarea, până când ritmul respiraţiei ei a devenit mai aproape de normal, până când a simţit căldura lichidă a dorinţei ei în jurul lui. Până când în cele din urmă ea s-a arcuit la atingerea lui.

— Mai bine? a şoptit el, respirând fierbinte pe bărbia ei.

— Foarte, foarte bine, *my lord*, murmură ea, mâinile ei alunecându-i pe spate şi odihnindu-i-se la baza coloanei vertebrale. Excepţional de bine... toarse, apăsându-l pe ea cu palmele tare, pentru a-l ţine pe loc o clipă în plus, durerea dulce rotindu-se în afară, intensitatea senzaţiei umplându-i creierul. Am să te ţin aici pentru totdeauna.

O clipă el consideră gândul deosebit de tentant, propriile lui dorinţe îndreptându-se spre culmi, singura problemă fiind coordonarea momentului. I-a luat o secundă doar să introducă un burete ca să prevină concepţia, ceva ce învăţase tot de la Molly. Apoi intrând uşor înapoi în ea, îi privi cu atenţie chipul, în timp ce se mişca în ea, îi asculta respiraţia, şi a urgentat coordonarea ritmului lor, reprimându-şi propria nerăbdare — aşteptând-o.

Şi câteva momente mai târziu, gemu spre el, răsuflând precipitat şi înţelegând meritele armoniei oportune — şi o pătrunse şi mai adânc.

În timp ce îl striga şi se topea în delirul orgasmului, a atins şi el punctul culminant, inundând-o, umplând-o, simţind-o şi pe ea, trăind un extaz primordial atât de adânc şi pur şi

încântător, încât părea că fuseseră meniți să se împreuneze de un plan măreț al universului.

— Nu-ți face planuri să dormi în noaptea asta, șopti Isabella o clipă mai târziu, intoxicarea făcându-se încă simțită delicios în adâncul trupului. Am să am nevoie de tine ca armăsar.

— Servitorul tău devotat, îi răspunse condescendent, întrebându-se dacă fuseseră atinși de o karma mistică și femeia asta care dăduse buzna la Molly într-o noapte ploioasă era o Circe a sufletului lui.

— Ahm... era vocea lui Pomeroy de dincolo de ușă.

Isabella deveni rigidă în brațele lui.

— Pleacă! strigă Dermott.

— Să plec, *sir*? o notă foarte reală de lacrimi se auzea din glasul lui de dincolo de ușă.

— Plânge deseori? întrebă Isabella, surprinsă că un om de postura lui căzuse pradă emoției.

— Niciodată, din câte îmi amintesc eu. Nu pleca, murmură Dermott sărutând-o ușor.

Retrăgându-se delicat, s-a atins din greșeală de așternut și a fost șocat să vadă sânge.

— Isuse, s-a bâlbâit întorcându-se către ea, uitând. Îmi pare foarte rău. Vei avea nevoie de apă caldă.

Sărind din pat, strigă:

— Așteaptă, Pomeroy!

Aruncând în grabă pe el un capot, se grăbi spre ușă și o deschise chiar în momentul în care Isabella se ascundea în așternuturi.

— Avem nevoie de apă caldă. Și am să iau și mâncarea, declară el, uitându-se la numeroșii servitori care țineau tăvi. (Probabil că toți auziseră strigătele Isabellei, pentru că arătau, sau încurcați sau amuzați.) Am să duc singur tăvile înăuntru, mulțumesc, spuse el repede. Doar lăsați-le aici.

— Cât de multă apă caldă, sir?

Fața lui Pomeroy era lipsită de orice expresie.

— O cadă, bănuiesc.

— Acum, *sir*? (Dorinţele stăpânului erau greu de îndeplinit.)

— Da, acum.

Dermott privi spre toată mâncarea:

— Presupun că bucătarul este prost dispus.

— S-a dus să se culce, *my lord*, cu o sticlă de coniac. Scuzele mele dacă mâncarea nu este la standardele obişnuite. Ajutorii de bucătar au făcut tot ce-au putut.

— Mulţumeşte-le din partea mea, Pomeroy. Lucrurile sunt un pic... re... neobişnuite în seara asta.

A urmat un moment de tăcere forţată.

— Poţi să le dai la toţi servitorii o primă, spuse Dermott brusc. Vorbeşte cu Shelby dimineaţă.

— Foarte bine, *sir*.

— Şi după ce e gata baia, nu vom mai avea nevoie de nimic în noaptea asta.

— Da, *sir*.

— Ai înţeles?

— Perfect.

Dermott dădu din cap:

— Bine.

Ridicând o tavă, se retrase în cameră şi închise uşa.

●

— Un bonus, nici mai mult nici mai puţin, remarcă voios un lacheu. Merită efortul, oricum, când stăpânul se culcă cu o domnişoară atât de frumoasă ca ea. La urma urmei trebuie să fie bine-dispus.

— Cine n-ar fi? remarcă un alt servitor. Este cea mai bună bucăţică pe care am văzut-o eu vreodată... şi abia îmbrăcată, cu pieptul aproape revărsându-se afară.

O a treia persoană spuse cu încântare:

— Am auzit că a fost instruită de Molly Crocker, care-i cea mai bună, şi că ar fi capabilă să facă tot ce-şi doreşte un bărbat.

— Femeia de la bucătărie din bordelul ăla, în care-şi petrece stăpânul atât de mult timp — spuse un altul, aducându-şi aportul la stufatul de bârfe — i-a spus verişoarei ei de la ducele de Portland, care i-a spus verişoarei Meg de jos, că frumuseţea pe care am văzut-o cu toţii aproape dezbrăcată este o mare amantă.

— Ajunge cu bârfa asta ridiculă, ordonă Pomeroy. O amantă, într-adevăr. O femeie astfel îmbrăcată nu e decât o stricată. Acum, vreau ca toată lumea să coboare jos, imediat! Sau nu veţi vedea nici un şiling din prima aia. Stăpânul nu doreşte să fie deranjat — aţi auzit! Şi dacă veţi şopti un singur cuvânt despre oaspetele lui din seara asta, îi avertiză, am să vă dau pe toţi afară.

Toţi au afirmat dând din cap respectuoşi, dar ştiau, de asemenea, că povestea se va fi răspândit în oraş până la ora prânzului din ziua următoare, micile bârfe ale indiscreţiei societăţii fiind seva vieţii pentru toate conversaţiile zilnice. De la camera în care luau micul dejun ducii, până la omul de rând de pe stradă, bârfa era adorată, disecată, îmbogăţită şi transmisă mai departe. Şi contele de Bathurst îşi avea şi el, cu vârf şi îndesat, partea lui de contribuţie la alimentarea flăcărilor vulgare ale scandalului.

9.

— Uneori am impresia că am al naibii de mulţi servitori, bombăni Dermott, îndreptându-se spre pat. Poţi ieşi acum, draga mea, adăugă el, privind la formele de sub pătură. Au plecat toţi.

Prima dată apărură buclele blonde ale Isabellei, apoi faţa îmbujorată, apoi umerii spumoşi:

— Chiar că ai prea mulţi servitori, a fost ea de acord, strângându-şi la piept cuvertura, înspăimântată încă din cauza vizitatorilor. Presupun că au auzit totul.

— Nu, nu tot, minţi el. Le-am spus că am să aduc eu înăuntru tăvile. Ca să nu fii obligată să vezi pe cineva. Am să-ţi aduc şi apă pentru baie. Am o piscină şi o saună jos, cum aveau romanii la băile lor, dar cred că nu vrei să mergi acolo.

Ea îl privi alarmată:

— Să mă vadă toată lumea?

Scutură din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu. Ar trebui probabil să stai în pat... cu... adică, vreau să spun... până te simţi mai bine şi poţi să faci o baie. Am să-ţi aduc acolo tăvile.

Se ridică în fund şi el ii puse tava în poală:

— Presupun... că te doare, spuse amabil, având o înfăţişare spăşită. Mă simt îngrozitor din cauză... ăăă, din cauza a ceea ce am făcut.

— Nu îmi pare rău... serios, spuse ea, reconfortant.

Părea a nu se simţi în largul lui.

— Eşti foarte drăguţ.

El făcu o grimasă, simţindu-se ciudat în rolul de jefuitor:

— Nu ştiu cum... sunt bărbaţi care au predilecţie pentru virgine. Nu am putut niciodată să înţeleg de ce.

— În cazul de faţă mi-ai făcut un real serviciu. Să nu te simţi vinovat.

— Întinde-te ca să-ţi scot buretele. Am o întreagă rezervă de la Molly.

Şi în timp ce ea se întindea, el îşi strecură degetele înăuntru şi scoase buretele, aruncându-l în cearşaful pătat cu sânge pe care îl strânsese de pe pat.

— Vrei să-i spun menajerei să caute ceva balsam sau cremă?

— Aş fi îngrozitor de ruşinată, răspunse ea, întinzându-se după mâna ce dorea să o ajute să se aşeze în fund.

— S-ar putea să ai nevoie.

— Hai să aşteptăm până după baie. Dar, totuşi, nu te mai scuza atâta. Sunt foarte mulţumită, nu numai că fapta a fost îndeplinită dar a şi fost foarte multă plăcere în ea. Eşti teribil de talentat, *my lord*, îl tachină ea.

Ştia asta, dar era mulţumit că era atât de bine dispusă.

— Am să aduc şi restul de mâncare.

— Şi apoi vino lângă mine, dragule. Probabil că îţi e foame şi ţie, după tot efortul pe care l-ai depus. (Rânjetul ei era contaminant.)

Zâmbea în timp ce mergea prin cameră, cuvântul „dragule" având o intonaţie particulară, fascinantă, pe măsură ce îl rostea. Începuse să-şi numere în gând paharele băute, întrebându-se dacă era beat sau doar fericit.

Isabella ştia că era fericită. În definitiv, toate femeile cu care făcuse el dragoste se simţeau la fel, suspecta ea. Păcat că era atât de indisponibil.

Dar mai bine să nu se lase pradă gândurilor irealizabile. Ridică pe rând capacele de argint de pe tăvile din faţa ei şi remarcă un rând de scoici pe un aşternut aromat de chutney[1], un compot de fructe tropicale evident crescute în seră, şi pâine prăjită în formă de escalop. Apucând cu degetele o bucăţică aburindă, o cufundă în sosul de chutney şi o aruncă în gură. Realitatea era destul de plăcută, dacă nu contempla în

[1] *chutney* = condiment preparat din fructe, ierburi amare şi arome. (n.tr.)

continuare la nestatornicia contelui. Amestecul de arome era plăcut la gust. Tocmai era pe cale să fie hrănită cu un lux care egala Bathurst House, căldura delicioasă a recentului ei orgasm mai persista în simţurile ei, şi în scurt timp frumosul Dermott Ramsay se va întoarce ca s-o delecteze.

Dacă nu era acesta paradisul, era destul de aproapiat.

Aducând o a doua tavă, contele intră din nou în cameră:

— Îţi place mâncarea!

Privirea ei caldă o întâlni pe a lui.

— Aş putea să zâmbesc din alte motive.

— Atunci am primit o nouă confirmare.

— Că nu ţi-ai pierdut calităţile?

— Că orice durere pe care ţi-am provocat-o a fost ştearsă.

— Stai liniştit, nu simt nici un fel de durere, *my lord. Au contraire*, flutură din mână deasupra tăvii. Cei care-ţi pregătesc sosurile sunt extraordinari.

Depuse tava pe o masă joasă, apoi mută masa mai aproape de pat ca să poată ajunge la ea cu uşurinţă.

— Sper că-ţi e foame. Mai sunt trei tăvi afară.

— Atunci sper că-ţi plac femeile dolofane.

O privi cum stătea proptită de perne, roză şi îmbujorată de recentul act consumat, nuditatea ei acoperită doar pe jumătate de aşternuturile învălmăşite.

— Te plac, oricum ai fi.

— Cât eşti de încântător... Aproape că îmi vine a crede că vorbeşti serios.

— Dar *sunt* serios.

Se lăsă o mică tăcere, timp în care contele se gândea la noua lui onestitate, iar Isabella se întreba dacă îşi putea permite să creadă în amabilitatea unui depravat.

El a fost primul care a privit în lături, simţindu-se incomodat de o asemenea francheţe, când în toate legăturile lui din ultima vreme reuşise să evite cu eleganţă sinceritatea:

— Mai bine aduc şi restul de mâncare.

— Bineînțeles.

Murmurul ei rece l-a făcut să întoarcă privirea:

— Poftim?

— Nimic.

— Ești supărată.

— Nu.

Nu avea dreptul să se simtă jignită. Amândoi fuseseră de acord asupra a ceea ce se consumase.

— Nu ești supărată?

— Nu sunt supărată.

— Mă bucur că ești aici.

Inhală ușor și zâmbi:

— Și eu.

— Prieteni? (Ciudat, dar conta.)

— Bineînțeles. (Vocea ei era acum diferită, caldă, nu plată, mulțumită.)

Se simți ușurat, cu toate că nu-l mai interesase de multă vreme nimic.

— Bine, rânji făcându-i o mică plecăciune.

— Mă bucur că am avut această discuție, îl tachină ea, ridicând de pe tavă o bucată de escalop prăjit în unt.

El râse:

— Ești o femeie pretențioasă.

Aruncă bucata de mâncare spre el.

El o prinse din zbor, cu un reflex inegalabil:

— Dacă vrei să ne batem în felul acesta, aș fi foarte bucuros să-ți fac pe plac...

— Te avertizez, sunt foarte puternică...

— Chiar? (Strecură bucățica de mâncare în gură.)

— Aduc spaima în depozitele noastre.

Mestecă puțin, apoi înghiți.

— Chiar așa?

— Nu-ți va fi ușor să mă învingi.

— Dar va fi o plăcere, sunt sigur...

— După ce mănânc şi fac baie, s-ar putea să-ţi permit să încerci.

Zâmbetul îi încălzea ochii.

— Cât de drăguţ!...

— N-ar trebui să pari atât de ironic. Am făcut scandenberg cu unii dintre marinarii bunicului meu şi am câştigat.

— Înţeleg.

— Erau oameni puternici, te asigur.

— Sunt sigur că erau.

— Începi să mă plictiseşti, Bathurst.

Îşi dădu uşor capul pe spate:

— Şi eu, care mă străduiesc din toate puterile să fiu agreabil...

Ea pufni uşor:

— Bărbaţii nu sunt întotdeauna cei mai puternici.

Se luptase cu trupele de gherilă luni în şir, la poalele munţilor Himalaya, şi când căzu, în principiu, de acord cu ea, nu însemna că erau egali.

— Înţeleg, spuse el glumeţ.

— Du-te şi adu mâncarea aia.

— Da, dom'şoară.

— Am să termin cu tine mai târziu.

Făcând o plecăciune, îşi trecu degetul peste buza ei cărnoasă de jos:

— Abia aştept.

Odată ce a fost adusă înăuntru mâncarea, ea a devenit centrul atenţiei celor doi. Pusă astfel încât să poată ajunge la ea, aranjată splendid ca să bucure privirea şi să încânte gustul, era un deliciu. Dermott se aşează în faţa ei, în timp ce Isabella stătea pe pat, şi au mâncat o vreme în liniştea deplină întreruptă numai de comentariile laudative la adresa mâncării sau a vinurilor selectate de Dermott.

— Ai un apetit remarcabil, observă Isabella după ce Dermott devorase trei tăvi de friptură cu sos de stridii şi o întreagă sticlă de vin de Bordo.

El ridică privirea:

— Am uitat să mănânc astăzi. Anticipare, presupun. (Zâmbetul lui era cordial.) Tu ai putut să mănânci?

— Într-adevăr, nu. Deci nici tu nu faci asta în fiecare zi?

— Nu în fiecare zi. Chiar n-o fac niciodată.

— Sunt prima? întrebă ea flirtând, ştiind foarte bine că nu era prima la nimic cu prodigiosul conte.

— Prima care să împartă cu mine patul în casa mea din Bathurst House. Vezi cât sunt de îndrăgostit?

— Sunt minunată, nu-i aşa? a fost ea de acord jucăuşă, desfăcându-şi braţele.

— Fără discuţie în această privinţă, ridică el paharul de vin în semn de salut.

Zgomotul unei uşi închizându-se, urmat de paşi şi sunetul apei vărsate în cadă, le-a întrerupt intimitatea.

— Pare a fi baia ta. (Dermott arătă cu capul spre o uşă mică din colţul camerei.)

Împingându-se cu scaunul de lângă masă, se ridică în picioare.

— Mă duc să văd în ce fază sunt.

Murmurul conversaţiei pătrunse slab prin uşă o vreme, ca şi zgomotul paşilor şi al apei care era turnată. Până când, în cele din urmă, se auzi bufnetul unei uşi închizându-se şi Dermott a reapărut.

— Vrei să te duc în braţe? Întrebă, apropiindu-se de pat.

— Nu sunt invalidă, spuse ea zâmbindu-i.

Încruntându-se uşor, zise:

— N-am fost croit să fiu dezvirginator de fete.

— În curând voi fi o curtezană consumată, aşa că nu te mai autopedepsi.

— Vom vedea noi asta, răspunse el arţăgos, gândul că ea va deveni o curtezană consumată fiindu-i la fel de chinuitor.

— Nu vom vedea, dragule. (Aruncând cuvertura de-o parte, lăsă să-i alunece picioarele peste marginea patului.) Sunt destul de capabilă să-mi iau propriile hotărâri.

— Vom vedea. (Vocea lui era joasă, abia auzibilă, stăpânit fiind de un ciudat sentiment al posesiunii.)

Sprâncenele ei se ridicară.

Zâmbi şi-i oferi mâna:

— Am spus, ai dreptate, bineînţeles.

— Şi să nu uiţi asta, dragul meu, Bathurst. Ceea ce tocmai am făcut a fost menit anume ca să-mi pot păstra independenţa. E puţin probabil că o voi ceda altuia.

— Da, doamnă! răspunse dulceag, ajutând-o să se ridice în picioare.

— Eşti mult prea insolent.

El râse.

— Unul care eşuează, aş zice. Am să mă străduiesc să-mi îmbunătăţesc calităţile.

— Vagabond obraznic!... (Scoase limba la el.)

— O baie s-ar putea să-ţi mai domolească temperamentul, *my lady*. Era vulgar de onctuos.

— Dar nu şi insolenţa ta.

— O trăsătură needucabilă de care nu trebuie să mă ruşinez, cred eu. Ai vorbit cu tupeu. Poate ai vrea să-mi dai nişte lecţii de bune maniere.

— Mă îndoiesc că le-ai urma.

— Dacă recompensa ar fi suficientă, *my lady*, s-ar putea să fiu convins.

— O recompensă sexuală, fără îndoială.

— Doar dacă nu găseşti poezia la fel de interesantă ca şi mine.

Ea râse de mutra lui ofensată.

— Te-ai mulţumi cu poezie?

— Dacă ar fi condiţii ideale, da.

— Adică?

— Am să-ţi spun după ce faci baie.

— Acum sunt intrigată, Bathurst.

— Aş putea să-ţi sugerez, pe aceeaşi notă, să profiţi de baie până nu se răceşte apa.

A stat departe de ea până şi-a făcut baia, rezistând impulsului de a profita de vraja ei generoasă, cu o negare de sine neobişnuită pentru el, menţinută numai cu imense eforturi. Dacă ar fi un gentleman, s-ar abţine să mai facă dragoste cu ea în noaptea asta, gândi el, ca să-i permită să-şi revină din deznodământ. Dar nu era capabil de un astfel de act cavaleresc, când ea era atât de seducătoare. De fapt, se abţinea cu greu să rămână pe scaunul lui.

Bea ca să-şi autodistragă atenţia, deşi se întreba dacă era bine să şubrezească şi mai tare deja nesigurul autocontrol. Şi ea se îmbăia cu o indiferenţă senină faţă de prezenţa lui, ca şi cum ar fi făcut asta de nenumărate ori înainte, şi se întreba dacă îşi dădea seama cât de greu îi era lui să-şi stăpânească instinctele primare şi judecata clară.

— Eşti tăcut, murmură ea, plimbându-şi mâna pe suprafaţa apei, făcând mici valuri care-i atingeau sânii pe jumătate cufundaţi în apă.

Strânsoarea din jurul paharului de coniac se înteţi:

— Îmi exersez autostăpânirea; îmi acaparează toată concentrarea.

— Ce drăguţ, dar ai putea să vii lângă mine.

— Încerc să nu o fac.

— Şi dacă te-aş invita în mod special?

— Tot nu aş face-o.

— Pentru ce?

— S-ar putea să-ţi fac rău.

— Apa asta caldă mă face să mă simt foarte sexy, se ridică ea încet, sânii ei ajungând să plutească la suprafaţa apei. Cred că voi avea nevoie de tine foarte curând.

— Mă faci să-mi fie greu să mă mai stăpânesc.

— Mă simt foarte bine — fără nici cea mai mică urmă de disconfort.

Ridicând un picior din apă şi balansându-şi pulpa pe marginea căzii de aramă, îi zâmbi.

— Nu-mi trebuie prea mult ca să-mi schimb părerea, îngăimă el.

— Te-ar ajuta ceva în genul acesta?

Ridicându-şi şi celălalt picior, îl aşeză pe marginea căzii, postura ei provocatoare aducându-i erecţia în alertă maximă.

Şi-a aşezat paharul jos şi a dus mâna la cordonul halatului de casă.

— Oh, bun... mă bucur de atenţia ta.

— Şi de ceva mai mult în câteva secunde, murmură dezbrăcându-se de halat în timp ce se ridica de pe scaun.

— Doamne, Bathurst, eşti o privelişte minunată!... suspină ea, o dorinţă arzătoare răzbătându-i simţurile.

El era înalt, bronzat, cu umerii laţi, cioplit după cele mai ridicate standarde ale perfecţiunii, şi binecuvântat cu cea mai magnifică erecţie.

— Fă bine şi vino mai aproape, oftă ea, ştiind ce încântare nemaipomenită putea să-i ofere.

Un moment mai târziu, el stătea chiar lângă cada de baie, dorind-o la fel de mult.

— Udă sau uscată?

— În interesul iluminării, toarse ea, ridicându-şi braţele spre el.

El păşise deja în apă, înainte să apuce ea să termine de vorbit, şi cufundându-se între genunchii ei desfăcuţi îşi strecură mâinile sub fesele ei.

— Sunt într-o dispoziţie devastatoare, de când te-am văzut prima dată, o ridică trăgând-o aproape de el până se atinseră. Ca un barbar cotropitor. Nu pot garanta că voi fi delicat.

— Nu sunt interesată de delicateţe.

— Tot n-ar conta nici dacă ai fi, spuse cu respiraţia tăiată, forţând în jos erecţia rigidă, ajutând-o să pătrundă în vaginul ei dulce, înaintând încet ca să poată simţi şi ea ce simţea el,

ca să poată să uite de buna judecată şi de sentimentele cavalereşti — ca să poată lua ce dorea cu atâta disperare.

Când el o umplu, gâfâi, ridicându-şi gura spre a lui, dorindu-şi să-l simtă peste tot, dorind să-l absoarbă în întregime şi să guste plăcerea nepământească pe care i-o oferea cu atâta talent.

Căldura trupurilor lor, dorinţa lor, crescuse considerabil, ca şi cum n-ar fi trebuit să facă nimic mai mult decât să se atingă, şi pasiunea arzătoare îi cuprindea instantaneu:

— Nu te opri, spuse ea, penetrarea lui făcând ca toate simţurile să ajungă la paroxism.

Deşi ştia foarte bine, şopti:

— Niciodată...

Şi mai alunecă puţin, conştient de faptul că se găseau la limita senzaţiilor, mai puţin inconştient decât ea:

— Vreau să mor de plăcere...

— De o mie de ori..., murmură el dorind-o la fel de mult, transportat aproape de paroxism.

— Oh, Doamne...

Stătea nemişcat, lipit de ombilicul ei, în timp ce lumea din jur se dizolva, extazul copleşindu-le mintea şi trupurile, fiecare nerv vibrând de intensitatea actului.

— Nu poţi să mă părăseşti.

A auzit-o, şi dorinţa lui carnală era atât de devastatoare şi depravată încât i-a putut răspunde sincer:

— Nu te voi părăsi, chiar în momentul în care începuse să se retragă.

— Nu, nu, nu! s-a agăţat ea de spatele lui, încercând să menţină plăcerea devastatoare.

— Stai cuminte! i-a poruncit el, smulgându-se din îmbrăţişarea ei. Mă întorc.

Şi când se retrăsese aproape complet, s-a cufundat încă o dată înăuntru, şi i-a simţit suspinul de mulţumire în timp ce se înfunda până la capăt.

Senzații înnebunitoare le ardeau trupurile, făcând să treacă fiori prin simțurile lor, arzând de dorință mistuitoare, și se mișcau în apa încălzită într-un ritm continuu agitat care arunca valuri de apă pe covor. Inimaginabil, conduși de o frenezie de dorință arzătoare, luau și dădeau în mod sălbatic, lacomi, nerăbdători, consumați de o foame carnală, care ardea totul în afara simțurilor, și când a explodat orgasmul culminant, amândoi au rămas fără suflare.

— Mulțumirile mele... veșnice, a murmurat ea, stând prosternată, cu capul dat pe spate.

— Plăcerea... a fost... de partea mea, a șoptit el, cu fruntea pe marginea căzii.

— Am să...vreau... mai vreau...

El a întors capul ca să-i prindă privirea voluptoasă.

— Udă, sau uscată? mormăi el.

— Cum vrei tu.

Ce dorea el s-ar putea să o sperie, se gândi, posibilitatea de a face dragoste cu ea până murea, alarmându-l și pe el.

— Am să fac o listă, șopti, un zâmbet vag fluturându-i pe buzele.

— Și eu am să-ți fac pe plac.

— Fără să o vezi înainte?

Ea își mișcă șoldurile într-o unduire ușoară.

— Atâta timp cât am asta în mine, am să-ți fac pe plac așa cum dorești.

— O ofertă inspirată.

— Deja îți simt inspirația. (El se întărise din nou, și senzația plăcută aduse un zâmbet pe buzele ei.) Cât de norocoasă sunt!...

Un om care paria deseori înțelegea care sunt legile șanselor și știa foarte bine care era cantitatea supremă de noroc din întâlnirea lor.

— Amândoi suntem, zise el încet.

10.

Ceva mai târziu a purtat-o pe braţe, luând-o din baie, înfăşurând-o într-unul din halatele lui, îmbrăcând şi el unul, şi a dus-o prin impunătorul dormitor împodobit în roşu, spre altă încăpere de zi atât de mare că a rămas extaziată în pragul uşii.

— Asta-i baia ta romană?

Pereţii şi pardoseala erau din marmură verde brăzdată de vinişoare; tavanul înalt în formă de dom era un mozaic colorat cu picturi din faună şi floră; lumina de la numeroasele aplice de perete se reflecta în oglinzile cu rama aurită, ce căptuşeau zidurile.

A scuturat din cap:

— Aceea e la parter. Bunicul meu se pare că ar fi văzut camera asta într-o vilă de la Neapole, şi a adus douăzeci de meseriaşi italieni ca să i-o copieze. Mă gândeam că poate vrei să te foloseşti de confortul pe care-l oferă.

— Mulţumesc. (Îmbujorarea din cauza jenei i-a accentuat trandafiriul natural al obrajilor.)

— Eu pot pleca, dacă doreşti.

— Dacă ai vrea... deşi presupun, că — obrajii ei se aprinseră şi mai tare — vreau să zic, după ce...

— Am să aştept afară, zise el amabil. Closetul este dincolo de uşile acelea. (Indică un panou *trompe l'oeil*[1], cu scene din pădure.) Doar apeşi pe ciuboţica cucului.

A rămas neclintită o clipă, după ce s-a închis uşa în urma lui, fascinată de magnificenţă. Nimic din trecutul ei nu se

---

[1] *trompe l'oeil* = (Expresie din limba franceză) Înşeală ochiul - Termen ce datează din anul 400 î.Hr., care a făcut parte din bogata cultură a imperiilor grecesc şi roman. Se referă la o imagine ce tinde să fie atât de realistică, încât privitorul este indus în eroare şi va crede că aceasta este tridimensională – şi nu bidimensională. (n.tr.)

compara cu gradul de lux evident în Bathurst House. Deşi se părea că Dermott nu observă — micul lui apartament de zi era aproape banal prin simplitatea lui. Bătu brusc un ceas, şi privind în jur văzu o pendulă mare, agăţată între o baie de marmură şi o caleaşcă acoperită cu mătase. O familie numeroasă ar fi putut trăi confortabil în încăperea aceea, se gândi zâmbind vag, căldura emanată de şemineu adăugându-se confortului camerei. Vaze cu flori înmiresmau aerul, şi s-a întrebat dacă cei ce le deţineau nu deveneau *blasé*[1] în faţa atâtor frumuseţi.

Nu va avea ocazia să afle aşa ceva, decise ea cu simţul practic pe care-l învăţase de pe genunchii bunicului ei. Şi pe nota aceea pragmatică, se îndreptă spre uşile ascunse şi atinse uşor clanţa cu ciuboţica cucului.

Uşile deschizându-se deodată fără cel mai mic zgomot pe balamale bine unse, o altă încăpere decorată cu marmură îi întâmpină privirea. Marmură roz de data asta, cu un WC în formă de tron şi o chiuvetă având robinete care sugerau că Bathurst House avea apă curentă. Ar fi vrut să aibă pe cineva căruia să-i poată descrie luxul acesta, şi un gând absurd — având în vedere motivele pentru care se afla ea acolo — o făcu să vrea ca bunicul ei să fie prezent să o asculte.

Dermott era aşezat lângă masa mare când a reintrat în dormitor, împrospătată după ce folosise fleacurile din camera lui de toaletă. Stând întins într-un scaun de proporţii imense, ţinea un pahar de coniac în mână:

— Ai reuşit să pui în funcţiune toate instalaţiile?

— Da, mulţumesc. Cât de frumos şi ingenios în acelaşi timp. Bunicului i-ar fi plăcut să-ţi vadă instalaţia[V].

El zâmbi:

— Şi mie mi-ar fi plăcut să-l văd din nou pe bunicul tău. A crescut o femeie foarte neobişnuită.

---

[1] *blasé* = (Expresie din limba franceză) – (aici) plictisiţi.

Se ridică, în timp ce ea se apropia, şi îi oferi un scaun alături de el.

— Crezi că sunt neobişnuită? (Stând aşezată se gândea cât de amabil era să o flateze şi după, la fel ca la început.)

— Fără nici cea mai mică îndoială. Şampanie? Le-am spus să ne mai aducă.

Ceea ce însemna că trezise servitorii cărora le dăduse liber, se gândi ea.

— Da, mulţumesc. (Luă paharul ce i se oferea.) Neobişnuită din cauza acestui... aranjament, vrei să zici?

El strânse din buze câteva clipe:

— Unul dintre considerente, poate... dar nu — cred că felul tău de a te purta, lipsit de afectare, este cel mai atrăgător.

— Lipsa mea de graţie comparativ cu a doamnelor din societate, vrei să zici, remarcă ea zâmbind uşor.

— Deloc. Ai putea concura cu dansatoarele Almah, cu cele mai graţioase dintre ele. Nu-mi plac femeile timide, şi tu nu eşti deloc. Tu eşti, chintesenţa fascinantă a dorinţelor mele... în cel mai deranjant mod. Şi gata, am spus destule. Nu-mi plac discuţiile despre simţămintele pe care le am.

— Nici unui bărbat nu-i plac, din câte ştiu eu.

— Câte ştii tu? ridică el ironic o sprânceană.

— Din afacerile bunicului. Dacă vreunul deschidea un subiect care făcea vag aluzie la sentimentele cuiva, să spunem despre un naufragiu, de exemplu, sau despre o încărcătură distrusă, sau despre suferinţele oamenilor angajaţi să muncească pe plantaţiile care aprovizionau majoritatea cargourilor, spuneau invariabil: „aşa-i viaţa", ca şi cum ar fi fost posibil să eviţi o reacţie emoţională. Chiar şi bunicul, oricât de drăguţ era, rareori îmi spunea cât de mult mă iubeşte, doar când mă alinta: „Eşti soarele şi luna mea, Izzy,", îmi spunea aşa din copilărie, „acum spune-mi ce vrei, şi o să ai".

— O tânără domnişoară răsfăţată, rânji Dermott — este exact ce-mi trebuia pentru dorinţele mele sexuale. Nu că m-aş plânge...

— Nici eu, lord Bathurst. Ai făcut față cu brio reputației tale.

— Și încă nu am terminat.

— Sper și eu că nu.

Zâmbetul lui leneș era excesiv de senzual:

— Strengăriță neastâmpărată...

— Întocmai, i-a făcut cu ochiul peste marginea paharului. Și n-am avut niciodată nici cea mai mică idee.

— Le voi mulțumi din plin rudelor tale nerușinate.

— Eu, într-un fel, le mulțumesc. Din cauza ta, bineînțeles.

Privirea lui rămase perplexă, fascinat de complimentul femeii, după ce ani de-a rândul reușise să evite capcanele.

Râsul ei ca un tril s-a ridicat spre candelabrele de deasupra:

— Toate vor să pună stăpânire pe tine?

— Destul de multe, ca să fiu permanent în gardă.

— Eu știu foarte bine. Nu trebuie să te alarmezi. Dar sunt mulțumită că tu ai fost primul, adăugă ea moale.

Și probabil și ultimul, a strigat o voce aspră impulsivă din capul lui. Dar vocea a fost instantaneu redusă la tăcere de impulsurile care îl susținuseră toți acești ani de zile:

— Mulțumesc.

Nu știa ce altceva să zică. Nu avea nici o intenție să intre într-o relație serioasă.

— Cu foarte mare plăcere. Și după ce te vei fi odihnit suficient, mă întrebam — dacă nu mă consideri prea directă...

Și-a ridicat privirea și a așteptat interesat să continue:

— Dacă nu am putea mânca din desertul acela de ciocolată pe care l-am lăsat pe tăvile din camera ta.

— Mi-e teamă că-mi pierd îndemânarea, a râs el.

— Ba chiar deloc. De fapt, încercam să mă gândesc la un mod în care le-am putea face pe amândouă.

— Din moment ce nu mă interesează în mod deosebit desertul cu ciocolată, poate că vom putea aranja ceva, murmură el. Am vinul perfect pentru ciocolata ta. Vino, îi spuse ridicându-se și oferindu-i mâna.

O conduse prima dată prin camera de zi, unde apucă tava cu desertul pe care-l dorea ea, şi apoi, trăgând-o după el, trecu prin dormitorul somptuos şi camera de primire, pe hol, coborând apoi scările. Cotind la dreapta, ignoră portarul care moţăia în scaunul lui şi parcurse un coridor îngust spre o uşă joasă aşezată ciudat într-un colţ:

— Ai grijă cum calci, acum.

Deschizând uşa, o conduse încet pe o scară îngustă. Pe măsură ce coborau se făcea simţită o răcoare crescândă. Şi la capătul scărilor deschise o uşă ce dădea spre o pivniţă de vinuri bine luminată.

Evident, îşi petrecea multă vreme aici, deoarece un mic antreu construit în întregime din cărămizi era mobilat cu o masă elegantă şi patru fotolii capitonate, o consolă şi un bufet strălucind de tot felul de cupe. Făcându-i semn să se aşeze într-un scaun, puse tava cu desert pe masă, răscoli într-un dulap după tacâmuri, scoase de acolo o furculiţă şi un şervet brodat, şi punându-le lângă tavă, făcu o plecăciune cu un zâmbet insolent:

— Dacă *mademoiselle* îmi va acorda încă un minut, îţi pot garanta un interludiu plăcut.

— Dar bineînţeles, îi răspunse la rândul ei, cu un zâmbet şăgalnic. Până acum sunt foarte impresionată de competenţa dumitale. Toate bârfele sunt foarte adevărate, *my lord*.

— Cât despre tine... (Vocea lui era catifelată.) Te-ai ridicat cu mult deasupra aşteptărilor.

— Poate că ar trebui să mulţumeşti educaţiei oferite de Molly.

Negă uşor din cap.

— Tu eşti o pisicuţă înfierbântată.

— Atunci ne potrivim perfect. (Sprâncenele ei se ridicară uşor.) Vreau să spun, în cel mai specific mod sexual.

Zâmbetul lui ar fi orbit-o de la mile întregi.

— Atunci va trebui să explorăm acea specificitate sexuală.

— Speram să nu te deranjeze, deşi — a adăugat moale, uitându-se la halatul lui de mătase mai degrabă ridicat în faţă decât căzând în falduri pe pământ — se pare că nu e cazul să-mi fac probleme.

— Singurul lucru de care trebuie să-ţi faci probleme este cum mă vei opri. Se pare că sunt obsedat în noaptea asta.

— Nu foarte neobişnuit, după cum se zvoneşte. Nu ai bătut toate recordurile sexuale?

Fetele de la Molly se delectaseră, povestindu-i.

— Nu, din câte ştiu eu.

El nu făcea sex niciodată pentru a bate recorduri, ci de plăcere.

— Eşti atât de modest, Bathurst...

— Dermott.

— Dermott.

Pentru un moment simţi ca şi cum numele lui pronunţat de gura ei ar fi făcut-o să-i aparţină. Savură senzaţia trecătoare timp de o secundă ireală înainte să-şi revină.

Aplecându-se, o sărută pe gură, furat de aceeaşi senzaţie ameţitoare.

— Am să mă întorc, murmură pe buzele ei, pentru că înclinaţia lui spre aventuri sexuale era înrădăcinată spre deosebire de puţin folositele sentimentalisme, aşa că şi-a revenit repede la caracterul lui. Şi am să te regulez.

Lăsându-se pe spate în scaunul moale, Isabella anticipa plăcerea care avea să urmeze, mulţumind mâinii binevoitoare a destinului că-i oferise un mod atât de plăcut să-şi asigure moştenirea. Ce noroc avusese că fugise tocmai pe străduţa aceea şi că văzuse uşa albastră a casei lui Molly! Ce noroc extraordinar că Dermott era acolo... că o văzuse... şi că o dorise. Şi în loc să fi fost legată pentru totdeauna de vărul ei hidos, era aici în noaptea asta... încântată în mod fermecător.

Când Dermott se întoarse după o clipă, cu o sticlă de vin prăfuită, ea ridică în sus capul:

— Te-ai gândit vreodată că ai putea să joci în rolul de salvator? Deoarece categoric asta eşti pentru mine.

Jucase acest rol pentru sute de femei, dar nu în felul sugerat de ea:

— Sunt încântat să-ţi stau la dispoziţie, murmură el cu un zâmbet politicos. Dar scuteşte-mă de o asemenea filantropie. Sunt destul de indulgent cu mine însumi. Şi dacă tot suntem aici, dă-mi voie să deschid această sticlă. Îţi va plăcea cu ciocolată. (Şi-i făcu obraznic cu ochiul.) Mie îmi va plăcea cu ciocolata ta.

Ridicând un prosop de pe un raft de pe perete, şterse sticla de praf şi o deschise repede, forţa încheieturii mâinii lui în timp ce răsucea tirbuşonul făcând să o treacă fiori. Era nemaipomenit, înalt, puternic, mult mai frumos decât David al lui Michelangelo care, pentru ea, fusese întotdeauna etalonul suprem pentru frumuseţea masculină. Era perfecţiunea întruchipată. În toate sensurile, reflectă ea, amintindu-şi de iscusinţa lui sexuală devastatoare şi plăcerea răvăşitoare pe care o făcea să o simtă. Pierdută în reveria ei, privi în sus când mâinile lui îi prinseră încheieturile.

— Desertul este gata, şopti, ridicând-o de pe scaun, ţinând-o în braţe fără efort în timp ce se aşeza pe locul ei. Punând-o confortabil în poala lui, îi dădu la o parte, de pe frunte, o buclă blondă. Vrei să te hrănesc?

— Am de ales?

Flirta cu el pe un ton de contraltă, care-l făcu să fie conştient pentru o clipă — oricât de scurtă ar fi fost ea — de posibilitatea miracolelor.

— Nu chiar acum, rosti moale, amuzat. Deschide gura.

A făcut-o cu asemenea langoare, că excitarea lui crescu, şi ochii ei de genţiană i-au susţinut pe ai lui pentru o clipă de seducţie cât el îi puse furculiţa plină cu tort de ciocolată în gură. A gângurit uşor în timp ce o senzaţie plăcută îi tortură mugurele ei şi erecţia lui Dermott o împingea de jos.

— Cred că am să te umplu cu ciocolată, şopti el. Şi am să te mai umplu şi cu un penis.

— Probabil că poţi citi gândurile, spuse ea dintr-o suflare, lingând o bucăţică de ciocolată de pe buza cărnoasă de jos. Ador şi ciocolata, şi pe tine, murmură mişcându-se uşor, frecându-se de erecţia lui.

— Atunci n-am decât să-ţi fac pe plac.

— Şi tu? (Zâmbetul ei era sugestiv.)

El rânji.

— Şi eu... mai puţin ciocolata.

Punând de o parte furculiţa, o ridică uşor şi o întoarse astfel încât să stea cu faţa la el, încălecată peste picioarele lui.

— Sus! porunci el moale, atingând-o uşor pe fese, şi în timp ce ea îşi odihnea mâinile pe umerii lui şi se ridicase pe genunchii lui, desfăcu halatul ei şi pe al lui. Deci, acum... vocea lui era catifelată. Cât de mult o vrei?

Ea zâmbi în ochii lui negri:

— Cam tot atât de mult ca tine.

Chicotul lui moale vibră sub palmele ei.

— Atunci nu mai are nici un rost să aşteptăm, şopti, ghidându-şi erecţia în locul destinat.

Şi înainte să aibă el timp să o potrivească, ea se împinse, foarte impacientată, novice cum era.

— Acum, şopti ea, cu gura doar la câţiva centimetri de a lui, cu ochii umbriţi de lumina lumânărilor. E foarte bine potrivită.

El s-a săltat o fracţiune de secundă, pentru a o înţepeni în poziţia bună, şi oftară amândoi la unison:

— Ca o mănuşă, murmură când îşi recăpătă răsuflarea.

— Va trebui să vii să mă vizitezi din când în când... mai târziu, când mă voi întoarce acasă, spuse dintr-o suflare, unduindu-se moale ca să-l poată simţi pe tot ţesutul ei lunecos. Ca să mai pot avea asta...

Nu intenţiona să o trimită acasă prea curând.

— Poate că am să te păstrez.

— Şi să mă adaugi la legiunile tale de iubite? Nu cred.

— Poate că nu-ţi cer voie. (Apucând-o de mijloc, o ridică până când se balansă pe vârful erecţiei lui.)

— Nu... protestă ea, încercând să se lase înapoi, răscolită de plăcerea devastatoare.

— Ce spui acum de faptul că vreau să te păstrez? (Reuşi să reziste zbaterii ei, ţinând-o ridicată fără dificultate, puternicii muşchi ai braţelor lui flexându-se sub greutatea ei.)

— Eşti crud, mârâi ea, cu o mutricică bosumflată.

— Doar egoist. Răspunde-mi, şi am să ţi-o dau.

— Da, da, da... orice vrei.

— Nu vorbeşti din inimă.

— În momentul de faţă o fac.

— Nu destul de convingător, dragă.

Şi-a închis ochii din cauza dorinţei nestăvilite, şi când i-a deschis din nou, s-a uitat la el cu mânie mocnită.

— Am să te trimit pe insulele Sandwich, pe una din corăbiile mele, şi am să te abandonez acolo dacă nu...

— Nu răspund niciodată ordinelor. (Zâmbea.)

— Ei, foarte bine, fie cum vrei tu. Capitulez.

Nu o credea, dar nu conta chiar deloc, joc sau nu, pentru că o va avea unde şi când şi cât timp dorea. Cu sau fără permisiunea ei.

— Aşa acum, eşti o pisicuţă dulce, murmură — slăbind strânsoarea şi lăsând-o să alunece în jos, savurând extazul nemaipomenit la fel de mult ca şi ea.

Şi a intrat în ritm cu ea în timp ce ea îi înlănţuia umerii şi îl călărea. Era minunată în felul în care simţea, în nerăbdarea pasiunii ei. A aşteptat-o şi a privit-o şi a întâmpinat-o în timp ce ajungea la punctul culminant, sunetul strigătului ei exaltat fiind înăbuşit de pereţii solizi de cărămidă.

Câteva minute mai târziu rămase sătulă în braţele lui, o novice adormită, o frumuseţe împlinită — şi a lui, a meditat

el la gândul care nu-i era caracteristic, captivat cum nu mai fusese niciodată, vrăjit de dulceaţa ei, de înclinaţia ei desfătătoare spre sex. A sărutat-o pe obraz în timp ce-şi odihnea capul pe umărul lui.

— Ai vrea să mergem sus ca să te culci? a şoptit.

Ea dădu din cap a negare, căldura şi forţa trupului lui săturându-i senzaţiile în mod divin.

— O gură de vin?

Ciudat, dorea să aibă grijă de ea, când el era ultima persoană de la care te-ai fi aşteptat la asemenea sentimente.

De când se întorsese din India, nu avusese grijă decât de el însuşi.

— Vrei să faci dragoste cu mine din nou?

— Acum?

S-a mişcat înlăuntrul ei, stârnit în întregime.

Ea scutură din cap şi mormăi uşor:

— Mai târziu...

Dorea să ştie că-l putea ţine, că-l putea atinge, să simtă din nou ceea ce simţea.

— Să-mi spui când, zise el încet, mângâind-o pe spate.

Au mai făcut dragoste de două ori, după care a purtat-o sus, a culcat-o pe patul lui strâmt şi a învelit-o în aşternut. Ea adormi instantaneu, extenuată de exces, neobişnuită cu astfel de intensitate susţinută. Şi el a rămas lângă pat, cu picioarele ridicate pe cuvertură, cu un pahar de coniac în mână, cu privirea odihnindu-i-se pe ea.

Ar trebui să o ducă înapoi la Molly în loc să stea să o privească de parcă ar fi fost lovit de dragoste în razele lunii. Dar nu vroia să facă asta. Golindu-şi paharul, a întins mâna după sticla de băutură aşezată la îndemână pe pardoseală, lângă scaunul lui, şi şi-a turnat încă un pahar, neştiind cum să-şi explice motivele şi atracţia lui nestăpânită. Şi pe măsură ce sticla se golea, dezbătu locul domnişoarei Leslie în viaţa lui. Dar nu-i veni în minte nici un răspuns plauzibil, nici o rezolvare nu reuşea să dezlege sentimentele lui încurcate.

Şi când se arătă dimineaţa, nu era cu nimic mai aproape de rezolvarea dilemei lui.

Înjură încet.

Trebuia să o trimită înapoi. Era foarte simplu.

A inhalat adânc. Dacă putea.

Brusc ea se răsuci, deschise ochii — şi, văzându-l, zâmbi.

Şi i s-a părut că răsărise soarele.

●

Nu a dus-o înapoi pe miss Leslie în dimineaţa aceea, nici în ziua următoare. De fapt, târziu în după-amiaza celei de a treia zile de când erau împreună, în timp ce se odihneau în cada de marmură printre fauna şi flora decorativă, el spuse:

— Vino la Richmond cu mine. Am acolo o mică locuinţă, fără vecini.

— Merg oriunde vrei tu.

Întotdeauna reuşea să-l surprindă modul ei direct de a fi — surpriză datorată felului de a fi al celorlalte femei pe care le cunoştea, şi care nu spuneau niciodată ce doreau.

— Am să-i spun lui Molly să-ţi împacheteze lucrurile. Vom pleca într-o trăsură închisă, în caz că te caută rudele tale.

— Transmite-i lui Molly că am să-i mulţumesc în mod adecvat, după ce situaţia mea va fi rezolvată şi voi putea călători fără probleme. Şi mai spune-i, adăugă Isabella cu un zâmbet, că ei îi datorez o parte din plăcerile mele.

— Amândoi îi suntem datori.

— Şi că învăţ atât de multe... murmură, cu o strălucire de tachinare în ochi.

Şi el învăţa — despre dorinţă nesatisfăcută şi excitare continuă. Şi în rarele momente de linişte, se certa pentru susceptibilitatea lui.

●

Din curtoazie, plecă el însuşi să aducă lucrurile Isabellei.

— Nu vom sta mult în Richmond, îi explică el lui Molly. Dar, momentan, nu o pot părăsi. Aşa că dacă ai vrea să ai

grijă să fie împachetate lucrurile Isabellei, ridică din umeri. Nu va dura mult, cred eu.

Apoi continuă transmiţând mesajul Isabellei şi, povestind câteva dintre activităţile lor în timp ce Molly începuse să împacheteze un număr de rochii şi alte lucruri necesare, povestirea lui era discontinuă, aproape incoerentă, gândurile lui fiind evident în altă parte în timp ce ea se mişca prin cameră.

După ce au fost gata cele două valize, Molly a închis lacătele şi s-a uitat la Dermott peste patul pe care îl folosise Isabella:

— Ar trebui mai bine să o aduci înapoi. Este evident că nu eşti sigur pe tine, întrebându-te, presupun, de ce nu s-a aşternut încă plictiseala obişnuită.

Dermott se opri locului şi îi oferi un zâmbet încordat:

— Mă cunoşti prea bine.

— Ştiu ce vor majoritatea bărbaţilor de tipul tău: plăcere fără ataşament. Dar n-ar trebui să o induci în eroare. O vei răni când vei decide că te-ai săturat.

— Dacă aş putea să renunţ la ea, aş face-o. (Se muta de pe un picior pe altul, încurcat.) Dar în momentul de faţă îmi este imposibil. Am simţit că trebuie cel puţin să te înştiinţez, înainte să plecăm.

Molly se uită la el, nemulţumită:

— Eşti exagerat de egoist, bineînţeles. Ea deja te adoră, nu-i aşa?

S-a dat un pas înapoi, ca şi cum ar fi vrut să evite sensul cuvintelor ei.

— Şi cu cât mai mult o ţii, cu atât va deveni mai legată de tine. (Vocea ei avea o notă critică.) Dar dacă o laşi gravidă? Presupun că nu vrei să iei nici asta în calcul.

— Doamne, Molly, nu crede aşa ceva despre mine. Nu i-aş face una ca asta.

— Cel puţin nu ţi-ai pierdut toată raţiunea.

— Nu chiar. (Şi-a trecut mâna prin părul lui negru.) Nu e deloc ceea ce mă aşteptam.

— Ai văzut-o aici. Ştiai că este inocentă.

— Te înşeli. Nu e deloc.

— Şi dorinţa ta şi-a găsit un spirit asemănător?

Vorbea cu un mare grad de cinism.

El dădu uşor din cap:

— Dacă ar fi atât de simplu... Dorinţa carnală o înţeleg. M-a ţinut în viaţă ultimii câţiva ani. Dar e mai mult decât exerciţiu carnal. Vorbeşte despre afaceri ca un bancher, şi cunoştinţele ei despre bărci... (Zâmbi.) Am lucrat împreună la actualizările hărţilor mele din India de nord. Are o mână sigură şi ochi de artist. Şi îi plac multe din cărţile care-mi plac şi mie. Şi, bineînţeles...

— Face dragoste exact pe placul tău, adăugă Molly vicleană. Dacă nu te-aş cunoaşte suficient de bine, aş spune că te îndrăgosteşti de ea. Şi rostesc acest cuvânt cu cea mai mare rezervă, cunoscându-te atât de bine.

— Nu e dragoste. (Vocea lui era tăioasă.)

— Dar nu-i poţi da drumul.

— Nu vreau să-i dau drumul încă.

— Ascultă, Dermott, nu vreau să-i frângi inima. Nu are nici experienţa, nici duritatea ta. (Privirea ei era fixă.) Nu e o luptă dreaptă.

— Nu e o luptă. Şi ei îi face plăcere. (Gura i se curbă într-un zâmbet vag.) Chiar îi place.

— În cele din urmă, te va pierde. Şi nu are pe nimeni pe lume la care să apeleze, care să aibă grijă de ea. Aş face-o eu dacă aş putea, dar situaţia mea ar fi o ruşine pentru ea. Nu-i pot oferi ajutor. Asta înseamnă că nu-ţi permiţi să te porţi cavalereşte cu ea. Şi nu vreau să fie o ameninţare. (Gura ei căpătă o linie fermă.) De fapt, vreau.

— Îţi promit că va fi bine când se va termina.

— Nu are nevoie de banii tăi. Nu vei putea să o cumperi ca pe celelalte amante, cu o bijuterie scumpă sau cu o mică locuinţă în Chelsea. Presupun că te-ai gândit şi la asta.

— Da, bineînţeles. M-am gândit la toate lucrurile posibile, fir-ar să fie. Crezi că eu vreau să simt ce simt? Ştiu că ceea ce fac eu nu e bine, dar ştii, spuse el aspru, nici ei nu-i pasă.

— Sau cel puţin asta spune. Ai putea să te porţi onorabil şi să te însori cu ea.

— Nici nu se pune problema.

— Are nevoie de protecţie împotriva rudelor ei.

— Asta voi aranja.

Molly se uită la el.

— Sunt furioasă, dar nu vreau să fiu furioasă pe tine.

— Lasă-mă să îmbunătăţesc lucrurile, se oferi el. Am să am grijă ca rudele ei să fie oprite.

— Definitiv!

— Da, bineînţeles.

Molly îi adresă un zâmbet slab:

— Mulţumesc.

— Îmi pare rău, Molly, chiar îmi pare. Nu mă pot căsători cu ea. Dar, cel puţin, am să am grijă să se poată întoarce acasă când doreşte, şi să-şi trăiască viaţa fără să mai fie ameninţată.

Aruncă o privire rapidă către ceasul de pe perete:

— Am să vorbesc cu Mathison înainte de a pleca spre Richmond şi am să-l pun să vadă ce-i cu familia Leslie. După ce mă voi întoarce în oraş, am să le fac o vizită şi am să le pun în vedere toate consecinţele ce vor decurge dacă vor mai încerca să o forţeze sau să o ameninţe pe Isabella.

— Ar trebui avertizaţi înainte să se întoarcă Isabella în oraş.

— Înţeleg. Ai cuvântul meu. Nu le voi permite să se atingă de ea.

Nu i-a răspuns prompt, tulburată şi întristată de cruda realitate.

— Îţi aminteşte într-o oarecare măsură de soarta ta, nu-i aşa?

— De trecutul meu lipsit de noroc, făcu Molly o grimasă. Presupun că nu pot să dau vina pe tine pentru asta, oftă Molly. Ai grijă de ea, şi anunţă-mă când vă întoarceţi. Vreau să fiu alături de ea, dacă pot.

— Am să te înştiinţez.

— Îţi aduce bucurii, nu-i aşa? (Privirea pe care i-o aruncă Molly era sfredelitoare.)

— În fiecare minut. (Îndreptându-se spre pat, ridică valizele.) S-ar putea să fie vreo două săptămâni, sau cam aşa ceva. În caz că nu ai nici o veste de la mine, nu te alarma.

— Vreau să te comporţi ca un gentleman. Eşti unul dintre puţinii care mai există.

— Am să am grijă de ea, îţi promit.

După ce uşa se închise în urma lui, Molly dădu drumul lacrimilor să răbufnească. Nu mai plânsese de mulţi ani, şi se întrebă dacă se tâmpise. Trăgându-şi nasul, se îndreptă spre masă, intenţionând să facă ea însăşi ceva care să o ajute pe Isabella. Cu mult timp înainte învăţase că dacă acţiona i se diminuau sentimentele de autocompătimire. Luând tocul, se aşeză să scrie o scrisoare avocatului ei. Va avea grijă ca familia Leslie să fie investigată de propria ei echipă de avocaţi. Avea mulţi bani şi o cantitate considerabilă de influenţă, cu toate că ambele erau bine mascate. Cel puţin să pregătească terenul pentru când se va întoarce Isabella în oraş. Cel mai plăcut mod de a face afaceri era când ieşea în avantaj.

●

Isabella îl aştepta pe Dermott în apartamentele lui, plimbându-se de colo-colo, încercând, din când în când, să citească, nefiind capabilă să stea locului mai mult de câteva minute. Îmbrăcată într-un halat de-al lui, se preumbla prin camerele spaţioase, examinând portretele şi peisajele de pe pereţi, încercând să aranjeze înaintaşii în ordine cronologică după hainele pe care le purtau, întrebându-se care dintre ei achiziţionaseră peisajele din secolul trecut — un Ramsey care călătorise mult, fără dubiu, majoritatea picturilor înfăţişând locuri de pe continent. În preumblările ei îşi aducea aminte de marea diferenţă dintre poziţia lor socială — cu toate că mama

ei fusese o vicontesă cu drepturi depline. Dar familia Leslie nu era de sânge nobil, şi ea nu avusese niciodată legături cu familia mamei. Deşi, se gândi cu un mic zâmbet, moştenitoarele erau privite foarte bine în societate. Acum, dacă Dermott ar fi fost un conte sărac, cugetă, poate că i-ar fi fost îngăduit să spere la ceva mai mult decât o scurtă aventură.

Îşi repetase de nenumărate ori în zilele anterioare să nu dorească luna de pe cer, să nu-şi permită să viseze imposibilul. Dar el era atât de uşor de iubit... Punând brusc cartea de o parte, încetă din nou să citească. Se ridică de pe scaun, având nevoie de ceva care să o distragă de la fanteziile ei fără speranţe.

Dar înţelese pentru prima dată de ce fuseseră scrise milioanele de volume despre dragoste şi iubire: ca să-i amintească oricui dorea, de minunea inexplicabilă; ca să entuziasmeze şi să bucure; ca să reveleze plăcerile uluitoare.

„Grăbeşte-te, grăbeşte-te, grăbeşte-te", imploră în linişte, „pentru că am nevoie de tine lângă mine".

Stând în picioare în mijlocul camerei, înconjurată de sute de lucruri aurite, sute de metri de damasc turcoaz, mobilă potrivită pentru regi, asculta paşii care-i vor aduce bucurie.

Şi când el deschise uşa, aproape după două ore, se întoarse de la fereastra care dădea spre grădini, cu ochi plini de lacrimi.

— Credeam că nu te mai întorci.

— Cum aş fi putut să nu mă mai întorc?

Lăsând jos valizele ei, îşi deschise braţele.

Ea fugi spre el, traversând marea distanţă acoperită de covorul de Aubusson, şi el se simţi ca şi cum s-ar fi reîntors în paradis.

— N-ar trebui să mă simt aşa, suspina ea în timp ce el o ţinea aproape.

— Mă bucur că te simţi, şopti el, gândindu-se cum ii schimbase complet modul de viaţă într-o perioadă de timp atât de scurtă.

— Ar trebui să fiu blazată, şi sofisticată, şi încântătoare, ca să nu te plictiseşti de mine.

— Nu vreau asta, pisicuţo. (Strecurându-şi degetul sub bărbia ei, îi ridică uşor faţa.) Te plac exact aşa cum eşti.

— Nu te deranjează să duci la Richmond un copil smiorcăit? (Şi-a tras nasul şi a zâmbit având o înfăţişare adorabilă, încât el uită să-şi păstreze simţul realităţii.)

— Eşti soarele şi luna mea, Izzy, şopti el.

Şi inima ei se umplu de bucurie.

A făcut pe camerista pentru ea, asta ducând la amânarea plecării lor pentru o vreme, dar în cele din urmă Isabella a fost îmbrăcată corespunzător, şi în plus a fost delicios satisfăcută. Şi, părăsind apartamentele lui Dermottm plutea.

Servitorii lui erau decenţi şi politicoşi, indiferent de statutul penibil al oaspetelui lui Dermott. Ordinele lui fuseseră fără echivoc. Şi Pomeroy le ură drum bun, în timp ce ieşeau din Bathurst House în curte, unde îi aştepta o trăsură închisă. Dermott a ajutat-o pe Isabella să se urce în vehiculul lăcuit în verde, şi după ce a dat instrucţiuni birjarului, s-a suit şi el, a închis uşa şi s-a aşezat alături de ea.

— Îţi va plăcea Strawberry Hill, spuse cu un zâmbet.

— Ştiu că imi va plăcea.

11.

Molly trimise o scrisoare lordului Moira, cerându-i să o viziteze cât de repede poate. Şi când majordomul îi anunţă vizita lui Francis Hastings, în după-amiaza următoare, îl întâmpină călduros:

— Îţi mulţumesc că ai răspuns atât de prompt.

— Sunt destui ani de când suntem prieteni, ca să-mi dau seama de nerăbdarea ce răzbătea din rândurile scrisorii tale.

Intrând în salon, se îndreptă spre scaunul de lângă acela al ei şi luă loc:

— Acum, spune-mi ce pot face pentru tine.

Prieten apropiat al prinţului de Wales şi al lui Dermott de asemenea, lordul Moira frecventa stabilimentul lui Molly. Şi, ocazional, când paria şi pierdea mai mult decât îşi permitea, ea îi acoperea cu amabilitate pierderile. Amândoi înţelegeau particularităţile patronajului şi beneficiile care reieşeau din oferirea şi primirea de favoruri.

După ce s-a îngrijit ca lordul Moira să aibă coniacul preferat, Molly şi-a turnat şi ei şi a început să-şi relateze povestea:

— Cu puţin timp în urmă a avut loc o foarte ciudată întâmplare. O tânără domnişoară, urmărită şi temându-se pentru viaţa ei, a dat buzna în casa mea în toiul unei nopţi.

A continuat să-i descrie succint apariţia bruscă a Isabellei şi evenimentele ce au urmat, legate de ea.

Lordul Moira zâmbi:

— Dermott întotdeauna reuşeşte să culeagă cel mai copt fruct, nu-i aşa?

Molly dădu din cap:

— Are, într-adevăr, parte de femei frumoase.

— Dar această tânără domnişoară mai necesită un ajutor suplimentar?

— Şi eu nu sunt în poziţia să i-l ofer. Înţelegi...

— Bineînţeles. Te referi la...?

— Posibil la mai multe lucruri.

— De natură convenţională, presupun.

— Da. Şi de asta am nevoie de ajutorul dumitale. Există posibilitatea ca Dermott să intervină ...

— Nu va face asta! (Cuvintele lordului Moira erau tăioase.)

— Ştiu, suspină Molly. Această tânără domnişoară este de familie, dinspre partea mamei, şi moştenitoare, acum că bunicul ei a murit. Îl cunoşti pe George Leslie?

— Bancherul?

— Despre el vorbim.

— Cred că i-a furnizat prinţului nişte fonduri, dacă nu mă înşeală memoria.

— Cu atât mai bine, atunci. Nu voi simţi că pretind prea multe. (Plimbă degetul pe marginea paharului.) În primul rând, vreau ca Isabella să fie protejată împotriva rudelor sale. Deşi cred că pot face şi eu ceva în acest sens. Dar vreau, de asemenea, să fie introdusă în societate, şi aici am nevoie de dumneata.

— Miss Leslie are rude feminine care să-i poată servi în acest scop? Pot să mă îngrijesc să primească invitaţiile şi atenţiile necesare.

— Din păcate, nu are.

Lordul Moira strânse din buze.

— Ar fi dispusă doamna Fitzherbert să o susţină? Înţeleg că ea şi prinţul sunt iarăşi inseparabili.

— Doamna Fitzherbert este binevenită peste tot, bineînţeles, dar nu chiar...

— Fără prinţ. Atunci vorbeşte cu Wales. Vezi ce poate face.

Lordul Moira zâmbi:

— Prinny ar putea fi dispus să ajute chiar şi fără nici un alt motiv decât să se-I joace un renghi lui Dermott. S-ar putea să-l

amuze teribil pe Wales să-l vadă pe Bathurst neliniştit, în timp ce această iubire necunoscută este introdusă în lumea mondenă.

— Pentru mine nu contează care va fi motivul, atâta timp cât afacerea este împlinită. Am să încerc să mă descurc cu familia ei care o sâcâie, dar, dacă este necesar, am să-ţi cer ajutorul şi în acea privinţă. Au două fete la vârsta măritişului, înţeleg, care îşi vor căuta soţi în sezonul acesta.

— Fete de bancher? (Sprâncenele lui Moira s-au ridicat într-o denivelare uşoară.) Se vor învârti atunci prin aceleaşi cercuri?

— Din când în când... e posibil. Încerc să iau în considerare toate variantele.

— Domnişoara Leslie probabil că este o tânără foarte deosebită, spuse încet Moira.

— Unică. (Molly îi aruncă o privire de avertizare.) Şi nu vreau să o vrăjeşti, Francis. Nu are nevoie de alţi pretendenţi necorespunzători.

— Vrei să se căsătorească cu Făt-Frumos cel viteaz, în maniera poveştilor pentru copii?

— Nu sunt chiar atât de naivă. Dar vreau să aibă şansa să vadă dacă îşi doreşte lumea aceea. Are un trecut, avere şi o frumuseţe uluitoare. Va fi un bărbat norocos cel căruia va decide să-i ofere afecţiunea.

— Eşti o drăguţă manipulatoare, murmură glumeţ Moira. Înţeleg că nu am de ales, trebuie să mă supun dorinţelor tale.

— Vei vorbi cu doamna Fitzherbert?

— Dă-mi voie să discut întâi cu prinţul. S-ar putea să cunoască alte doamne mai binevoitoare care să fie dispuse să devină protectoare ale acestei domnişoare. (Privirea i se îngustă.) Eşti sigură că ea îşi doreşte asta? Dacă este sub vraja lui Dermott, s-ar putea să refuze.

Molly rosti cu voce întristată:

— El n-o va păstra. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Şi odată ce s-a descoţorosit de ea, cum face invariabil cu toate

partenerele lui de sex, cred că voi putea să o conving... să i-o plătească, să fie chit.

— Răzbunarea unei femei... zâmbi Moira. Refuz să mă gândesc la consecinţe. (Expresia feţei lui deveni sobră.) Dar gândeşte-te, îl vrei pe Bathurst adversar? Ea îl vrea? El nu se va retrage.

Molly îl privea la fel de serios:

— În momentul de faţă nu mă interesează Dermott. Este foarte capabil să-şi poarte singur de grijă. Fac asta în mod exclusiv pentru Isabella. Pentru fericirea ei viitoare.

— Foarte bine. Ai sprijinul meu, bineînţeles.

În timp ce lordul Moira era dator faţă de Molly pentru mai multe favoruri, deveniseră şi prieteni de-a lungul anilor. Şi el o plăcea, cu adevărat. Chicoti brusc:

— Vrei să facem un mic pariu că Dermott va răspunde cu indiferenţa obişnuită la intrarea domnişoarei în societate? sprâncenele lui tresăriră voios la întrebare.

— S-ar putea să pierzi. Gândeşte-te, Francis, el şi-a dus iubita la casa lui din Richmond, şi chiar — mai la subiect — la Bathurst House!

— Nu la Bathurst House! (Ochii i se măriră de mirare.) Nu vorbeşti serios!

Ea zâmbi.

— Deci s-ar putea să mai ai şi alte planuri, murmură el. Cum ar fi să-l provoci pe Bathurst în alt fel.

— Este timpul, cred, să trăiască şi experienţa unor sentimente altruiste.

— Vrei să educi desfrânatul care s-a culcat cu jumătate din Londra de când s-a întors din India?

— Nu cred că Isabella are nevoie atât de mult de educaţie cât de devotament.

Moira strigă:

— Niciodată, Molly... Ţinteşti prea sus.

— Vom vedea, murmură ea, cunoscând mai bine decât ordul Moira reacţia pe care o avusese Dermott la vederea frumoasei miss Leslie. La timpul cuvenit, Francis, probabil că oată lumea mondenă va avea un scaun în primele rânduri la spectacol.

El râse, făcând un zgomot ciudat în camera elegantă în stil rococo.

— La naiba, Molly, îţi spun, aştept cu sufletul la gură, goli paharul de coniac şi-l aşează pe masă. Cu o astfel de dramă la orizont, mă grăbesc să pun rotiţele în mişcare. Vei primi curând veşti de la mine.

— Îţi mulţumesc, Francis. Este foarte important pentru mine.

Ridicându-se în picioare, făcu o plecăciune plină de graţie:

— Atunci vom avea grijă ca domnişoara să fie introdusă în societate, draga mea. Poţi să te bazezi pe asta.

●

Nefiind la curent cu planurile *en train* pentru când se vor întoarce în oraş, îndrăgostiţii îşi petreceau timpul în Richmond într-o idilă senzuală de plăceri şi bucurii. În unele zile nu părăseau deloc patul, primăvara însorită fiind admirată de pe terasa cu uşile deschise, aerul înmiresmat şi proaspăt măturându-le ca o briză carnea înfierbântată. În alte zile stăteau tolăniţi pe pajiştea din spatele vechii livezi şi absorbeau soarele ca păgânii, aliniindu-se ritmurilor naturii, şi făceau dragoste de parcă ar fi fost singuri pe lume.

Înotau în râu şi pescuiau, şi jucaseră chiar şi crichet într-o noapte, când era lună plină. Mai târziu au făcut dragoste în iarba răcoroasă şi s-au întrebat dacă au mai existat vreodată două fiinţe atât de fericite. Dermott le dăduse liber servitorilor, nedorind să o împartă pe Isabella, şi mâncau frugal din alimentele care le erau lăsate în fiecare dimineaţă sau, din când în când, încercau să-şi însuşească noţiuni primare din arta gătitului. De două ori au mers în satul din apropiere şi au

mâncat la han, şocând localnicii atunci când au închiriat o sală de mese separată şi neapărând de acolo ore întregi.

Deodată, într-o dimineaţă, Dermott s-a trezit copleşit de gânduri, şi când Isabella l-a întrebat motivul, i-a înlăturat întrebările cu nepăsare. Dar el s-a făcut nevăzut mai târziu, în după-amiaza aceea, în timp ce ea dormea, şi când l-a găsit stătea în bibliotecă cu o sticlă de coniac.

— Am greşit cu ceva?

Speriată de comportamentul lui ciudat, l-a privit, sperând să citească mai multe în expresia feţei lui.

El a ridicat privirea spre Isabella, dar părea a privi undeva departe, dincolo de ea.

— Te-am căutat.

Privirea i s-a concentrat asupra ei şi a zâmbit, un zâmbet distant, fără intimitatea pe care se obişnuise să o vadă:

— Beau doar un pahar, a rostit el calm, ca şi cum ăsta ar fi fost un obicei.

— Ai prefera să fii singur? Fiecare cuvânt era rostit cu durere în suflet.

A ezitat, dar apoi a răspuns că nu, în timp ce expresia feţei spunea altceva.

— Aş putea să te aştept pe terasă. (Uşa era deschisă, razele soarelui fiind puternice chiar dacă lumea ei devenea rece.)

A ridicat uşor din umeri:

— Nu, nu pleca. Am băut destul. (În zâmbetul lui apăruse puţină căldură.) Vrei să mergem până în sat? Eşti la fel de flămândă ca mine?

Ea a fost de acord. Ar fi fost de acord să meargă şi pe lună, dacă i-ar fi cerut el, afectată şi temătoare, simţind că fericirea ei se topea. Dar Dermott a fost încântător şi fermecător în excursia lor spre sat, discutând subiecte care o amuzau, făcând-o să râdă în timp ce mâncau şi beau cidrul din partea locului, remontându-i buna dispoziţie.

Când s-au întors acasă, au făcut dragoste cu o tandreţe deosebită care aproape i-a frânt inima. Se terminase, se gândea ea întruna, neştiind cum să-l câştige înapoi, simţindu-l cum se îndepărta de ea. Şi, târziu în seara aceea, când a adormit, el a părăsit în linişte patul.

Ea l-a găsit din nou în bibliotecă, la ora două dimineaţa. Dar de data aceasta nu stătea în scaunul de lângă fereastră. Stătea în faţa unui birou deschis, luminat de lumânări aprinse, cu lacrimile curgându-i pe obraji. În centrul micului altar trona portretul unei tinere şi superbe femei indiene cu un băiat pe genunchi. Purta un sari tradiţional luxos şi bijuterii fabuloase, iar băieţelul privea din tablou cu cei mai frumoşi ochi posibili. Ochii lui Dermott.

Probabil că o auzise, dar nu se uita spre ea. Spuse doar:

— Aş vrea să fiu singur.

Era aproape de miezul zilei când s-a întors în dormitor, slăbit, cu ochii umbriţi de oboseală. Stătea în pragul uşii, distant, îndepărtat — nu era bărbatul de care se îndrăgostise.

— Îmi pare rău, spuse, cu vocea fără pic de pasiune în ea, scuza lui fiind doar politicoasă. Poate e cazul să ne întoarcem în oraş.

— Cine sunt *ei*? întrebă Isabella, având nevoie să ştie, fiind înspăimântată de ce va afla, nefiind sigură că îi va răspunde.

Era făcută covrig într-un scaun, în apropierea patului, şi el se uită la ea ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată; ca şi cum tocmai ar fi fost prezentaţi, şi el încerca să-şi amintească numele ei.

— Spune-mi, Dermott, te rog. (Tristeţea din vocea ei îi reflecta durerea.) Înainte să mă alungi, spune-mi măcar atât.

— Soţia şi băiatul meu. Sunt morţi.

— Îmi pare nespus de rău... (Dacă ar fi îndrăznit, ar fi mers la el şi l-ar fi ţinut în braţe.)

— Au trecut ceva ani de atunci, inspiră adânc o gură de aer, şi părea că începea să devină conştient de ceea ce era în jurul

lui. Iartă-mă pentru că te-am implicat. Îmi cer scuze. Ai nevoie de ajutor ca să-ţi faci bagajele? Am să trimit după servitori.

— Nu e necesar. Mă descurç.

— Bine. Să zicem, o oră? Este prea curând?

Prea curând ca să pună capăt celor mai fericite zile din viaţa ei?

— Este în regulă, spuse calmă, forţându-se să zâmbească graţios, inima ei frângându-se în mii de bucăţi.

— Atunci ne vedem jos, şi s-a întors şi a plecat, ca un străin.

Nu-şi va permite să plângă, prea mândră ca să-l întâlnească jos în hol cu ochii roşii de plâns. Şi-a menţinut buna dispoziţie în timp ce împacheta, amintindu-şi evident de înţelegerea lor că Bathurst nu oferea permanenţă. Că aranjamentul lor fusese unul de convenienţă — care să-i asigure moştenirea.

Şi dacă n-ar fi fost sfâşietoarea durere din piept, astfel de amintiri realiste ar fi fost adecvate.

Dar a reuşit să îl întâmpine pe Dermott în faţa uşii principale afişând indiferenţă, şi în drumul lor înapoi spre Londra vocea ei a sunat aproape natural. Era o interpretare teatrală egalabilă celor de pe scena Covent Garden[1]-ului, şi dacă n-ar fi plâns în sinea ei, ar fi putut aprecia calitatea strălucită a talentelor ei dramatice.

Cu puţin înainte să ajungă la Molly, Dermott a spus:

— Am să am grijă ca rudele tale să nu te mai deranjeze. Avocatul meu a studiat problema. Vei putea în curând să te întorci acasă în siguranţă.

— Ca plată pentru serviciile mele? (Vocea ei era dură.) Iartă-mă, s-a scuzat ea instantaneu, înţelegând că nu era vina lui că ea-şi permisese să viseze mai mult. Este foarte drăguţ din partea ta, dar nu e necesar. Planul conceput de Molly va funcţiona perfect.

---

[1] *Covent Garden* = Piaţa Covent Garden din Londra, unde au loc reprezentaţii încă din secolul XVII. (n.tr.)

— Cu ideea pe care a avut-o Molly, există întotdeauna posibilitatea scandalului. Aş prefera să-mi permiţi să fac eu asta pentru tine.

— Ca să-ţi satisfaci conştiinţa, Bathurst? l-a întrebat încet.

— Nu am o conştiinţă. Credeam că ştii asta.

— Bineînţeles! Ce naivă sunt că am uitat...

— Nu am vrut să se întâmple asta, a mărturisit el pe un ton plat. Îmi pare rău.

— Nu e cazul să te scuzi, a reuşit ea să afişeze un mic zâmbet. Mi-a făcut plăcere.

Cuvinte şterse faţă de plăcerile nemaipomenite pe care i le oferise, cele mai palide mulţumiri pentru că îi arătase paradisul!

— Şi mie mi-a făcut.

El nu zâmbea; se uita doar, stând faţă în faţă cu ea care avea privirea tulburată.

— Am să trimit o scrisoare la Molly de îndată ce voi avea certitudinea că te poţi întoarce acasă.

Nu a condus-o în casă la Molly. A ajutat-o doar să coboare din trăsură, făcând vag o plecăciune, şi a zis:

— A fost o plăcere, Isabella.

— Da, şi pentru mine, i-a răspuns ea, reţinându-şi lacrimile cu eforturi supraomeneşti.

Mercer a poruncit unui servitor să-i ridice valizele.

Dermott s-a uitat la bărbat, apoi întorcându-şi atenţia din nou spre ea a spus:

— Îţi mulţumesc din nou.

Urcând din nou în trăsură, a poruncit:

— Bathurst House, cu o voce clară, puternică, şi păşind pe uşa ţinută deschisă de unul dintre servitori, a intrat în trăsură.

— Pe aici, domnişoara mea, a murmurat Mercer, conştient de înfăţişarea ei devastată.

Isabella a inspirat adânc şi s-a întors. De câte ori nu spusese el adio unei amante? se întrebă ea, în acel mod calm, bine exersat. Intră în stabilimentul lui Molly prin uşa albastră care

odată, într-o noapte umedă şi neagră, îi oferise refugiu, şi privi splendidul antreu de marmură. Aici îl văzuse pe Dermott prima dată. Părea că fusese cu o sută de ani în urmă; în altă viaţă — când încă nu gustase dulcele extaz pe care îl împărţea cu mână prodigioasă, când încă nu cunoştea teroarea agonizantă a iubirii nestăvilite; când era încă o fetişcană neexperimentată.

— Isabella!

Vocea lui Molly se auzi în josul scărilor, şi privind în sus, Isabella zâmbi către femeia care-i oferise atât de mult.

S-au întâlnit la jumătatea drumului, pe scări, şi s-au îmbrăţişat, apoi Molly a condus-o în camera de zi.

— Stai jos acum şi povesteşte-mi totul, a zâmbit ea. Sau cel puţin ce vrei. Oh, draga mea!... a adăugat ea, observând buza tremurândă a Isabellei, când a luat loc pe scaunul brodat. Ţi-a frânt inima.

— Nu mă aşteptam s-o poată face, a şoptit Isabella în timp ce lacrimile îi curgeau din ochi.

— Merită să fie zdrobit, a exclamat Molly, apropiindu-se să o îmbrăţişeze pe Isabella într-o reconfortantă strângere la pieptul ei. Mă temeam că se va întâmpla asta.

— Nu e vina lui.

— Bineînţeles că e vina lui! Doar i-am spus să nu te ducă la Richmond!

— Dar am vrut să plec.

— Este al naibii de fermecător. Ca de obicei, Dragă, dragă... murmură încet. Nu plânge pentru el. E departe de a merita asta.

Isabella privi în sus, cu ochii în lacrimi:

— Ştiai despre soţia şi băiatul lui?

— Ţi-a spus?

— L-am găsit în dimineaţa asta plângând în faţa portretelor lor. Are un altar pentru ei în bibliotecă.

— Astăzi se împlinesc patru ani de la moartea lor, explică încet Molly. Nu a fost capabil să uite. Şi pentru acest motiv, ca şi pentru altele, te rog să nu plângi după el.

— Mi-am spus şi eu asta, dar nu e la fel de uşor de făcut.

— Cu timpul, draga mea, vei găsi alte plăceri.

Ridicându-se în picioare, Isabella îşi şterse lacrimile cu şalul:

— Şi asta mi-am spus, zise cu un zâmbet vag.

— Am ceva interesant care s-ar putea să te distragă din melancolie.

— Nu un alt Dermott? (O tentă de tachinare îi coloră vocea.)

— Ceva mai puţin dezastruos. Ştii că tocmai începe sezonul londonez.

— Glumeşti, bineînţeles. Doar ţi-am spus ca viaţa mea era foarte simplă înainte să moară bunicul.

— Ar fi o ocazie să-i arăţi lui Dermott că poţi supravieţui şi fără el.

— Mă îndoiesc că va observa sau că va fi interesat.

— Ai vrea să fie?

— Interesat de mine?

Molly dădu din cap:

— Depinde de ce simţi pentru el.

Isabella strânse buzele:

— Tristă şi nervoasă în acelaşi timp. Dar nu prea sper la mai mult. Chiar tu ai spus că nu merită să plâng după el.

— Foarte bine. Ce spui, să-ţi găsim un pretendent care să-ţi împărtăşească dragostea?

— În lumea mondenă? Nu sunt sigură că voi fi acceptată.

— Dacă fac eu să fie posibil, ai dori să fii lansată în acest sezon?

— Eu?

Noţiunea era revoltătoare deşi, în oarecare măsură, o intriga.

— Eşti frumoasă, bogată — odată ce scăpăm de rudele tale — şi de familie, din partea mamei tale. De ce nu tu? Moştenitoarele sunt la mare preţ, doar ştii asta prea bine.

Isabella zâmbi.

— Presupun că sunt. Dermott mi-a spus că va avea grijă ca unchii mei să nu mai reprezinte un pericol pentru mine.

— Am început şi eu să mă interesez, prin avocaţii mei. Dermott şi cu mine ar trebui să fim capabili să te ajutăm să te întorci acasă cu averea intactă. Mai ales cu asul nostru, i-a făcut cu ochiul. Putem întotdeauna să ameninţăm cu indiscreţia în privinţa ta, şi să-i punem cu botul pe labe pe toţi Leslie cu un scandal. Şi, cel mai important, am un protector pentru tine, cu cele mai impecabile referinţe.

Molly râse.

— Ar trebui să întreb cine?

— Ar trebui, la care eu aş răspunde: prinţul de Wales.

— Nu!

— Ca o favoare personală. Şi, după cum ştii, influenţa prinţului de Wales trece peste orice obstacole.

— Dumnezeule! Să nu se spună niciodată că n-am dat buzna pe uşa potrivită când am fugit de acasă.

— Ar fi cea mai mare plăcere a mea să-ţi ofer un sezon londonez. Cine ştie ce nobil îţi va oferi inima lui? Ce părere ai despre asta?

— Nu sunt sigură. Ce prospecte uluitoare!... Sau înjositoare, dacă ne gândim la trecutul meu proaspăt consumat.

— Ai putea să-l pui la punct pe Dermott. Ca un bonus suplimentar. Merită asta.

— Adică vrei să spui că nu i-ar conveni să mă vadă în societate?

— Cred că nu i-ar conveni deloc să te vadă cu alţi bărbaţi.

— În pofida faptului că el nu mă vrea.

— Să nu spui niciodată că dragostea e raţională.

— În mod cert nu e dragoste. Nu din partea lui Dermott. Foloseşti un cuvânt greşit.

— Nu a mai dus niciodată o lady la Bathurst House, nici la Richmond. Asta spune ceva, în pofida rezistenţei lui pentru orice seamănă a ataşament.

— Aş putea să-l fac gelos, vrei să zici.

— Dacă doreşti, sau poţi să-ţi găseşti alt bărbat pe care să-l iubeşti. Cu lipsa ta de experienţă, poate că n-ar fi rău să ai în vedere o ofertă mai largă, înainte să decizi că-l iubeşti pe Dermott Ramsay.

— Crezi că e dragoste ceea ce simt eu?

— Asta numai tu poţi să ştii. Eu n-am de unde. Dar un sezon ţi-ar da prilejul să te clarifici.

— Dar dacă eşuez cu această încercare de-a mă lansa?

Molly râse.

— Dragă fată, cu înfăţişarea ta? Chiar şi fără un bănuţ, ai avea bărbaţii la picioarele tale. Dar cu averea ta, va trebui să-i îndepărtezi cu forţa.

— Chiar... să-i îndepărtez cu forţa?

Era o remarcă flatantă pentru orice tânără domnişoară.

— Nici un dubiu în această privinţă. Spune „da", şi am să chem un croitor să vină să-ţi facă o garderobă corespunzătoare.

— Aici? Scuză-mă.

— Mai am o casă în Grosvenor Place. Văduva doamnă Peabody nu te cunoaşte, spuse zâmbind maliţios.

— Sună a fi un plan foarte atrăgător.

— Şi poţi să-l şi înfurii pe Dermott in acelaşi timp.

— Dacă asta ar fi adevărat — şi nu sunt pe deplin sigură că e, adăugă puţin neîncrezătoare. Foarte bine, am s-o fac, acceptă, înainte să-şi piardă curajul.

12.

După ce s-a oprit la biroul avocatului său ca să nu-şi bată capul cu familia Leslie, Dermott se îndreptă spre biroul lui Herbert Leslie. Era prost-dispus, deşi refuza să recunoască izvorul indispoziţiei. Îşi spunea că resentimentul se datora familiei care încercase să rănească o tânără lipsită de prieteni. Considera în sinea lui că era un act de bunăvoinţă şi de caritate; un gest cavaleresc faţă de o domnişoară care se află în impas.

Şi ceea ce socotea el a fi mânie reţinută nu ar fi existat, dacă şi-ar fi permis să privească în faţă adevărul gol-goluţ.

Dar el nu făcea acest lucru. şi nu îl va face mult timp de aici înainte, încercând să respingă sentimentele personale — lucru necesar pentru un bărbat ce se dorea nestatornic.

Funcţionarul din anticameră se bâlbâi alarmat când Dermott năvăli pe uşă spunând că vrea să-l vadă pe Herbert Leslie.

— Nu-i nimic, mormăi Dermott, trecând de ei şi îndreptându-se spre uşa biroului interior pe care o deschise cu mână fermă, o împinse şi năvăli înăuntru ca un taur furios.

Herbert căscă ochii îngrozit şi se retrase în scaun ca şi cum impactul intrării lui Dermott l-ar fi propulsat acolo.

— Afară! se răsti Dermott la omul aşezat în faţa biroului lui Herbert, şi fără să aştepte ca salariatul să iasă din cameră, i se adresă cu o voce atât de rece, încât secretarul le spuse lucrătorilor agitaţi, care începuseră să se adune afară în coridor, că probabil cineva ar trebui să cheme un poliţist.

Dermott împinse în lături scaunul ocupat mai înainte, şi proptindu-şi palmele pe birou, se aplecă în faţă, cu privirea întunecată, ameninţătoare:

— Ascultă cu atenţie, Leslie, mârâi el, că nu-ţi voi spune decât o singură dată.

Herbert tremura în scaunul lui, întrebându-se cum putuse să-şi atragă mânia contelui de Bathurst, care era renumit atât pentru temperamentul cât şi pentru îndemânarea în duelul cu pistolul.

— După câte mi se pare, ai ameninţat-o pe domnişoara Isabella Leslie cu o căsătorie nedorită şi cu pierderea moştenirii ce i se cuvine. Permite-mi să mă exprim cât se poate de clar, ca să nu încapă îndoială în privinţa intenţiilor mele. Dacă dumneata, fratele, nepotul sau fiul dumitale — el enunţă apăsat fiecare rudă cu precizie — va încerca vreodată să o mai jignească pe domnişoara Leslie, eu personal vă voi provoca la duel pe fiecare în parte şi vă voi ucide. Este clar?

Incapabil să se mişte de frică, Herbert deschise gura şi bolborosi.

— Dă din blestematul dumitale de cap dacă nu poţi vorbi, fricos afurisit!

Adunându-şi şi ultimul strop de energie ce-i mai rămăsese, Herbert reuşi să dea din cap o dată.

Dermott se îndreptă şi, privind către omul împietrit, rosti:

— Şi încă un lucru, sublinie el tăios. Să nu fii văzut nici la distanţă de zece străzi de casa Isabellei, dacă nu vrei ca ameninţarea mea să se transforme în faptă. Şi să ştii, asta nu-i o simplă ameninţare. Mi-ar face o mare plăcere să-ţi înfig un glonţ în inima aia scârboasă.

Întorcându-se, contele ieşi cu demnitate din birou, făcând să se împrăştie, ca un stol de păsări, angajaţii strânşi la uşă, în timp ce Herbert încerca să tragă destul aer în piept ca să poată striga după ajutor. Când reuşi în cele din urmă să vorbească din nou, Leslie ordonă să nu fie primit nici un vizitator până la noi ordine. Şi îi trebui aproape o oră ca să-şi reprime suficient frica şi panica pentru a putea examina întrebarea: de ce era interesat contele de Bathurst de nepoata lui.

Herbert strânse imediat la un loc pe acei membri ai familiei incluşi în ameninţarea contelui, iar ei au hotărât în unanimitate că indiferent de interesul contelui faţă de Isabella nu erau

dispuşi să facă faţă îndemânării acestuia în domeniul duelului Averea Isabellei nu valora cât viaţa lor.

Dar a doua zi dimineaţa lăcomia depăşi frica, şi bărbaţii din familia Leslie se întâlniră din nou să chibzuiască posibilităţile de a avea acces la moştenirea Isabellei fără ştirea contelui sau a Isabellei. Discutară să se adreseze bătrânului Lampert, deşi nici unul nu era sigur că el putea scoate cu adevărat fondurile. Directorul băncii lui George Leslie urma să examineze situaţia. Putea fi mituit sau constrâns să le înlesnească accesul la contul Isabellei? L-au mustrat pe George Leslie că nu le permisese parteneriatul în afacerile lui, uitând că el fusese acela care le împrumutase bani ca să-şi încropească propriile lor societăţi. În timpul întrunirii, au examinat cu atenţie pe oricine avea legătură cu fondurile Isabellei, în speranţa de a ajunge la bani. Şi, deoarece n-au ajuns la nici o schemă concludentă, au căzut de acord să continue proiectul. Dar în cea mai mare taină, totuşi — nici unul neîndrăznind să-şi asume riscul mâniei lui Bathurst.

●

Dermott îşi petrecu restul zilei în biroul său, cu jaluzelele lăsate, o sticlă de coniac la îndemână, intenţionând să bea ca să uite de el. Aşa l-a găsit lordul Moira când a trecut pe la el în drumul său spre „Brooks".

Dermott ridică ochii spre Moira şi se încruntă.

— Nu sunt dispus să bârfesc sau să discut despre ultimele încurcături ale lui Wales cu familia. Şî nu am nevoie de nici o companie acum.

— Rogu-te, spune-mi ce te-a adus în starea asta? se grăbi să întrebe Moira, intrând fără a da atenţie mojiciei lui Dermott.

— Nu-mi place primăvara, răspunse în glumă contele.

— Aha... atunci o să fii beat vreo câteva săptămâni, remarcă amuzat prietenul său, aşezându-se pe un scaun în faţa lui Dermott, rezemându-se de spătar şi încrucişându-şi picioarele întinse.

— Nu te aşeza prea confortabil, Francis. O să vezi că nu sunt o companie plăcută.

— Atunci o să trec în revistă micile mele *on-dit*[1] şi o să mă car.

Dermott îi aruncă o privire abătută prin pleoapele pe jumătate închise.

— Bănuiesc că ai ceva picant pentru remontarea mea sufletească.

— E în legătură cu ultima ta amantă, spuse Moira cu un zâmbet vag.

— Şi care poate fi aceea? întrebă Dermott tărăgănat.

— Cea cu care ai petrecut ultimele două săptămâni.

— Şi de unde dracu' ştii tu asta?

Dermott se îndreptă din poziţia lui comodă, cu privirea iscoditoare.

— Molly o ţine sub aripa ei pe domnişoara Leslie.

Dermott se întinse la loc în scaun.

— Nu-mi spui nimic nou.

— Molly mi-a cerut zilele trecute să-i fac o favoare.

— Nu cred că aş vrea să aud de ce favoare era vorba.

— Intenţionează să o introducă pe domnişoara Leslie în societate.

— Şi care-i contribuţia ta la asta? întrebă Dermott cu indiferenţă.

— Să-i găsesc un protector.

Dermott îşi umplu din nou paharul şi îl goli pe jumătate înainte de a-i da replica.

— Îi doresc noroc.

— Nu te interesează?

Dermott duse paharul la buze.

— Ar trebui să mă intereseze?

Moira ridică din umăr.

---

[1] *on-dit* = (Expresie din limba franceză) – se zice; (aici) bârfe.

— I-am spus lui Molly că nu-ţi pasă.

Dermott îşi îngustă privirea.

— Asta-i o formă de manipulare din partea lui Molly?

— Nu chiar. Poate că nu este deloc. Cred că Molly vre sincer să o lanseze pe tânăra domnişoară. Evident, domnişoar Leslie este aspectuoasă şi are bani şi, dacă nu are cel ma albastru sânge, este posesoarea unei averi considerabile car o poate absolvi de acest nefericit defect.

— După cum cunosc eu prădătorii masculi, frumuseţea e ar contrabalansa uşor orice lipsuri ale naşterii sale.

— Deci este un joc cinstit?

Dermott ridică din umeri uşor dispreţuitor.

— De ce mă întrebi pe mine? N-am nici un drept asupra ei

— Nu cred că ai.

— N-am nici o intenţie să-mi schimb modul de viaţă. Poţ să-i spui asta lui Molly.

— Asta e. (Lordul Moira îşi desfăcu picioarele.) În cazu în care te saturi de propria-ţi companie, Wales ţine salonul lu obişnuit astă-seară în Carlton House. Vino şi alătură-te nouă.

— Cine este protectoarea ei?

Privirea lui Moira se însufleţi în timp ce se ridica de p scaun.

— Doamna Hertford!

— Noua parteneră de pat a lui Prinny. Este amestecat şi e în asta?

— Prinţul consideră că îi datorează fetei o favoare, d când bunicul ei a plătit pentru cea mai mare parte a colecţie sale de artă italiană.

— Zău?! Şi de când şi-a însuşit Prinny aceste instinct filantropice?

— Cine ştie ce motivaţii are!... Dar mă îndoiesc că vreun dintre ele te-ar interesa pe tine, declară Moira, privindu-l p Dermott cu atenţie. Nu este genul tău să onorezi balurile d debut şi distracţiile.

Dermott înjură încet şi se întinse ursuz după sticla cu coniac.

— Nici nu va fi, Francis, mârâi el. Spune-i asta lui Molly.

●

Mai târziu, în seara aceea, lordul Moira avu o discuţie cu Molly. După ce descrise vizita pe care o făcuse la conte, Francis făcu observaţia că el crede că Dermott s-ar putea să apară din când în când la petrecerile din sezonul acesta. Or, cel puţin la unele dintre cele la care va participa şi domnişoara Leslie.

— Relatează-mi din nou tot ce a spus el — insistă Molly, teribil de încântată de povestirea lui Moira — şi descrie-mi cu lux de amănunte ce figură a făcut.

●●●

A doua zi dimineaţă, Molly o informă pe Isabella că a primit un bilet de la Dermott în care-i scria că i-a ameninţat pe cei din familia Leslie.

— Atunci mă pot întoarce acasă?

Isabella se simţi uşurată şi totodată tristă. Deşi îşi dorea să fie eliberată de uneltirile familiei sale, Molly şi, bineînţeles, Dermott, însemnau mult pentru ea.

— Speram să te înduplec să stai cu mine la Grosvenor Place în timp ce îţi pregăteşti intrarea în societate, remarcă Molly. Deşi înţeleg că trebuie să-ţi vezi de treburile personale. Ţi-aş sugera să mergem în oraşul meu natal, şi de acolo te-ai putea duce, la nevoie, acasă la tine şi la afaceri. Sau şi mai bine, dacă nu mă socoteşti prea precaută, de ce nu ţi-ai chema managerii şi personalul superior să vină la Grosvenor Place? Nu cred că rudele tale vor rămâne indiferente la ameninţările lui Dermott. Poate că am trăit prea mult într-o lume dubioasă. Totuşi nici un om rău nu devine virtuos peste noapte.

— Bineînţeles că mă poţi convinge. Adevărul e că mă simt nespus de bine în compania ta. Cât despre afacerile mele,

avându-i pe Lampert şi pe Morgan, administratorul principal bunicului, pot să-mi iau fără probleme o vacanţă prelungit Nu am ocazia să mă întâlnesc în fiece zi cu asemenea persoar de rang înalt. (Râse vesel.) Nu te teme, Molly, nu sunt gen care să-şi piardă minţile datorită *haut monde*[1].

— Sunt oameni cât se poate de obişnuiţi. Dacă s-ar ş adevărul...

— Dar va fi interesant să observ în mod nemijlocit, c puţin pentru scurt timp, vârtejul social, remarcă Isabella ţ un ton de afaceri care îi atrase atenţia lui Molly. Le-am trim un mesaj lui Lampert, lui Morgan şi menajerei. Aş pute aranja mâine dimineaţă o întâlnire cu ei?

— Consideră casa mea ca fiind a ta. Tu hotărăşti.

— Foarte bine! Mâine la nouă.

Şi în pofida îndoielilor lui Molly că musafira ei s-ar pute scula atât de devreme, fu surprinsă să audă că Isabella e îmbrăcată şi gata pentru întâlnire cu puţin înainte de ora nou Era mult prea devreme pentru constituţia lui Molly. Ea prefe ca prima oră a zilei să fie către prânz. Şi în această privin corespundea gustului lumii mondene.

După cafea şi o gustare uşoară, Isabella a ţinut sfat de tair cu cele două ajutoare ale ei, informându-i în legătură c activitatea sa de luna trecută şi mulţumindu-le pentru felul care conduseseră afacerile în absenţa ei. În orele ce au urm au discutat toate problemele importante care se iviseră lipsa ei. Ea a pus întrebări şi şi-a făcut însemnări, promiţâr să discute din nou cu ei săptămâna următoare.

Oricine ar fi avut întrebări să-i pună înainte de aceas dată, era liber să vină la Grosvenor Place să o vadă. După c toţi au fost de acord cu instrucţiunile, şi când activităţi legate de casă, bancă şi afacerile navale au fost rezolvat Isabella a spus:

---

[1] *haut monde* = (Expresie din limba franceză) – Înalta societate.

— Cred că meritați cu toții un bonus pentru că ați condus atât de bine afacerile în împrejurări deosebit de dificile. Consider că douăzeci la sută în plus pentru fiecare dintre voi ar fi corect. Vrei să te ocupi de asta, Morgan? Și ceva pentru salariați și pentru personalul de întreținere — las la aprecierea dumitale cât.

— Sunteți foarte generoasă, domnișoară Isabella, aprecie Morgan, cu o expresie de mulțumire pe față.

— Și tot norocul din lume, dragă — îi ură menajera ei, doamna Homer, radiind. Să sperăm că mica noastră Izzy va cpata lumea mondenă. Tatăl dumitale ar fi atât de mândru.

— Nu-i vorba de a produce senzație, Homie, mă tem că nu mă voi face remarcată.

— Nu și dacă au ochi de văzut, replică ea. Le vei eclipsa pe toate.

— Toate cele bune, domnișoară Isabella, îi ură și domnul Lampert. O să urmărim rubrica mondenă din ziar ca să vedem ce scrie despre dumneavoastră.

Isabella râse.

— O să vă pierdeți timpul de pomană. Dar, oricum, vă mulțumesc pentru compliment. Eu *aștept* cu nerăbdare această experiență.

— Salariații de la bancă și cei de la docuri vă urează toate cele bune, domnișoară Isabella. Este un moment de mândrie pentru noi toți.

Când rămase iar singură, Isabella zâmbi la gândul noțiunii pe care o aveau despre efectul pe care-l va produce ea. În lumea lor neînsemnată ea probabil că era foarte deosebită, dar se îndoia că modesta ei ființă va fi cât de cât remarcată în amețitoarea lume mondenă.

●

În zilele care au urmat, Molly a fost ocupată aproape în exclusivitate cu detaliile garderobei Isabellei. Din momentul în care s-a instalat împreună cu Isabella în casa din Grosvenor

Place, dimineţile le-au fost ocupate cu primirea altor şi alte croitorese. La sfârşitul săptămânii, şifonierele au început s se umple cu rochii magnifice îmbinând felurite materiale ş culori, şi cu tot felul de nimicuri, suficient de multe c Isabella să poată fi în ton cu ultima modă. Sosise vremea s facă o vizită lui lady Hertford.

Lordul Moira veni să o conducă pe Isabella cu trăsura lu şi pe când se îndreptau spre întâlnirea cu marchiza o calmă c graţia şi farmecul specifice lui:

— Marchiza de Herford este iubita prinţului, şi cu siguranţ că el ţine seama de părerile ei. Având-o pe Barbara dreţ protector, vor înţelege toţi că de fapt eşti susţinută de Prinţu de Wales, iar ei îi este foarte uşor să facă acest lucru, şi cee ce este şi mai important, este dispusă să-i facă această favoar prinţului[VI].

— Totuşi stau ca pe ace. Nici nu vă puteţi imagina c schimbare extraordinară va fi faţă de viaţa mea cu bunicul.

— Vei avea un mare succes, domnişoară Leslie. Fii sigur că fiecare bărbat de la petrecere va dori să se bucure d atenţia dumitale.

Pentru o clipă, Isabella se gândi că ar renunţa de bunăvoi la toate acestea pentru bunăvoinţa unui singur om. Dar imedi se mustră pentru această idee nebunească, şi când îi zâmb lordului Moira, era din nou stăpână pe sentimentele ei.

— Nici n-am cuvinte să vă mulţumesc pentru ajutorul î această încercare, lord Moira. Vă sunt profund îndatorată.

— Prostii, draga mea, sunt încântat să-ţi fiu de folos. Vei cea mai frumoasă completare a societăţii.

Când Isabella fu prezentată marchizei, aceasta era exac cum i-o descrisese Moira — graţioasă, neafectată, încântat să-şi servească prinţul. Şi între ceaiul şi coniacul din acea dup amiază, Isabella fu informată în legătură cu surprinzătoare gamă de distracţii la care va participa: mic-dejunuri, ceaiur

serate muzicale, petreceri în grădini şi baluri, spectacole de operă şi teatru.

— Şi când mai doarme omul? întrebă ea glumeţ, uluită de numărul manifestărilor programate în fiecare zi.

— Se doarme foarte puţin, draga mea, îi spuse zâmbind lady Hertford. Dar este atât de amuzant, încât nu prea vei simţi lipsa patului. Şi cu frumuseţea dumitale ameţitoare, vei fi foarte solicitată. Îţi sugerez, remarcă ea în glumă, să dormi săptămâna asta şi pentru perioada când vor începe toate astea.

●

În seara aceea, după cină, Molly şi Isabella sau trecut în revistă lucrurile care mai solicitau atenţie.

Isabella era plină de nerăbdare.

Impresionată de emoţia ei, Molly era încântată să o ajute pe tânăra pe care vroia să o facă să intre în lumea bună.

— Trebuie să-mi însuşesc tot felul de reverenţe, şi frazele de politeţe, şi paşii de dans. Nu cred că am să reuşesc, spuse nervoasă Isabella.

— Prostii. Ai dus totul la bun sfârşit, şi eşti la înălţime.

— Mai spune-mi o dată ce trebuie să fac, dacă întâmplător mă întâlnesc cu rudele mele la una dintre aceste manifestări?

— Urmează sfatul lui Moira, Fii reçe. Dermott mi-a trimis un bilet prin care mă anunţa că le-a interzis să te întâlnească, ştii bine. Cred că asta este suficient ca să te protejeze de orice situaţie nedorită.

— Şi dacă-l întâlnesc pe Dermott?

— Te porţi cum vrei, bineînţeles. Dar dacă aş fi în locul tău, m-aş asigura că el îşi dă seama că îţi face plăcere.

— Ar putea fi gelos?

Se simţea o notă nostalgică în glasul ei. Molly nu avu inima să nege această posibilitate. Deşi ţinând cont de relatarea întâlnirii lui Moira cu el, avea impresia că s-ar putea să existe şi sentimente din partea lui Dermott. Totuşi, o preveni.

— E dificil pentru noi două să înţelegem firea zbuciumată a lui Dermott. E greu de spus ce simte.

— Când a murit bunicul, am avut şi eu un sentiment de pustiire. Nu-mi imaginez cum poate cineva supravieţui pierderii soţiei şi a copilului.

— Este bântuit de amintiri, acest fapt îi afectează toată viaţa. Dar consider, dragă, zise ea cu convingere, că există mulţi alţi bărbaţi frumoşi, încântători, din înalta societate, care nu au nenorocul lui Dermott. Poate vei găsi unul care să te atragă.

— Poate...

Dar visurile Isabellei continuau să fie legate de Dermott, şi în momentele ei de melancolie se întreba cât durează să te vindeci de dragoste.

— Hai să stabilim ce bijuterii vei purta la rochia de culoarea levenţicii, încercă Molly să o distragă pe protejata ei de la gândurile melancolice.

Isabella zâmbi.

— Ametistele mamei mele, bineînţeles.

— Cu tiara aceasta nouă din perle.

— Şi cu brăţara pe care ai găsit-o, cu cataramă in formă de floare.

— Perfect. Ar trebui să comandăm unui pictor un portret al tău îmbrăcată în această magnifică rochie. Arăţi în ea ca o prinţesă.

Isabella râse.

— Ce bine-ar fi, dacă m-ar putea vedea bunicul acum... Le-ar spune tuturor de la bancă şi celor ce vin la bancă, şi marinarilor şi muncitorilor noştri de la depozite şi din docuri: „Uitaţi-vă la Izzy", ar spune el. „A intrat în societatea mondenă".

— Şi chiar aşa va fi — replică Molly plină de veselie — de săptămâna viitoare.

13.

Dermott nu se îndoia că avusese grijă contele Moira să-i comunice Isabellei programul manifestărilor sportive, la care el, Dermott, de regulă participa. Dar lordul Bathurst nu era dispus să muşte momeala.

De fapt, dinadins el îşi programase alte distracţii pentru noaptea primului ei bal. Dar în timpul banchetului dat de lordul Falworth în acea seară, îşi dădu seama că ar fi preferat să fie prezent la manifestarea specială de la Hertford House.

La miezul nopţii, în toiul bacanalei, Dermott, tolănit pe o canapea alături de o frumoasă cipriotă — una dintre multele pe care le adusese Falworth pentru această ocazie —, aruncă o privire spre pendula care tocmai bătea ora.

Frumoasa femeie lungită sub el încercă să-i capteze din nou atenţia într-un mod deosebit de aţâţător, ca să-l atragă înapoi spre jocul amoros, şi el reintră în ritm. Separè-ul tavernei era mobilat cu un mare număr de canapele — toate ocupate de tineri lorzi şi frumoasele lor companioane, iar consumul de băuturi îşi făcuse efectul asupra oaspeţilor. Nivelul desfrâului atinsese o stare deşănţată de orgie, de care Dermott se simţea ciudat de detaşat.

Nu că ar fi avut motive să se plângă de femeia de sub el. Dar contele proceda automat, după atâţia ani, instinctul şi iscusinţa intrând în acţiune atunci când atenţia lui era îndreptată în altă direcţie. Totuşi, după ce o conduse încă o dată la limitele euforiei, se descotorosi curtenitor — cu frazele care sunt a doua natură a unui bărbat care nu rămâne niciodată mult timp într-un loc —, se scuză şi se ridică de pe canapea.

Împins de un impuls de nestăpânit, se îmbrăcă în grabă, aranjându-se să fie prezentabil cu îndemânarea cerută de nenumăratele plecări precipitate. Regalându-şi partenera cu o

pungă destul de mare şi un zâmbet plin de graţie, părăsi locul destrăbălării cu un pronunţat sentiment de uşurare.

●

Douăzeci de minute mai târziu urca treptele de la Hertford House.

Stând în pragul sălii de bal, după câteva momente fu anunţat de prestantul majordom al marchizei. Un mare număr de invitaţi întorseseră capul să-l privească. Nu pentru că ar fi întârziat, deoarece balurile rareori începeau înainte de ora unsprezece. Ci, mai curând, pentru că *era* acolo. Şi, observară, ţinuta lui prezenta o uşoară dezordine.

Chiar şi de la distanţă era evident că nu venise de acasă. totuşi contele avea o eleganţă personală care ascundea privirilor starea hainelor sale. Purta un frac negru, o vestă elegantă de mătase brodată, şi pantaloni cu vipuşcă de mătase — îmbrăcămintea potrivită pentru baluri. Şi în timp ce lavaliera-i era uşor deranjată, frumuseţea chipului său eclipsa chiar şi acest vizibil păcat. Cum stătea în prag, în centrul atenţiei atâtor ochi, îşi aranjă părul cu mâna, cu un gest natural, şi trecu în revistă oaspeţii cu o privire piezişă.

El apărea rareori în societate, excepţii fiind doar cazurile când intenţiona să facă o nouă cucerire sau să farmece o nouă cucerire.

Trebuie că era vorba de o femeie.

Dar cine? se întrebau toţi.

Apoi privirea lui se opri asupra oaspetelui de onoare a lui lady Hertford, şi presupunerile încetară.

Contele înaintă.

Isabella îl văzuse pe Dermott chiar din clipa în care trecuse pragul, înainte de a fi anunţat, înainte de a o vedea el — şi inima începuse să-i bată cu putere.

Înaintarea lui prin marele salon atrase atenţia tuturor, deşi el dădea impresia că nu observă. Şi când bărbaţii care o înconjurau

pe Isabella se dădură la o parte suficient ca să-i permită accesul la ea şi o văzu în întregime, gura lui se curbă într-un zâmbet.

Un surâs de intimitate care sugera că el şi domnişoara Leslie se cunoşteau într-un anume fel.

Asta ca să fie totul limpede pentru toţi cei apropiaţi lui.

— Domnişoara Leslie, bănuiesc, zise el, cu vocea profundă şi groasă, formulă de salut aleasă cu grijă să nu recunoască deschis prietenia lor anterioară. Lordul Bathurst la dispoziţia dumneavoastră!

Se înclină cu o excepţională graţie. Şi deşi protocolul cerea să aştepte să-i fie prezentat, nimeni nu fu surprins de îndrăzneala lui.

Ea trebuia să considere o ofensă insolenţa lui, era însă atât de frumos, că-i tăiase respiraţia.

Dar atunci o izbi mirosul parfumului greu — izul de femeie pe care-l emana părul şi hainele lui — şi se umplu de o furie inexplicabilă.

— Cum îndrăzniţi?... murmură ea, conştientă de impresia pe care o produsese apariţia lui dar incapabilă să-şi stăpânească mânia.

— Nu mi-am închipuit că sunteţi atât de protocolară în privinţa convenienţelor, domnişoară Leslie. Trebuie să găsesc pe cineva care să facă prezentările?

— Nu vă reţin, *my lord*. Probabil că sunteţi nerăbdător să vă întoarceţi la prietena dumneavoastră.

— Câtuşi de puţin. Îmi cer scuze pentru aspectul neglijent. A fost inevitabil.

— Tot astfel este şi primisunea mea pentru minutele următoare. Scuzaţi-mă, domnilor, dar i-am promis doamnei Hertford să-i acord câteva clipe.

Şi ea dădu să se retragă.

Dermott îi tăie calea, şi zâmbetul lui acru era o dovadă a provocării.

— Barbara nu se supăra dacă întârziaţi puţin. Dansaţi cu mine, domnişoară Leslie.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra lor, şi chiar şi cei din celălalt capăt al sălii de bal îşi dădură seama de animozitate.

Isabella zâmbi încordată.

— Nu cântă muzica, *my lord*. Poate cu altă ocazie.

— Chiar acum, neîntârziat.

Apucând-o de mână, înaintă suficient ca să fie văzut de muzicanţii care se odihneau, şi le făcu semn să înceapă. Nu-i despărţea acum de restul oaspeţilor decât o mică distanţă, încât le puteau auzi vorbele.

— Mă enervaţi, îi aruncă Isabella.

— Ciudat!... Şi eu am acelaşi sentiment.

— Atunci vă rămân recunoscătoare dacă îmi eliberaţi mâna.

— Nu intenţionez s-o fac. Sunteţi dispusă să faceţi o scenă la petrecerea dumneavoastră de lansare? se încăpăţână el delicat, trăgând-o în braţele sale pe când începea melodia unui *danse a deux*. Gândiţi-vă la ce aţi pierde. Toţi aceşti potenţiali amorezi!... Poziţia de frumuseţe dominantă. Eşti ameţitoare în rochia asta de culoarea lavandei, dragă, murmură el. Sunt sigur că ştii asta.

Trăgând-o mai aproape, privi în jos spre ea cu un rânjet neruşinat.

— Ce drăguţ din partea ta să observi, *my lord*, replică ea cu sarcasm, încercând să destindă atmosfera.

— Amabilitatea nu are nimic de-a face cu asta. (Strânsoarea lui se accentuă, în timp ce se roteau uşor.) Sânii tăi sunt expuşi atât de magnific, revărsându-se periculos din acest decolteu în picaj...

— Decolteul adânc este la modă, domnul meu. După cum bine ştii, sunt sigură de asta, având în vedere principala ta sursă de interes.

— După câte îmi amintesc, şi tu eşti inclusă în obiectiv.

— Oamenii se schimbă. Deşi văd că eşti încă în formă. Cine a fost iubita ta în noaptea asta? Foloseşte parfum din belşug.

— Zău că am uitat.

„Nici nu are decenţa să nege", reflectă ea înfierbântată.

— Ţi-ai făcut un obicei să uiţi uşor iubitele, nu-i aşa?

— Nu toate. Sunt aici astă-seară.

— Şi ar trebui să fiu flatată?

„Ce frumos dansează, blestematul, fără efort!..."

— Ar trebui.

— Nenorocit arogant! şuieră ea, mânioasă de nonşalanţa lui rece, zeflemitoare. Presupun că ar trebui să-ţi cad aici în braţe şi să mă abandonez ţie?

El zâmbi.

— *Eşti* deja în braţele mele. (Cu un semn cordial din cap el salută o cunoştinţă care dansa.) Deşi am impresia clară că nu vrei să fii a mea în următoarele câteva minute, murmură el, îndreptându-şi iarăşi atenţia spre ea.

— Câtă perspicacitate!... Asta-ţi vine de la vasta experienţă cu femeile. Pentru informarea ta personală, nu voi fi deloc.

— Chiar?

Altă înclinare din cap şi un zâmbet. Părea să cunoască toată lumea.

— Da, *chiar*, spuse ea pe un ton arţăgos îndreptat atât împotriva manifestării de adulare a publicului faţă de el cât şi a acceptării degajate din partea lui. Eşti prea sigur pe tine, *my lord*. Ţi-ai făcut prea mult de cap.

— Şi tu nu?

— Nu cu atâta egoism.

Ea refuza să fie numărul două sute zece sau o mie cincizeci sau al *n*-lea dintre cuceririle lui. Parfumul de femeie cu care era impregnat în seara asta o forţa să-şi amintească de reputaţia lui de mare curtezan.

— Vrei să fii curtată? Astă vrei?

— Ceea ce vreau eu, domnul meu, nu-ţi stă în putere să-mi dai.

— Nu te-ai plâns niciodată mai înainte de... ceea ce-ţi dădeam, murmură el sec.

Obrajii i se înroşiră.

— Am şi eu mândria mea, Dermott. Gândeşte-te — cât m-ai păstra dacă m-aş întoarce? O săptămână, două săptămâni? Când te-ai plictisi de joc? Pentru că pentru tine e numai un joc. Şi eu nu mai am chef să mă joc.

— Vrei să pescuieşti un bărbat? (Vocea lui suna acum tăios.) Despre asta-i vorba? Sezonul acesta, şi noua ta virtute descoperită?

— Ce importanţă are?

— Spune-mi, porunci el brusc, lăsând deoparte nonşalanţa — gândul căsătoriei ei cu altul fiind insuportabil.

— Din moment ce nu ai intenţia să mă ceri în căsătorie, nu văd ce importanţă pot prezenta planurile mele pentru tine.

— Aşadar, eşti *pe piaţă*. (Strânsoarea pe mâna ei se întări.)

— Dacă sunt sau nu, n-are nimic de-a face cu tine.

— Pot să te iau cu forţa de aici. Nu mă poţi opri. Nimeni nu poate.

— În ce scop? (Sprâncenele ei se ridicară imperceptibil.)

El nu răspunse.

— Vezi? şopti ea. O luăm de la început. Şi acum, dacă ai încetat să te porţi ca un băieţel răsfăţat, ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai conduce înapoi la lady Hertford.

— Bine, spuse el curtenitor.

Răsucindu-se fără o vorbă şi făcând piruete ireproşabile printre numeroasele cupluri de dansatori, o depuse direct în faţa doamnei Hertford.

— A fost o plăcere, domnişoară Leslie, pronunţă Dermott cu accente mătăsoase. Îţi doresc o seară plăcută.

— Şi dumitale, la fel, domnul meu, murmură ea, cu politeţe prefăcută.

— Petrecerea dumitale este un succes, Barbara, sublinie contele, zâmbind gazdei lor. Toate persoanele importante sunt aici.

— Foarte frumos din partea dumitale că ai venit, Dermott. Sunt sigură că domnişoara Leslie apreciază gestul.

— Bathurst! (Prinţul de Wales apăruse în pragul uşii sălii de joc şi făcea semn cu mâna în timp ce se apropia.) Am văzut că ai fost prezentat domnişoarei Leslie, spuse el cu o umbră de zâmbet pe buze, pe când venea să se aşeze alături de marchiză.

Şi prezent în curând *în* domnişoara Leslie, decise Dermott.

— Mi-a acordat privilegiul unui dans, Înălţimea Voastră, replică el, mieros şi insolent. Am fost copleşit de gratitudine.

— Aşa şi trebuie să fii, Bathurst. Domnişoara Leslie este un giuvaer de prima mână, o frumuseţe rară de care suntem cu toţii fericiţi să o avem în mijlocul nostru. Nu-i aşa, Barbara, draga mea?

— Fără îndoială, Înălţimea Voastră. Nu vrei să rămâi cu noi la masă, Dermott? Sunt sigură că domnişoara Leslie ar fi bucuroasă de compania dumitale.

— Mulţumesc, voi rămâne.

Zâmbetul încrezut pe care i-l aruncă Isabellei fu o insolenţă neruşinată.

— Este destul timp înainte de a se servi masa ca să-ţi încercăm competenţa la o partidă de cărţi, declară plin de veselie prinţul de Wales. Să mergem, Bathurst! Întotdeauna mi-ai purtat noroc.

●

În pauza dinaintea cinei, Isabella a dansat cu un număr de bărbaţi din hoarda de doritori să-i ţină companie. Ea acceptă veselă complimentele lor şi cererile să o viziteze dimineaţă, sperând să diminueze impactul apariţiei din seara asta a lui Dermott. Primind atenţiile lor, credea că va putea uita mojicia lui, în braţele altor bărbaţi.

Bărbaţi adoratori.

Bărbaţi măgulitori.

Bărbaţi care o doreau nu numai pentru sex.

Ea zâmbea şi râdea şi flirta exagerat de mult, încercând să pretindă că Dermott nu avea nici o importanţă, vrând să şteargă imaginea zâmbetului său infatuat, gândindu-se că dacă se va juca de-a dragostea tot atât de neruşinat ca şi el, va putea simţi o scânteie de interes pentru vreunul dintre bărbaţii care o peteau.

Dar indiferent cât erau de frumoşi sau de încântători, de iscusinţa lor în ale dansului, de titlurile lor sau de linguşelile lor, sentimentele ei rămâneau neclintite.

Parcă ar fi fost de piatră.

Dar se oţelea împotriva bucuriei contrafăcute pe care i-o oferea Dermott, reamintindu-şi întruna că toate erau doar plăceri trecătoare la el, şi sentimentul pierderii suferit la plecarea lui era prea insuportabil ca să se repete. Dacă era îndeajuns de inteligentă — şi înainte de a-l întâlni pe Dermott, se mândrise întotdeauna cu gândirea ei — trebuia să profite de miraculoasa intrare în înalta societate şi să se concentreze asupra distracţiilor sezonului londonez, cu un singur scop în minte.

Nu era o sarcină uşoară, cu Dermott care-i ocupa toate gândurile. Dar interminabilul lanţ de distracţii alături de nenumăraţii ei admiratori galanţi şi entuziaşti trebuia să o ţină ocupată de dimineaţă până seara. Şi în starea ei de iritare actuală, saluta distracţiile mai presus de orice.

Privind la faţa frumoasă a marchizului de Lonsdale, ea spuse cu prefăcută căldură:

— Îmi va face foarte mare plăcere să ţin hăţurile faetonului dumitale. La începutul săptămânii viitoare, parcă luni, nu-i aşa?

— Încântat, domnişoară Leslie, replică suav tânărul.

— Cred că la ora patru?

— La ora patru. (Încă de la o vârstă fragedă tânărul îşi exercitase zâmbetul încântător.) Mă consider cel mai norocos, domnişoară Leslie.

— *Au contraire*, lord Lonsdale. Plăcerea e de partea mea.

Bineînţeles, Dermott a câştigat la masa de joc, ceea ce nu i-a îndepărtat plictiseala. Pierduse el vreodată? Câştigase şi prinţul, şi amândoi erau binedispuşi când escortau doamnele la cină.

— Joci cărţi, domnişoară Leslie? o întrebă Dermott, ochii lui insinuând cu totul altceva pe când se aşeza alături de ea.

— Am jucat o dată, spre nenorocirea mea, îi răspunse ea sarcastic.

— Ruşinos. Probabil că e ca şi cum ai fi aruncat după cal. Ar fi bine pur şi simplu să încerci din nou.

— În cazul de faţă, domnul meu, mă îndoiesc respectivul cal şi-a însuşit maniere mai bune.

— De unde ştii, dacă nu-l călăreşti din nou?

Dublul înţeles făcu să i se îmbujoreze obrajii, dar vocea ei, când vorbi, era de gheaţă.

— Unii cai neastâmpăraţi nu pot fi dezbăraţi de proastele lor obiceiuri.

— Ce cai? întrebă pe ton jovial prinţul de Wales. Ai cumpărat vreun alergător de rasă, Dermott?

— Domnişoara Leslie şi eu vorbeam metaforic, Înălţimea Voastră.

— Oho! Deja poezie, Bathurst! Nu-ţi pierzi timpul degeaba. Voi bea pentru asta. Ei, Barbara, draga mea, pentru dragoste şi romantism, auzi, auzi!

Între ei doi nu exista nimic din toate astea, dar trebuiră să se alăture toastului prinţului.

Isabella încercă să-l ignore pe Dermott pe când li se servea mâncarea, un meniu gargantuesc — după apetitul prinţului de Wales. Dar Dermott se insinuă în modul de a servi, indicând lacheului ce să-i dea ei, umplându-i din nou paharul de cum îl golise, privind-o cum mănâncă fiecare fel de mâncare cu un gest aprobator, ca şi cum ar fi avut drepturi de proprietar

asupra ei, atingându-i mâna cu orice ocazie şi piciorul pe sub masă, destul de des.

Ea încercă să se distanţeze, dar era prea puţin loc de mişcare cu ceilalţi oaspeţi de la masă, cu ochii prinţului şi ai lady-ei Hertford îndreptaţi mereu asupra lor. Nu îndrăznea să facă o scenă în prima noapte a ieşirii în societate.

Iar Dermott ştia asta.

Când purgatoriul de la cină luă sfârşit în cele din urmă, Dermott îi luă mâna într-a lui şi o ridică de pe scaun.

— Domnişoara Leslie m-a rugat să dansăm iar. (Adresă mesenilor un zâmbet larg şi luminos precum razele soarelui.) Cum aş putea să-o refuz?

Şi după ce curtoazia plecării lor de la masă se încheie, o conduse pe ringul de dans.

— Ţi-ai greşit menirea, izbucni Isabella, putând în fine să-şi exprime gândurile. Ar fi trebuit să fii pe scenă.

— În timp ce tu ai fi jucat rolul domnişoarei îmbufnate, îi replică el cu promptitudine. Cum speri să atingi coarda simţitoare a unui pretendent, dacă nu te porţi cu amabilitate?

Ea îl săgetă cu o privire rece ca oţelul.

— Eşti un pretendent?

— Scuteşte-mă, dragă. Am vorbit în calitate de sfătuitor.

— Sfatul tău în privinţa curtării mele, dragule? Eu m-aş gândi la un sfat cum să fiu mai seducătoare, în stilul tău.

— N-ai nevoie de nici un sfat în privinţa asta, pisi. Tu seduci în cel mai flagrant mod.

— Îl iau drept compliment, venind de la un om cu reputaţia ta.

— Aş prefera să iei altceva de la mine.

— Scuteşte-mă, dragă, îl zeflemisi ea, repetând fraza lui. M-am săturat să fac dragoste cu un craţ necredincios.

— Ştiai ce eram când ai fost de acord să te eliberez de virginitate, aşa că nu lua aerul unei fecioare ofensate, spuse el cu un calm imperturbabil. Nu ţi-am promis nimic, niciodată.

— Bineînțeles. Ce proastă am fost să omit — sprâncenele ei se ridicară — condițiile contractuale dintre noi. Scuză-mă.

— Te scuz cu plăcere.

Mulțumit de presupusa nouă viziune a ei asupra legăturii lor, murmură cu ton moale și insinuant:

— Acum, spune-mi, dragă, cum aș putea să te fac fericită?

Era cea mai tentantă întrebare, dar nu era una la care ea putea să răspundă cinstit.

— Dacă măcar ai putea... tărăgănă ea vorbele drăgălaș, dar brusc se opri într-un colț mai retras al sălii de bal, rezistând smuciturii mâinii lui. Din păcate, nu am nici o intenție să-mi schimb părerea.

El o privi de sub sprâncenele contractate, examinând-o cu o privire grea. Când vorbi, glasul lui era teribil de moale:

— Ești sigură?

— Foarte.

Dându-i drumul la mână, se retrase un pas înapoi:

— Atunci nu are rost să ne mai pierdem vremea împreună. O noapte bună în continuare, domnișoară Leslie, murmură el cu politețea ceremonioasă a unui străin.

Și plecă fără să arunce nici o privire înapoi.

●

Contele dansă restul serii cu tot felul de femei, împărțindu-și farmecul în mod cordial și democratic, ignorând-o pe Isabella și flirtând fără rușine, între dansuri, cu o mulțime de doamne care se roteau în jurul lui. Și când oaspeții începură să plece, făcu și el la fel: se duse să prezinte respectele lui gazdei, la braț cu o femeie frumoasă, cu părul negru ca pana corbului.

Doamna Hertford și oaspetele ei de onoare se odihneau pe scaune, înconjurate de un cerc de persoane în compania cărora se delectau cu șampanie frapată, după o mazurcă vioaie. Doamnele își făceau vânt cu evantaiele, bărbații ștergându-și fruntea cu batistele. La apropierea lui Dermott discuția încetă. El și însoțitoarea lui formau un cuplu splendid, amândoi bruneți, înalți, femeia stilată, teribil de provocatoare. Era îmbrăcată într-o

superbă rochie de tul, roşie, care scotea în evidenţă perfect pielea ei palidă şi părul negru, şi modul în care se agăţa de Dermott sugera intimitatea dintre ei. Toţi bărbaţii de acolo îl invidiau pentru noaptea de plăceri — frumoasa gură a doamnei Compton era binecunoscută ca una dintre cele mai mari comori ale sale.

Ajungând la grupul aşezat pe scaune, Dermott zâmbi şi se înclină în faţa gazdei.

— Iar te-ai depăşit pe dumneata însăţi, Barbara. Petrecerea a fost cu adevărat zdrobitoare. (El îi făcu semn cu ochiul.) Triumful obişnuit.

— Mulţumesc, dragule. A fost drăguţ din partea dumitale că ai venit. (Privirea ei era amuzată.) Întotdeauna adaugi puţină pasiune adunării.

— Eu trăiesc ca să vă distrez, marchiză, spuse tărăgănat, cu o strălucire de tachinare în ochi.

— Şi pe mulţi alţii, fiinţă încântătoare.

Neluând în seamă gluma ei, Dermott se întoarse spre Isabella.

— Vă doresc mult succes în acest sezon, domnişoară Leslie. (Se înclină uşor.) Şi toată fericirea din lume.

Cu doamna de braţ, contopindu-se parcă în el, Isabella reuşi cu greu să-şi stăpânească gelozia, şi îşi menţinu cu efort glasul ferm.

— Mulţumesc, domnul meu.

Dermott îşi întoarse privirea de la ea, măturând grupul:

— Vă spunem adio atunci, şi sunt sigur că ne vom revedea — la altă petrecere zdrobitoare. Se întoarse spre partenera lui şi spuse: — Eşti gata, iubito?

Frumuseţea strălucitoare răspunse cu un suspin obscen care aduse un zâmbet pe buzele tuturor bărbaţilor şi o severitate dezaprobatoare pe gura fiecărei femei. Isabella simţea că se sufocă.

În timp ce cuplul se îndepărta, doamna Blandford pufni:

— Ce noroc pe ea că dl. Compton preferă femeiuşca lui din Half Moon Street!...

— Pentru accesul în cercul prinţului de Wales, Compton este dispus să-i acorde orice libertate soţiei sale, remarcă unul

dintre bărbaţi. Această legătură va fi profitabilă pentru firma lui financiară.

— Ea se poartă puţin cam prea scandalos chiar şi pentru cercul prinţului de Wales, punctă o tânără matroană. Şi nu prea cred că rochia ei este potrivită pentru bal.

— E mai potrivită într-un budoar, expunându-i sânii în halul acesta, adăugă zeflemitor o alta.

— Ei, ei, Caro, calmază-te, fiul tău s-a săturat de ea, remarcă un domn.

— Şi doamna trebuie să aibă grijă de sufleţelul ei cât mai poate. Înfăţişarea ei de brunetă fierbinte se va fana în curând.

— Doamna „Cont" se îngrijeşte destul de bine de propriile-i interese, după cum se zvoneşte.

Porecla era revelatoare pentru obiceiul doamnei Compton de a stoarce daruri scumpe de la iubiţii ei.

— Bathurst i-a dat o mare parte din averea ei. De curând i-a dăruit un colier cu perle cât oul de porumbel, după câte am auzit.

— Sunt prieteni de mult, nu-i aşa? observă un bărbat.

— Pentru că se potrivesc, afirmă calm o doamnă în vârstă, care văzuse destule la viaţa ei pentru a nu fi indusă în eroare de comportamentul oamenilor. Bathurst nu-şi doreşte ataşament. Iar doamnei Compton îi plac banii lui.

— Gata cu palavrele, interveni doamna Hertford, sesizând stânjeneala Isabellei. Şi dacă nu ne ducem cu toţii la culcare, nu ne vom putea trezi la timp pentru micul dejun veneţian al Ceciliei de mâine.

Un mârâit unanim se auzi la amintirea evenimentului de a doua zi dimineaţă.

— Cât despre mine, eu optez pentru patul meu, declară doamna Hertford, ridicându-se de pe scaun.

●

Când s-a întors Isabella, Molly era trează şi nerăbdătoare să afle ce se întâmplase în seara trecută.

— Te-ai distrat? o întrebă pe Isabella, când intră la ea în dormitor.

— A fost grozav, Molly! Şi, da, m-am distrat extraordinar!

— A fost acolo, nu-i aşa? o iscodi Molly, detectând rezerva din tonul Isabellei.

Aceasta zâmbi trist.

— În toată splendoarea lui.

— Şi?

— După o urmărire în plin public, i-am spus că nu mă interesează reluarea relaţiilor dintre noi. Apoi a dansat practic cu toate femeile din sală, şi a plecat însoţit de doamna Compton, care e foarte frumoasă şi seducătoare, şi vădit una dintre multele lui iubite.

— O să se afişeze pe toată perioada sezonului, observă cu delicateţe Molly. Îi vei face faţă?

Isabella îşi aruncă pantofii din picioare şi se prăbuşi pe un scaun de lângă Molly.

— Da, Molly, îi răspunse ea liniştit. Mă voi descurca. Chiar am acceptat o invitaţie la o plimbare cu faetonul lordului Lansdale săptămâna viitoare, când programul meu este mai puţin aglomerat. Şi mulţi alţi tineri şi-au exprimat intenţia de a-mi solicita compania.

— O voi avertiza pe doamna Homer despre posibilii oaspeţi, dar tu încearcă să dormi cât mai mult.

Menajera Isabellei fusese adusă la Grosvenor Place pe rol de mătuşa ei de la ţară. O însoţitoare mai în vârstă era absolut necesară pentru o tânără necăsătorită. Şi Homie era capabilă să prezinte o imagine de respectabilitate.

— Micul-dejun olandez e programat pentru ora prânzului.

— Vrei să te duci? După ce ai dormit atât de puţin?

Isabella zâmbi.

— Bineînţeles, Molly. Intenţionez să mă distrez cu oricine şi la orice distracţie la care sunt invitată în acest sezon.

— Foarte bine. Nu ţi-aş dori să alergi după ceva...

— Irealizabil?

— Îţi voi mărturisi o dilemă care mă frământă. Bănuiesc că Dermott nu a ajuns încă la un *modus vivendi* de când s-a întors

în societate. (Ea nu-şi admitea nici sie însăşi că încă avea planuri matrimoniale în ce-i privea pe cei doi, după acel fiasco de la Richmond.) Nu este încă pregătit să accepte să iubească din nou. Şi orice femeie care se gândeşte să-l schimbe sau să-l remodeleze trebuie să fie gata să înfrunte o mare dezamăgire.

— Am început să realizez acest lucru. Aşa că mă voi lăsa antrenată în lungul şirag de distracţii. Şi nu mă aştept la nimic altceva decât să mă amuz.

— Perfect. Vrei o băutură caldă ca să te ajute să dormi?

Isabella râse.

— În clipa în care-mi voi pune capul pe pernă voi şi adormi. Şi... mulţumesc, Molly... din toată inima. Pentru tot ce ai făcut pentru mine.

●

Însă după plecarea lui Molly Isabella se aşează în pat şi descoperi că nu putea dormi. *Ce face Dermott acum?* se gândi ea roasă de gelozie. *Îi oferă plăceri doamna Compton? Îl face să râdă? Îl face fericit?* Ce uşor era să spună vorbe goale — şi să declare că este indiferentă faţă de el şi că intenţionează să se distreze. Dar să atingi acest nivel de stoicism este mult mai dificil. El era prezent în toate gândurile ei şi îi bântuia visele. Va fi posibil să se simtă bine cu vreun alt bărbat? S-ar putea măcar gândi serios la o asemenea posibilitate? Sau îl va iubi veşnic pe răsfăţatul Dermott Ramsay?

Gelozia o rodea, îi alungă somnul şi îi populă visele, făcând-o să se zvârcolească până aproape de ivirea zorilor. În cele din urmă adormi în zori, epuizată, şi când se trezi la ora unsprezece pentru coafor, deschise ochii ameţită şi se întrebă dacă va reuşi măcar să zâmbească astăzi.

14.

Dermott se trezi cu Emma Compton în braţele sale şi gemu tăcut. Dându-i la o parte capul de pe umărul său, se retrase uşor, sperând că va putea scăpa din patul ei fără o scenă. Dacă Emma fusese tentantă pentru el noaptea trecută, când el băuse suficient încât să bage sub masă pe cei mai mulţi bărbaţi, în dorinţa de a crea un zid de uitare împotriva Isabellei, în lumina rece a zilei el îşi blestemă stupiditatea.

— Hmmm... îl căută ea prin somn.

El rămase complet nemişcat până când ea se linişti din nou, apoi se ridică din pat cu grijă şi se îndepărtă în vârful picioarelor. După ce îşi strânse lucrurile împrăştiate pe pardoseală, se îmbrăcă în pripă — în afară de pantofi, care părea că dispăruseră. Trecând în revistă camera aurită, plecă să-i caute în budoar; dar fără succes.

Probabil că se va duce acasă în ciorapi, se gândi, din nevoia de a o şterge urgent. Nu vroia să discute cu Emma; nu dorea să i se amintească tot ce făcuseră cu o noapte înainte. Nu dorea, mai cu seamă, ca ea să-l întrebe când se vor mai întâlni.

Activităţile din noaptea trecută îi lăsaseră un gust amar. În pofida îndemânării şi talentelor deosebite ale Emmei, el nu fusese satisfăcut. Simţea ca şi cum ajunsese la un neplăcut nivel de suprasaturaţie. Obosit de femei sau de sex, poate că numai de Emma, stătea în mijlocul budoarului ei roşu-şi-alb, fără pantofi în picioare şi golit de sentimente.

Apoi înjură încet, pentru că realiză care era adevăratul motiv al nemulţumirii lui.

Şi nu avea nici o intenţie să acţioneze în acest sens.

În cele din urmă, Emma se trezi pentru că din întâmplare el lovi o sticlă rămasă pe pardoseală, şi asta îl obligă să facă risipă de multe cuvinte de politeţe şi de promisiunea să-i

cumpere o broşă pe care şi-o dorise, răspunzând unei cereri a ei mai veche. Giuvaerurile erau o concesie destul de mică în situaţia lui actuală; ar fi dat orice numai să scape. Îşi descoperise în cele din urmă pantofii sub încurcătura de tul roşu, şi părăsi budoarul ei, cu promisiunea evazivă că va mai trece pe acolo curând.

Câteva clipe mai târziu, stătea pe pragul de afară, simţindu-se ca un om abia ieşit din închisoare.

●

Îmbrăcată, coafată, stând în cadrul uşii salonului, Isabella privi surprinsă mulţimea de buchete de flori.

— Au început să sosească de la ora opt dimineaţa, declară madam Homer. Cred că va trebui să mutăm unele dintre ele în altă cameră, că fiecare ciocănit la uşă aduce altele. Eşti regina balului, draga mea, adăugă ea cu un zâmbet. Şi am numărat deja douăzeci de *billets-doux*[1].

— Nu mai spune!...

Exclamaţia Isabellei exprima atât surprindere cât şi consternare. În timp ce se simţea încântată să fie destinatara unei atenţii atât de mari, se întreba cum ar face să se eschiveze de privirile pretendenţilor ei. Nici unul dintre bărbaţi nu o atrăgea câtuşi de puţin. De fapt, se simţea ca o făţarnică pentru că nu le putea întoarce nimic din afecţiunea lor.

Cum privea marea de flori, un puternic imbold de a o lua la fugă o încerca.

Dar nu putea, ştia asta prea bine.

Nu, după tot ce făcuse Molly ca ea să fie primită în înalta societate. *Nu*, după ce fusese martoră la neruşinata destrăbălare a lui Dermott cu toate femeile, la balul lady-ei Hertford. Şi mai cu seamă *nu*, după noaptea ei de insomnie, cu nedoritele imagini ale voluptuoasei doamne Compton zâmbindu-i de sub Dermott. Dracu' să-l ia pe destrăbălatul ăsta care face pe Don

[1] *billets-doux* = (Expresie din limba franceză) – Scrisoare de amor. (n.tr.)

Juan! Strângând din pumni, își ridică bărbia și se pregăti să înfrunte evenimentele zilei.

O să vadă Dermott că poate și ea să se distreze tot atât de bine ca și el!

Și în acest scop Isabella citi conștiincios fiecare scrisoric ce însoțea florile și fiecare *billet-doux*. Ca dacă ar fi întâlni vreunul dintre admiratorii ei la micul dejun venețian, să-i poată mulțumi. Avea intenția să ia parte la toată seria de plăceri ale nobilimii, cu tot atâta entuziasm ca și Dermott.

●

Contele de Bathurst lipsi de la micul dejun olandèz, ceea ce i-a făcut plăcere, își spuse în sinea ei. Deși periodic cercetă mulțimea — sperând, undeva în adâncul sufletului, să-l vadă. Dar în exterior se comporta bine, acceptând rolul de regină a balului, ca și cum s-ar fi născut pentru asta. Și poate chiar așa și era, cu o mamă cunoscută pentru personalitatea ei flamboaiantă și un bunic care o răsfățase ca pe o prințesă.

În timpul festivităților cel puțin se distră, discutând cu nenumărate persoane, acceptând cu grație și farmec complimentele, amuzându-se și bucurându-se cu ușurință. Educația ei neobișnuită îi permitea să discute atât problemele feminine cât și afacerile masculine cu egală competență; înțelegea lumea femeilor prețioase și era sensibilă la temele erudite pe care le dezbăteau acestea, în timp ce simțul umorului îi permitea să se amuze fără maliție.

— Ai introdus în societate o tânără deosebit de fermecătoare, se adresă ducesa de Kendale doamnei Hertford, în timp ce urmăreau forfota din sală, așezate confortabil pe scaune într-un mic alcov plin cu flori.

— E o scumpă, nu-i așa? zâmbi Barbara. Și îndrăgostită de Dermott, bănuiesc.

Ducesa ridică o sprânceană.

— Strădanie inutilă, după toate probabilitățile.

Marchiza ridică ușor din umeri.

— Asta rămâne de văzut. El a curtat-o cu mare asiduitate noaptea trecută, până când ea i-a dat papucii.

— Este atât de deşteaptă încât să-l facă pe el să fie stăruitor?

— Evident că există nişte neînţelegeri în relaţia dintre ei. Dar nu cu mult timp în urmă, după câte am înţeles, a fost — cum să spun... frumos.

— Nu-i o tânără de familie, nu?

— Nu. Dar este moştenitoarea unei mari averi.

— Aşa că-şi poate permite să-l sfideze.

— Sau poate este la fel de mândră ca şi el.

— Oricum, curtea lor poate oferi un spectacol interesat.

Lady Hertford dădu din cap.

— Cu siguranţă, nu curtea făcută de Bathurst. Deşi, trebuie să recunosc, ar fi amuzant să găsească şi el în cele din urmă o doamnă care să refuze să sucombe în faţa irezistibilului său farmec.

— Ar cam fi timpul... Nu a fost respins de femei niciodată în viaţa lui.

— Şi Isabella s-ar putea decide să-şi acorde favorurile altuia dintre numeroşii ei pretendenţi. Cine ştie ce motive practice are...

— O femeie practică nu şi-ar pierde niciodată vremea cu Dermott...

Barbara îşi deschise evantaiul cu o mişcare bruscă a mâinii:

— Iar el nu se va schimba niciodată!

— Un afemeiat rareori se schimbă, pronunţă lent ducesa.

Barbara pufni.

— Zău, Clarissa, să fim serioşi. Ei nu o fac niciodată.

●

— *Maamaan*! strigă Caroline Leslie, obrajii ei dolofani tremurând de intensitatea trăirii. Oh! Este cel mai monstruos lucru! Numele ei e aproape în fiecare paragraf din rubrica mondenă! Nu pot suporta asta!

Aşezată cu fiica ei la masă, ca să ia micul dejun, Abiga
Leslie cerceta o altă foaie de ştiri, cu buzele ei subţiri strâns
două pete roşii colorându-i pomeţii ascuţiţi ai obrajilor.

— Într-un anume fel, Isabella a făcut ca avantajul să fie d
partea sa, murmură ea enervată.

— Prinţul de Wales, *maman*! se văicări Amelia. E jignito
e îngrozitor! Putoarea *îl cunoaşte pe prinţul de Wales*!

— Ţine-ţi gura, draga mea. Nu sunt de acord ca nişte tiner
mondene să se exprime astfel.

— De parcă noi am fi aşa ceva, mamă, replică Amelia
Singurele petreceri la care am fost invitate au fost date d
parveniţi sau de arivişti. N-a participat nici un viconte sa
un baron, sau măcar vreun cavaler. Şi *putoarea* asta mică —
adăugă ea furioasă, aruncând pumnale din priviri spre mam
ei, de parcă ar fi sfidat-o să o dezaprobe — nu numai că est
invitată la o petrecere dată de prietena prinţului de Wales, da
mai este declarată şi regina balului! Tata trebuie să facă ceva
mamă! Trebuie!

Întinse mâna după încă o prăjitură cu prune — era a patra.

— Ştii prea bine că tatăl tău a fost ameninţat de contele de
Bathurst. Vrei să fie ucis în duel?

Ambele fete o priviră stăruitor pe mama lor fără să zică
nici o vorbă; egoismul lor cerea o replică imediată, şi atunci
Caroline murmură înciudată:

— Cred că nu.

— De ce se bagă Bathurst în viaţa noastră? întrebă Amelia
arţăgoasă. Nu-i poate spune tata să-şi vadă de treburile lui?

— Chiar *l-ar împuşca* pe papa? o interogă Caroline, cu o
notă de speranţă în voce.

— Nu cred că tatăl vostru ar vrea să afle dacă ar face-o sau
nu, se răsti Abigail.

— Nu o să ne mai găsim niciodată soţi, se văicări Amelia. Şt
în sezonul londonez viitor vom fi bătrâne. Nu-i cinstit, *maman*!

— Ce-ar fi dacă proasta de Isabella ar cădea de pe scări? Asta ar pune capăt sezonului ei.

Cu câțiva ani în urmă, Caroline o împinsese pe guvernanta ei pe scări și femeia părăsise casa, de frică să nu-și piardă viața.

— Te poftesc nici să nu-ți treacă prin cap un asemenea lucru, o preveni mama ei. Nu ai mai primi niciodată vreo invitație, dacă ai fi atât de lipsită de înțelepciune.

Fusese nevoie de o sumă considerabilă, pentru acei ani, ca guvernanta să nu clevetească, și Abigail nu vroia să reînvie vechea poveste, în cazul în care Isabella ar fi avut vreun accident pe scări.

— Așa ar fi dată la o parte din calea noastră, murmură Amelia, îndreptând un zâmbet vag către sora ei. Și am putea să ne ducem la mai multe petreceri.

— De ajuns! le mustră Abigail. V-am interzis să vorbiți despre lucruri de genul acesta, cum ar fi să împingeți pe cineva pe scări.

— Am putea s-o otrăvim, sugeră Caroline (amenințările mamei ei nu ajungeau niciodată la penalizări). Așa s-a întâmplat cu eroina din „Lady Blair".

— Dar amintește-ți că eroul a salvat-o, sublinie sora ei. Și dacă dai crezare bârfelor din ziar, proasta de Isabella are un număr impresionant de pretendenți, așa că oricum ar fi salvată.

— Nu-mi pot imagina de unde scoateți voi, fetelor, ideile astea absurde. Nimeni nu va otrăvi pe nimeni! Ați înțeles? le aruncă Abigail o privire hotărâtă.

— Și noi vom rămâne îngropate la toate petrecerile de mâna a doua, în timp ce Isabella dansează cu prințul, și probabil că se va căsători cu un duce.

Arborând o mutră acră, Caroline își îndesă o bucată întreagă de brioșă în gură.

— Și vom fi forțate să trăim cu *maman* și cu *papá* tot restul vieții, spuse Amelia cu un suspin, dramatic tăiat de furculița încărcată cu șuncă.

• • •

După micul dejun, împinsă de impulsul matern şi de situaţ ridiculă în care se punea faţă de prietene dacă nu îşi mări fetele cu o dotă de zece mii pentru fiecare, Abigail se duse să caute pe soţul ei în biroul acestuia.

— Presupun că n-ai văzut rubrica mondenă din ziarul d astăzi, i se adresă ea scurt de cum intră în cameră, simţindu- neplăcerea din fiecare silabă pronunţată.

De la biroul său, Herbert ridică privirea.

— Şi de ce ar fi trebuit să mă uit la rubrica mondenă?

— Să vezi dacă fiicele tale figurează acolo?

— Nici chiar aşa.

El era realist în ceea ce privea perspectiva fiicelor lu înţelegând că nu-şi vor găsi soţi decât datorită generoas dote pe care le-o asigura el.

— Păi — spuse Abigail cu subînţeles, trântindu-se într-u scaun de lângă birou, cumplit de încruntată — dacă te-ai uitat, ai fi constatat că domnişoara Isabella Leslie a zbur foarte sus.

El îşi îndreptă, într-un final, atenţia spre soţia sa.

— Adică?

— Adică protectoarea Isabellei la balul de aseară n-a fo nimeni alta decât lady Hertford — ceea ce înseamnă, duţ cum bine ştii, că prinţul de Wales este protectorul ei. Fete noastre sunt peste măsură de întristate şi mânioase.

— Nu te uita aşa la mine. Eu n-aş fi putut să le obţin invitaţie la balul doamnei Hertford, cum nu pot sări pe lună.

Isabella a căzut într-adevăr, în picioare, se gândi e Interesul brusc manifestat de Bathurst confirma că pasaj picant din cleveteli era adevărat. Relaţia strânsă dintre el prinţul de Wales era binecunoscută.

— Trebuie să faci ceva, Herbert. (Umerii înguşti ai l Abigail erau rigizi de furie.) Trebuie să-ţi amintesc ce influen a avut firma tatălui meu la început, când ai atras clienţi?

— Nu, nu trebuie să-mi aminteşti, mârâi el, pentru că a auzit-o de fiecare dată când ai fost supărată în ultimii douăze

de ani. Dar tu nu l-ai văzut pe Bathurst când m-a amenințat. Era serios.

— Cu siguranță, un om de teapa lui rareori apare la balurile debutantelor. Fata vrea să cunoască aristocrația, nu fiii negustorilor din oraș.

— Din nefericire, nu știm unde poate apărea el; și n-am intenția să fiu provocat la duel.

— Înțeleg asta, Herbert, îi zâmbi ea acru. Dar, cu siguranță, există o posibilitate, un mod de a le asigura fetelor intrarea la asemenea baluri mondene. Bathurst nu-i va asigura prea mult timp paza Isabellei. Este cunoscut pentru nestatornicia în pasiunile sale.

— Să sperăm că ai dreptate. Nu mă încântă mânia lui. Și nici pe vreunul dintre bărbații din familia noastră.

— N-ai decât să afli când și unde va fi, și pur și simplu să eviți acele locuri de distracție. Vor fi destule petreceri la care el să nu participe. Cu zestrea fetelor putem ajunge sus, Herbert, și nu cred că tu nu vrei să vezi un titlu sau două adăugate la numele noastre de familie.

— Ce ceri tu e lucru mare, Abigail.

— Dar nu imposibil, când în fiecare noapte sunt zeci de baluri.

— Bine. O să văd ce am să pot face.

— Asta-i tot ce vreau.

●●●

Datorită jocului întâmplării care se mai petrece uneori, Herbert Leslie se întâlni a doua zi cu marchizul de Lonsdale. Probabil că marchizul pierduse zdravăn la „White" noaptea trecută și avea nevoie de fonduri ca să-și plătească datoria de la cărți. Tocmai când Herbert se pregătea să-i atragă atenția marchizului, cerându-i favoarea de a-i procura o invitație pentru fetele lui, Lonsdale îl întrebă:

— Frumoasa domnișoară Isabella Leslie este rudă cu dumneata? A fermecat societatea mondenă.

Era momentul potrivit.

Dracu' să le ia de invitații!

De la moartea lui George Leslie, bărbaţii din familia Leslie încercaseră să o deposedeze de avere, şi acum apărea deodată Lonsdale în biroul lui, parcă trimis de mâna lui Dumnezeu. Nu că Herbert ar fi crezut câtuşi de puţin în Dumnezeu, dar recunoştea un miracol, atunci când se izbea de el.

— Da, este. E nepoata mea.

— Şi e foarte bogată, din câte am auzit. (După ce îşi risipise moştenirea în numai cinci ani, marchizul era în căutarea unei partide profitabile.) A fost de acord să se plimbe cu mine cu trăsura săptămâna viitoare.

— A acceptat?

La tonul lui Herbert, marchizul îşi fixă bancherul cu o privire speculativă.

— A acceptat, spuse el moale.

— Cât îmi datoraţi? îl întrebă Herbert.

Marchizul ridică trufaş din sprânceană.

— De unde vrei să ştiu? Arăt eu ca un funcţionar nenorocit?

— Cincizeci de mii.

Marchizul zâmbi.

— Şi vrei ceva de la mine pentru acest nou împrumut?

— Ce-ai zice să te căsătoreşti cu nepoata mea?

— Aş vrea şi eu, ca şi vreo sută de alţi masculi. Ai vreo sugestie cum aş putea realiza această ispravă?

— S-ar putea. Dar dacă aş face-o, vreau cei cincizeci de mii ai mei şi conducerea afacerilor ei.

— Vrei să mă laşi în pielea goală!...

Trecuse vremea când femeile nu aveau dreptul asupra averii lor după căsătorie. Interesul marchizului pentru averea Isabellei era la fel de mare ca şi pentru ea.

— Este mai mult decât suficient pentru toată lumea, spuse calm Herbert. Şi — trebuie să-ţi amintesc — eşti aproape falit. Aşa că un procent din averea Isabellei este exact ceea ce îţi trebuie, sau s-ar putea să rămâi pe tuşă. Nu eşti o partidă prea bună, Lonsdale, cu moşiile în ruină.

Marchizul se uită încruntat la el o clipă, apoi spuse:

— Ce vrei să fac?

— Să o plimbi cu trăsura, aşa cum ai plănuit.

— Şi?

— Du-o în mica ascunzătoare din Chelsea, unde vei avea grijă să fie compromisă. Vom avea martori şi un preot va fi gata pregătit.

Herbert îşi făcea planul ca de data asta să nu-i mai dea nici o şansă ticăloasei. Iar el va avea grijă că Isabella să se mărite cu marchizul. Şi era puţin probabil ca Bathurst să-l ameninţe pe unul din aceeaşi castă. Şi dacă o va face, îndemânarea lui Lonsdale în mânuirea pistolului era recunoscută ca formidabilă.

— Tentant...

Marchizul se întinse înapoi în scaunul lui şi contemplă un punct îndepărtat afară pe fereastră.

— Vei fi foarte bogat.

Lonsdale îşi fixă privirea din nou asupra lui Herbert.

— Aş putea s-o duc pe Continent, zâmbi el. În luna de miere.

— Până când se va potoli scandalul.

— Până când o voi vedea însărcinată. Ca o asigurare.

— Foarte înţelept.

Marchizul se ridică brusc în picioare.

— E nevoie să iau contact cu avocatul meu. Să chîbzuim. Pe curând. O iau luni la plimbare cu trăsura.

— Îi voi aduce acasă la dumneata.

— Trimite-i la Jackson Hewlett. Tree acum pe la el şi o să-l pun în temă pe scurt.

— Numai în termenii discutaţi.

— Bineînţeles.

— Averea Isabellei va rămâne privată.

— Natural.

— Am să am grijă să fie preluate datoriile pe care le ai la „White".

Lonsdale dădu din cap.

— Şi eu voi avea grijă ca domnişoara Leslie să se bucure de plimbare.

15.

Dermott se refugiase în locuinţa lui Helene Kristos, o tânără mamă care locuia cu fiul ei la Chelsea. Erau prieteni şi amanţi, aşa cum erau multe dintre femeile cu care trăia Dermott. Dar compania Helenei îi plăcea în mod deosebit, şi după ce plecase de la Emma Compton bătuse la uşa ei, pretinzându-i că se lasă definitiv de femei.

Helene se mărginise să zâmbească, spunând:

— Hai, intră, Dermott. Arăţi de parcă n-ai dormit.

Şi după ce a terminat de preparat micul dejun pentru el, ascultă o lungă tânguire despre nereuşita curte făcută Isabellei la bal, cât şi o relatare amănunţită a nopţii nesatisfăcătoare petrecută cu doamna Compton.

Ea îl compătimi, şi când fiul ei în vârstă de doi ani se trezi, Dermott se jucă cu băieţaşul, uitând pentru o vreme de iubite şi de pasiuni neîmpărtăşite. Tommy era favoritul lui Dermott, amintindu-i de fiul său, de timpurile fericite, şi avea întotdeauna o senzaţie de confort la Helene.

Următoarele câteva zile căzu într-o trândăveală pur casnică, ducându-se cu Helene la piaţă dimineaţa, însoţind-o când îl ducea pe Tommy în parc, după-amiaza, ajutând-o să repete noul rol din piesa programată la deschiderea de la Covent Garden. El nu făcu dragoste cu ea, iar ea nu-l întrebă de starea lui sufletească, conştientă de sentimentele pe care le avea pentru femeia care-l respinsese la balul doamnei Hertford — chiar dacă el nu le admitea.

Dermott nu bău serile, deşi în trecut golea întotdeauna cel puţin două sticle pe noapte. În loc de asta citea, petrecere a timpului neobişnuită la el, ceea ce stârni curiozitatea Helenei în legătură cu tânăra pe care o dusese la Richmond. Ce făcuse

această domnişoară Leslie ca să schimbe atât de radical modul de viaţă dezmăţat al lui Dermott?

● ● ●

Între timp, programul Isabellei continua în pas grăbit, şi ea se ducea de la o distracţie la alta cu multă hotărâre, căzând în pat epuizată după ce dansa toată noaptea, visându-l invariabil pe Dermott, şi trezindu-se în fiecare dimineaţă cu regretul de a se descoperi singură în pat. Însă deşi bărbaţii o curtau cu flori şi complimente, nu reuşeau să-i aprindă nici cea mai mică scânteie de interes.

La sfârşitul săptămânii, ar fi vrut să se poată răzgândi şi să-i alunge pe toţi.

Şi dacă nu s-ar fi gândit la Molly, ar fi făcut-o.

Dar Molly trăia prin ea victoria într-o lume imaginară pe care o văzuse doar de pe margine, şi Isabella nu cuteza să-i strice această plăcere.

Isabella comandase cafea şi ciocolată la micul dejun din dimineaţa aceea, intenţionând să-şi recapete energia şi să îşi învingă oboseala. Pentru că trebuia să facă faţă altei zile istovitoare de activităţi mondene, începând cu o altă petrecere la micul dejun, urmată de o după-amiază muzicală cu cântăreţi italiani la ducesa de Kendale.

● ● ●

Târziu în după-amiaza aceea, când Dermott păşi în sala de muzică a ducesei, capetele se întoarseră şi o adiere de şoapte se răspândi în cameră asemenea unui val în creştere. Chiar şi soprana ce tocmai executa un solo făcu o pauză infinitesimală în mijlocul avântului unei note înalte, moment în care şi cei ce nu fuseseră imediat conştienţi de prezenţa lui întoarseră capul să-l privească.

El stătea în fundul camerei, încadrat de un panou rococo pe care era pictată ploaia de aur prin care s-a insinuat Zeus la Danae, şi aproape toţi oaspeţii au considerat cadrul acesta foarte potrivit pentru un bărbat cu bogăţia şi destrăbălarea lui. Iar Isabellei această juxtapunere i se păru iritantă — ca şi cum ar mai fi avut nevoie să i se amintească din nou infamia lui. Dar chiar dacă avea resentimente faţă de reputaţia lui, clopoţelul interior o avertiză că s-ar putea ca el să fi venit pentru ea. Sentiment pe care-l înlătură cu forţă o clipă mai târziu, amintindu-şi sieşi că Dermott Ramsay nu este interesat decât să facă sex cu ea. Şi chiar şi asta în mod trecător.

Forţându-se să se concentreze asupra splendidei voci a sopranei, îşi fixă privirea asupra zonei în care se găseau interpreţii, în faţa cărora se revărsa un magnific aranjament de crini.

Dermott o zărise imediat ce intrase în cameră, auriul părului Isabellei putând fi remarcat şi în aglomeraţie. Şi pentru o clipă ezită să înainteze, nedecis ce să facă, mai nesigur cu ce avea de făcut, acum că se afla aici. Ajunsese oare asemenea unui tânăr fără experienţă, mulţumit să o privească de la distanţă? Să-i facă o scenă? L-ar fi respins oare dacă s-ar fi apropiat de ea? Cât l-ar fi afectat dacă s-ar fi purtat aşa? Chiar că simţea nevoia unui coniac, nu mai băuse de aproape o săptămână. Cercetând camera somptuoasă plină de lumină, privi la rochiile colorate ale femeilor, la bărbaţii care le escortau întâmplător, apoi aruncă o privire spre masa cu băuturi.

Dar înainte să se hotărască dacă să se lase pradă viciului lui Bachus, aria se termină iar el fu înconjurat de un număr de femei — cu Emma Compton în frunte. Strecurându-şi braţul printr-al lui, se rezemă de el şi-i şopti liniştit:

— Acum că tot eşti aici, dragă, plictiseala s-a şi împrăştiat. Mi-a fost dor de tine.

— La toate ne-a fost, murmură contesa de Goodemont, zâmbindu-i. Ai evitat orice companie, hoţ de inimi ce-mi eşti!

— Hai vino şi stai cu noi, Ram, încercă să-l convingă o marchiză căsătorită de curând, soţul ei fiind prea bătrân ca să-l mai bucure altceva decât banii. Sora mea şi cu mine ne mai amintim încă vacanţa de la Larchly.

— Pescuitul este atât de distractiv cu dumneata!... insinuă sora ei cu glas scăzut, sugestiv. (Apucându-i mâna liberă, ea i-o apăsă uşor.) Noi stăm în faţă.

— Trebuie să-i prezint complimentele mele Marianei. Vocea ei este superbă, ca de obicei. (Ca şi cum ar fi venit pentru muzică şi nu pentru Isabella — programul ei era gravat în mintea lui — Dermott îşi eliberă degetele, scăpând de strânsoarea Emmei cu graţie plină de dibăcie.) N-am mai auzit-o cântând pe Mariana de la Milano. Aşa că vă rog să mă scuzaţi, doamnelor...

Reverenţa lui era manierată, zâmbetul politicos, şi se retrase, nemulţumirea stăruind în urma lui.

Isabella încercase să nu ia în seamă mulţimea de admiratoare care tăbărâseră pe Dermott. Ea se întorsese către însoţitorul ei şi discuta, dând impresia că era interesată de programul muzical. Dar cu coada ochiului îl urmărea pe el; văzu apropierea doamnei Compton, nu putu să nu remarce expresia de dorinţă de pe toate feţele doamnelor.

Cum să-şi astâmpere jignirea şi mânia când nu putea nici măcar să stea în aceeaşi cameră cu el fără să se umple de resentimente?

Şi când Dermott se apropie, după câteva minute, de frumoasa soprană italiană, şi ea îl cuprinse într-o îmbrăţişare plină de căldură şi intimitate, Isabella strânse din dinţi de indignare. Evident, nu se mai mulţumea să facă dragoste cu toate femeile din Anglia; aventurile lui amoroase includeau şi continentul. Se scuză brusc faţă de doamnele aşezate de o parte şi de alta a scaunului ei pentru că pleca atât de repede — dar tocmai îşi amintise de o obligaţie, le explică ea minţind. Şi strecurându-se printre şirurile de invitaţi, părăsi salonul.

Vizitiul ei aştepta în josul străzii, al şaselea în linia de trăsuri din faţa locuinţei ducesei. Soarele era cald şi strălucitor, ziua de primăvară îmbălsămată de parfumul florilor înflorite — într-un cuvânt, totul ar fi fost perfect, dacă nu ar fi ţinut cont de prezenţa neruşinată a unui bărbat. Cum se grăbea către trăsură, tocurile ei băteau un ritm vioi pe pavaj.

— Aţi plecat devreme, domnişoară, spuse valetul ei în timp ce-i ţinea uşa landoului deschisă ca să urce.

— Sunt obosită, Sam. Şi abia aştept să ajung acasă.

— V-aţi agitat, domnişoară. Oricine ar fi obosit, o căină el în timp ce o ajuta să urce în trăsura deschisă. Ajungem imediat acasă.

Indicând vizitiului direcţia, el sări pe locul lui din spatele trăsurii şi echipajul se puse în mişcare.

Vehiculul ajunse în stradă, şi caii tocmai porneau în galop, când Dermott apăru în portalul palatului ducesei.

— Mai repede, porunci Isabella.

Dermott coborî sărind câte trei micul şir de trepte şi alergă în urma ei.

— Grăbeşte!

Cu privirea în direcţie opusă, se uită fix. Pentru scurtă vreme.

Apoi Dermott sări pe treapta trăsurii, balansându-se peste latura joasă de a uşii landoului, şi ateriză pe locul din faţa ei.

— Te-a plictisit cântecul Marianei? întrebă el leneş, ca şi cum apariţia lui inopinată n-ar fi necesitat nici un comentariu.

— Ieşi afară! Vocea ei era nespus de rece.

— În nici un caz, spuse el fără nici o urmă de mânie.

— Am să pun să fii zvârlit afară!

El privi către tânărul rândaş şi spre vizitiul bătrân.

— Nu de ei, replică el calm, aşezându-se confortabil. Deci spune-mi, ce vei face?

— Te voi uita, declară ea cu asprime.

— Ce ruşine!... murmură el, când eu îmi amintesc de prietenia noastră cu atâta plăcere...

— Asta pentru că prietenia dumitale, cum o numeşti, se potriveşte întotdeauna cu interesul şi programul dumitale.

El zâmbi:

— M-aş putea strădui să fie mai adaptabil, dacă vrei.

— Eu *nu vreau*, Bathurst.

— Aş putea să te conving să-ţi schimbi hotărârea.

Insinuarea batjocoritoare îi încălzi ochii.

— Te-ai săturat de doamna Compton?

— Ţi-ai distrat diferiţii peţitori? o întrebă el curtenitor.

— Pari a fi foarte bun prieten cu soprana ducesei, pară ea.

— Am auzit că Lonsdale te-a cerut în căsătorie.

— Atunci ştii mai mult decât ştiu eu, remarcă ea pe un ton tranşant. Nu l-am văzut pe lordul Lonsdale de câteva zile.

— Poate acum repetă cererea în căsătorie, ca să o facă să pară cât mai sinceră, când îţi va cere mâna şi averea.

— În timp ce dumneata nu ai nevoie de bani? De asta nu eşti atât de ingenios implicat?

— Ceea ce am nevoie de la dumneata, domnişoară Leslie, murmură el, nu are preţ.

— Şi, ca atare, inaccesibil pentru dumneata.

— Vom vedea.

Zâmbetul lui era jignitor de încrezut.

— Nu, nu vom vedea, remarcă ea cu cerbicie. Şi ţi-aş mulţumi dacă m-ai lăsa în pace.

— Te tulbur? întrebă el cu un uşor rictus.

— Câtuşi de puţin, sunt ocupată, asta-i tot — ea se aplecă înainte să-i vorbească vizitiului — John, Bond Street, te rog.

Nu avea intenţia să se ducă acasă, unde el ar fi putut să intre după ea. Mai bine într-un loc public.

— Ah, cea mai mare distracţie a femeilor. Cumpărăturile.

— Nu ca voi, domnul meu. (Ea se aşeză comod în scaun, cu privirea piezişă la fel de insolentă ca a lui.) Voi preferaţi distracţii mai intime.

— N-aş desconsidera experienţele de natură intimă ale unor doamne la făcut cumpărături, pronunţă el tărăgănat.

Ea roşi, amintindu-şi de ilustraţiile din cartea lui Molly.

— Nu ştiu la ce faci aluzie.

— Pot să-ţi arăt, dacă vrei, se oferi el mieros.

— Nu, mulţumesc.

— De ce să nu te urmăresc totuşi? (Rânjetul lui era obraznic.) În eventualitatea că te-ai răzgândi...

— Te vei dezamăgi singur, având ideea asta. Eu nu-mi voi schimba părerea, sub nici un cuvânt.

Glasul ei, care la început se voia a fi tăios, tremură atunci când Dermott îşi încrucişă din nou picioarele, pentru o fracţiune de secundă erecţia lui fiind evidentă.

O fierbinţeală de neînlăturat o străbătu, o palpitaţie clipoci prin vaginul ei ca şi cum trupul ar fi răspuns în mod automat la vederea erecţiei lui. Strângându-şi mâinile în poală, ea se oţeli împotriva bruştei dorinţe tulburătoare.

Câteva minute după aceea, când trăsura se opri la mijlocul Bond Street-ului, neţinând seama de protestele ei, Dermott o ajută să coboare, căldura mâinii lui şi fermitatea strângerii mărindu-i agitaţia.

Complet consternat de reacţia ei, experimentat în detectarea excitaţiei feminine, el îi petrecu mâna pe sub braţul lui, şi ţinând-o bine, începu să cutreiere cu ea pe strada aglomerată.

Disperată, ea intră în primul magazin pe lângă care trecură, având nevoie să se îndepărteze de apropierea lui pasionată, să se distanţeze de familiaritatea trupului lui puternic şi de tot ce-i provoca în creierul aprins. Odată intrată înăuntru, descoperi în mod dezastruos că se afla într-un magazin de lenjerie. Erau expuse acolo toate stilurile posibile de cămăşi şi combinezoane, cămăşi de noapte şi mantii; implicaţiile intime ale acestor articole intime de mătase îi aduse sângele-n obraji:

— Cu ce să vă servesc?

Ea privi la fața frumoasă a tânărului bărbat viril, și își aminti de cartea erotică a lui Molly, care-i stăruia puternic în minte.

— Eu... păi... doar... mă uitam.

(Nu exista nici o salariată femeie în magazin? Aruncând o privire rapidă-n jur și nevăzând niciuna, se întoarse să plece.)

Strânsoarea lui Dermott se înteți.

— Arată-ne niște combinezoane. De dantelă, spuse el autoritar. (Întorcându-se spre Isabella, îi zâmbi drăgălaș, ca și cum n-ar fi ținut-o captivă.) Dantela albă îți vine bine.

Sub privirea vânzătorului, Isabella își reprimă impulsul de a striga la el:

— Am putea face asta altă dată, îi spuse ea rece.

— Nu o să avem timp cum avem astăzi, dragă.

Strânsoarea lui Dermott era de nesuportat.

— Dar, *dragă* — reluă ea, cât se poate de dulce și accentuat — nu avem timp, cu petrecerea de la ora cinci a mătușii.

— Doar știi că sunt preferatul ei. (Rânjetul lui avea o doză de nerușinare.) O să ne scuze întârzierea. Cel puțin așa cred, adăugă el, indicând, cu o mișcare din cap, vânzătorului o piesă spumoasă din dantelă de Chantilly. Și aceea roz de deasupra.

Neluând în seamă rezistența ei, el o conduse spre un alcov cu draperii.

— Poți să le încerci aici! (Evident familiarizat cu aranjamentele magazinului, trase draperia și se dădu într-o parte ca să poată trece vânzătorul să pună cele două piese de îmbrăcăminte pe o măsuță.) Nu o să dureze mult.

Făcând un semn cu capul către tânărul vânzător, o împinse pe Isabella înăuntru și trase draperia.

— Cum îndrăznești?! șuieră ea pătimaș, smucindu-și mâna din ținerea lui acum mai relaxată, întrebându-se dacă va cuteza să fugă.

— Nu ți-aș sugera asta, murmură el ca și cum ar fi putut să-i citească gândurile. N-ai ajunge la ușă.

— Funcţionarul îţi este complice? murmură ea, cu privirea plină de resentiment.

— Să zicem că ştie cum să-şi câştige cel mai bine existenţa[VII].

— De la tine?

El ridică din umeri.

— Încearcă un combinezon, îi sugeră el ca şi cum ea nu s-ar fi zbârlit la el cu furie reţinută. (Lăsându-se pe un scaun comod, îi aruncă un zâmbet dulce.) Am să ţi le cumpăr. Am să-ţi cumpăr tot magazinul.

— Doar nu vrei să duci până la capăt *asta*? vocea ei era în mod deliberat scăzută, dar mânia era evidentă.

— Ce?

Expresia lui era inocentă.

— Nu sunt dispusă la jocurile tale, dracu să te ia!

— Dar la ce eşti dispusă? Serios!

Ea scoase un oftat prelung, la întrebarea lui relevant stânjenitoare.

— Crezi că doar ce apari şi eu ar trebui să sucombez imediat sub farmecul tău?

— Cred că nici unul dintre noi nu este interesat de farmec în momentul acesta. (El se tolăni într-o întindere leneşă în scaun, făcând ca erecţia să fie evidentă chiar şi în lumina aceea crepusculară.) Nu-i aşa?

Ea se întrebă dacă el îi putea auzi puternica zbatere dintre picioare.

— Eşti udă toată, spuse el, cu glas exagerat de blând.

Ştie.

— Ce-i în mintea ta? îl repezi ea. Cinci minute, şi după aceea fiecare-şi va vedea de drumul lui?

— Mă îndoiesc că te vei mulţumi numai cu cinci minute, spuse el cu delicateţe. După câte-mi amintesc eu, tu vrei întotdeauna mai mult... şi mai mult — el zâmbi — şi mai mult.

— Şi tu eşti întotdeauna la dispoziţia mea, îl zeflemisi ea, încercând să nu privească spre dimensiunile tentante ale erecţiei lui.

— Pentru tine, întotdeauna, zise el.

— Asta este în întregime pentru mine?

Gura lui schiţă un vag zâmbet.

— Vreau să nu fiu egoist.

— Şi după aceea? Adică, vreau să zic — ce se va mai întâmpla după această întâlnire interesantă?

— Vrei un contract scris? întrebă el sardonic.

— Şi aş avea unul dacă aş dori? îi aruncă ea, la fel de sardonic, scrutându-l cu privirea.

— Tânjim amândoi după acelaşi lucru, nu înţeleg de ce te eschivezi?

— Desigur, un bărbat de fineţea ta ştie cum să dea o formă elegantă unei asemenea propuneri directe de sex.

— Îmi pare rău, făcu el o grimasă. Întâmplător, eu nu sunt capabil să tratez cu tine civilizat.

— Şi dacă ai putea, aş fi mai bine curtată?

El se îndreptă în scaun şi privirea îi fu brusc goală, plină de nepăsare.

— Dacă nu te-aş dori atât de mult, spuse el brutal, ţi-aş spune orice ţi-ai dori să auzi.

— Şi dacă eu nu te-aş dori atât de mult, pară ea la fel de jignită şi supărată ca şi el, nu mi-ar păsa ce ai spune.

El suspină şi îşi întinse din nou picioarele.

— Sunt complet pierdut. Nu-mi vine nimic credibil în minte.

— Ai putea să încerci un „Mi-a fost dor de tine."

Îi scăpă un mârâit scăzut. Apoi urmă alt suspin:

— Mi-a fost.

Aceste cuvinte fură rostite atât de fără tragere de inimă, încât Isabella se trezi zâmbind:

— Atunci s-ar putea să-ţi îndeplinesc pofta.

El ridică încet privirea şi o întâlni pe a ei. Trecură câteva clipe; liniştea indeciziei era palpabilă. Şi apoi, fără să vorbească, el deschise braţele.

Stând în picioare în mijlocul încăperii, ea înţelegea şi nu înţelegea — în fond, poate că era la fel de egoistă ca şi el, pentru că dorea ceea ce dorea şi el.

— Cred că o să-mi scot pălăria, spuse ea pentru că erau nişte cuvinte sigure, iar adevărul nu e niciodată.

— Lasă-mă pe mine, spuse el moale, ridicându-se în picioare.

Au făcut dragoste în după-amiaza aceea cu o disperare reţinută, ca şi cum ar fi ştiut amândoi că scurtele momente petrecute împreună erau tot ceea ce aveau, că lumea şi trecutul şi sensibilitatea lor care nu admiteau compromisuri preîntâmpinau un viitor perfect. Deveniseră imediat lipsiţi de egoism şi generoşi, indulgenţi şi auto-indulgenţi, cuprinşi de un sentiment frenetic de minunată exaltare febrilă. Şi când în cele din urmă Isabella realiză cât timp trecuse, sau o făcu funcţionarul, sau ea îşi închipui că auzise un ciocănit într-o piesă din lemn, Dermott o sărută, cu părere de rău, de adio.

Dar mai târziu, îmbrăcat din nou, stând afară din magazin, nici unul nu ştia ce să zică.

La plecare el îi mulţumi şi-i adresă o serie de fraze amabile. Deşi, chiar când vorbea, era asaltat de o tristeţe neobişnuită.

— Înţeleg, spuse ea, capabilă să găsească scuze, când nimic nu mai avea sens în clipa aceea, când simţea ca şi cum ar fi căzut de pe marginea lumii în neant.

El dădu din cap aprobator, lipsindu-i cuvintele, în haosul emoţiilor.

Şi apoi se îndepărtă.

●

Isabella se întoarse acasă şi îşi contramandă toate întâlnirile din ziua aceea. Autocompătimirea o copleşea, şi chiar Molly îşi dădu seama că era mai bine să nu o tulbure după ce vorbi cu Sam şi John. Retrăgându-se în camera ei, Isabella încuie uşa, se lungi în pat cu ochii-n tavan, şi încercă să pună cât de cât puţină ordine în sentimentele ei. Îl iubea pe Dermott — un lucru înspăimântător, nefericit. Ca zeci de alte femei, fără îndoială — poate sute. Şi nu exista nici o speranţă ca el să-i poată oferi în schimb aceleaşi sentimente. Pentru că el nu mai era capabil să iubească pe cineva.

Aşa că problema era — cum putea depăşi cât mai bine dragostea nedorită şi să se împace cu viaţa ei? Spirit practic, ea a înţeles piedica patetică de a-l iubi pe el şi, în singurătatea din acea seară, a luat în seamă o serie de opţiuni — nici una dintre ele, din nefericire, nu-i alina amărăciunea de acum. Deşi era oarecum reconfortant să ştie că lui Dermott îi păsa de ea şi în alte privinţe decât sexul. De asta era sigură. Cam slabă recompensă pentru tristeţea ei, dar o oarecare consolare, de moment, de care avea disperată nevoie.

Păcat că el avea atâţia demoni în trecut, reflectă ea cel puţin de o mie de ori în noaptea aceea.

Într-o lume mai perfectă, ar fi putut să-l întâlnească mai devreme.

Într-o lume mai perfectă, nici unul dintre ei nu ar fi suferit pierderi.

Într-o lume mai perfectă, el i-ar fi întors dragostea.

Şi ar fi avut parte de fericire pură.

●

A doua zi dimineaţa, Isabella a reconsiderat faptele cu fantezie şi a privit în perspectivă ceea ce se întâmplase între ea şi Dermott. El nu vroia să-şi schimbe viaţa — nici ea. Nu exista nici o finalitate în visele ei pline de dorinţă. Când ai de-a face cu Dermott Ramsay, simţul practic şi rece nu este numai o scrupulozitate, ci însăşi esenţa vieţii.

Cât despre ea, având în vedere împrejurările în care se afla, hotărî că diversiunea i-ar fi servit cel mai bine scopurile.

Aşa că trase concluzia că în acel weekend societatea frivolă îi oferea cea mai mare plăcere, pentru că gestul era *raison d'être*[1] a ei, şi ziua nu avea destule ore ca să-i poată satisface înclinaţia spre plăceri.

---

[1] *raison d'être* = (Expresie din limba franceză) – Raţiunea de a fi.

16.

Luni, sub ochiul atent al lui Molly şi cu ajutorul cameristei sale, Isabella s-a îmbrăcat pentru plimbarea ei cu trăsura marchizului de Lonsdale. Purta o rochie simplă de muselină, plisată şi gofrată, cu panglici verzi. O jachetă scurtă de călărie din lână verde buteille completa ansamblul.

Cerând mănuşile de călărie, ea îşi potrivi pe cap un turban din mătase cu dungi în timp ce camerista se duse să-i aducă mănuşile. Întorcându-se către Molly, o întrebă în treacăt:

— Merge? Căci o femeie trebuie să arate bine, nu?

— Arăţi foarte bine, zău. Toţi din parc vor observa.

— Păi ăsta-i esenţialul, să vezi şi să fii văzută, sublinie Isabella. Mereu în altă rochie, şi la braţul altui bărbat.

Ori de câte ori era acasă, Isabella era sufocată de pretendenţi şi aspiranţi; salonul gemea de bărbaţi plini de speranţă,.

— Ai început să te plictiseşti de scena asta? o întrebă cu amabilitate Molly, sesizând nemulţumirea din glasul Isabellei. Nu trebuie decât să spui, şi pe dată strângem cortul.

Isabella îşi privi prietena şi zâmbi:

— Mi s-ar frânge inima să mă vait atât de repede.

— Poate că ar trebui să fii mai selectivă. Să accepţi numai anumite invitaţii.

Isabella făcu o mică strâmbătură.

— Deocamdată, simt o mare nevoie să mă distrez — zâmbetul ei era arţăgos — şi să mă amuz.

— Poate că nu tocmai cu marchizul. El este puţin cam derbedeu, o preveni Molly, şi plin de datorii. Ar fi trebuit să-ţi spun mai înainte. Aproape că aş vrea să renunţi la întâlnirea de astăzi.

— Chiar aşa aş face, dacă n-aş proceda astfel ca să-i fac în ciudă lui Dermott.

Marchizul cu toată lipsa lui de bani era un favorit al femeilor.

— Nu că Dermott ar băga de seamă cumva. El probabil se distrează, ca de obicei, cu vreo doamnă.

Şi cine înţelegea mai bine ca ea fascinaţia pe care o exercita el?

— În orice caz nu cu doamna Compton, după câte zicea Mercer.

— Şi de unde ştia Mercer?

— Pentru că i-am spus eu să-l ţină sub observaţie pe Dermott pentru mine.

— Atunci, spune-mi, unde a dispărut?

Cu excepţia întâlnirii muzicale de la ducesă, nu mai apăruse în societate de la balul ei.

— Eşti sigură că vrei să ştii?

Isabella făcu o grimasă.

— Altă femeie, presupun.

— Lui Dermott nu-i place să fie singur.

— O scuză comodă. Şi cine este de data asta?

Deşi întreba, nu era sigură că dorea să audă.

— Helene Kristos. O actriţă de la Covent Garden.

— A fost cu ea tot timpul acesta?

Cât era de dureros să îl ştie cu altă femeie!

— După cum îţi spuneam! Asta-i tot, Hannah, se întrerupse ea în timp ce camerista îi întindea mănuşile verzi din piele de porc. (Molly aşteptă până când părăsi camerista camera şi apoi continuă.) Sunt un fel de prieteni. Dermott a ajutat-o pe Helene când i-a murit soţul acum doi ani. Copilul ei nu avea decât o lună, şi după toate aparenţele ea era nebună de durere.

— Cum a cunoscut-o Dermott?

— Cum cunoaşte orice tânăr desfrânat actriţele de la Garden?

— Atunci, relaţia lor este platonică?

Molly ezită.

— Nu mă lua în seamă. Ce naivă să întreb aşa ceva!

— La început a fost, dar...

— Bineînțeles. Cum i-ar fi putut ea rezista? Cum ar fi putut rezista el, când nu rezistă niciodată?

— Dermott a fost credincios soției lui. Asta o știu. Dar înainte și după căsătorie... (Ea ridică din umeri.) El a fost întotdeauna urmărit; sunt rari bărbații care pot refuza.

— Și sunt atât de multe!...

— Îmi pare rău, spuse Molly încet. Știu cât este de dureros, dar adesea adevărul așa este... Și la ce-ar folosi să te amăgești singură?

— Înțeleg... își trase Isabella mănușile pe mâini.

— Aș fi vrut să pot îndulci lucrurile. El pare să te privească pe tine foarte diferit, și mărturisesc că speram...

Isabella zâmbi trist.

— Ai visat irealizabilul. Este clar. Mă gândeam că poate numai eu îmi doream luna de pe cer.

Se auzi o bătaie în ușa de la dormitor.

— Cred că mă așteaptă trăsura, spuse Isabella cu elan forțat.

— Nu te duce dacă nu vrei, o trimit pe Homie să prezinte scuzele tale.

— Prostii, spuse Isabella zglobie. Simt nevoia de puțin aer curat. Poate mă va ajuta să alung visele frivole din capul meu.

— Ai grijă cu Lonsdale. Are un loc retras al lui care nu-i prea apetisant.

— Mă amenințI? E acceptat în cele mai bune cercuri.

— Oricum, este un marchiz. Și lăsând de o parte situația lui financiară și viciile de holtei, are un titlu și este chipeș. Dar are nevoie să se căsătorească pentru bani.

— Ca o mare parte dintre admiratorii mei — nu sunt atât de naivă, încât să-mi închipui că-i atrage numai forma picioarelor sau culoarea ochilor mei.

Molly zâmbi.

— Ești cu capul pe umeri.

— Înțeleg care-i rostul acestor petreceri. Bărbații caută să facă un mariaj și să se îmbogățească, și femeile la fel. Și dacă se mai adaugă și niște titluri la toate astea, cu atât mai bine. Dar nu am de gând să mă mărit cu nimeni. Într-un viitor previzibil — poate niciodată. Nu-mi place ideea să mă ia de nevastă pentru banii mei.

— În cazul acesta, Lonsdale va fi dezamăgit.

Isabella rânji.

— Mai bine el decât eu.

Și cu un semn din mână, părăsi camera și coborî treptele ca să vadă elegantul faeton al lui Lonsdale și personalul care-l servea.

●

El aștepta în salon, stând la fereastră, cu fața spre stradă. Când ea intră, se întoarse.

— Arăți grozav azi — ca de obicei, trebuie să recunosc.

Și cum se îndrepta spre ea, zâmbetul marchizului era încântător.

— Mulțumesc. Pare că vremea este cooperantă cu planul dumitale de plimbare.

— Am poruncit soarelui să strălucească în mod special pentru dumneata, spuse el oferindu-i brațul.

— Ce îmbucurător! (Isabella îl luă de braț și îi zâmbi.) Un om cu autoritate.

— Îți plac bărbații autoritari?

Tărăgăneala din glasul lui se potrivea cu zâmbetul echivoc arborat de el în timp ce se îndreptau spre ușa de intrare a sălii.

— Numai când comandă vremea pentru mine.

— Altfel nu?

Privirea lui era amuzată.

Este foarte frumos, gândi Isabella, în mod simplu, *foarte atrăgător, ca un tânăr Apollo, cu un trup atletic perfect modelat și niște ochi albaștri superbi.*

— Nu în alte privințe, afirmă ea încet. Mă tem că sunt teribil de indulgentă cu mine însămi.

Uşile fură deschise parcă de o mână nevăzută, şi ei păşir în holul de intrare.

— Toţi suntem, căzu el de acord, şi de aceea cred că ţi-a face plăcere să vezi o parte din regiune astăzi.

— Sună teribil de revigorant. Deşi mătuşa mea se aşteapt să mă întorc la timp ca să mă pot îmbrăca pentru îndatoriril din seara asta.

— Voi avea grijă să nu lipseşti de la plăcerile din sear asta, spuse el liniştit.

Marchizul o ajută să se suie pe locul cocoţat din faetonu lui şi sări alături de ea. După ce slăbi strânsoarea cailor, rândaşul se săltă pe locul din spatele vehiculului şi, cu c plesnitură de bici, porniră.

Vremea era într-adevăr frumoasă, însorită şi caldă, cu q briză uşoară care le mângâia feţele, cum goneau pe străzile oraşului.

— Voi conduce eu la dus, şi poţi conduce dumneata la întoarcere, se oferi marchizul, strecurându-se prin trafic cu mare dibăcie.

— După agitaţia de săptămâna trecută, sunt mulţumită doar să stau şi să mă bucur de privelişte, se agăţă Isabella de scaun, legănată de viteza trăsurii şi de ritmul cailor.

Caii lui Lonsdale erau de un negru de cărbune şi strălucitori, periaţi ca să prindă luciu sclipitor, o pereche care se potrivea perfect, sprinteni. Nu după mult timp, alergau pe Kings Road în drumul lor spre sud. Oraşul dispăru, lăsând loc păşunilor şi lanurilor, şi numai din când în când mai apărea câte un pâlc de case. Până când ajunseră în satul Chelsea, nu departe de periferia de odinioară a oraşului,. Cum oraşul se întinsese în toate direcţiile, ceea ce fusese nu cu mult timp înainte un sat era acum un loc de retragere pentru cei care-şi doreau o clipă de odihnă bucolică.

Marchizul trase la un han, să lase caii să se odihnească puţin, şi aruncă hăţurile rândaşului.

— Mă gândesc să servim nişte răcoritoare aici — limonadă, sau un ceai, dacă preferi. Salonul este destul de curat, mi s-a spus, şi proprietăreasa face un aluat cu zahăr ars care merită să baţi drumul din oraş până aici.

— Mă tentează limonada, dar şi prăjitura cu zahăr caramel. Cum aş putea refuza aşa ceva?

Fu ajutată imediat să coboare din faeton şi escortată înăuntrul hanului „Gray Goose"[1]. Dar în loc să intre în salonul unde erau aşezaţi cei câţiva clienţi, marchizul traversă sala îndreptându-se spre partea din spate a hanului, unde introduse o cheie în uşă.

— Ce-i asta?

Isabella observă grădina bine îngrijită din spate, sala liniştită prin care trecuseră, unde zgomotul clienţilor din saloanele publice abia se auzea.

— Am reţinut un salon rezervat.

Răsucind cheia, el deschise uşa şi, înainte ca el să se poată întoarce spre ea, Isabella aruncă o privire în jur: nu era un salon rezervat, ci un apartament. O cameră frumos decorată, total distonantă într-un han rustic. Cu două jobene pe o masă cochetă gen consolă.

Astea nu ar trebui să fie acolo.

Se uită înapoi căutând intrarea în han, dar nu văzu nici una. Şi când se răsuci din nou, Lonsdale se întindea spre ea.

Isabella ţipă şi el se repezi la ea, dar ea se răsuci imediat şi începu să fugă. Cum alerga de-a lungul holului, îi răsuna în creier prevenirea lui Molly; *are un loc intim... un loc intim...*

Îi auzea paşii răsunând în spatele ei, şi mulţumind pantofilor cu tocuri joase şi fiind stimulată de teroare, parcurse în zbor coridorul; strigătele ei ricoşate de tavanul scund al încăperii umpleau cu strigăte înspăimântate coridorul îngust.

---

[1] *Gray Goose* (în lb. engl în orig.) = Gâsca Cenuşie. (n.tr.)

Dacă intenționa să o captureze, nu-i va fi ușor, hotărî ea, ridicând glasul într-un țipăt crescendo strident.

Isabella nu-și făcuse iluzii în legătură cu un bărbat ca Lonsdale, care are nevoie de bani ca să supraviețuiască. Dar nu bănuise că va acționa atât de repede. Naiva! Apoi auzi glasul unchiului ei din spate, și un junghi înghețat îi străbătu inima.

— Prindeți târfa! Mi-a furat portofelul! Curva mi-a furat portofelul!

Ușa de ieșire era doar la un pas de ea, și dacă mai avea nevoie de vreun stimulent ca să-și salveze viața, glasul unchiului ei avu acest dar. Ridicându-și poalele, sprintă prin ușă, vră la dreapta, și alergă în jos pe stradă, strigând după ajutor.

Nu era timp pentru politeți și maniere. Remarcă în fugă fețele șocate ale oamenilor pe lângă care alerga, întrebându-se dacă ar ajuta-o careva, încercând să aprecieze care dintre ei ar fi fost dispus să facă așa ceva.

Dar urmăritorii ei strigau în gura mare: „Hoața!", în timp ce o hăituiau de-a lungul străzii, și nu era sigură că ar fi avut timp să-i explice situația ei vreunui trecător, înainte ca Lonsdale și unchiul ei să o prindă.

Și cu implicația unchiului ei în afacerea asta, înțelese ce soartă o așteptă.

Zărind o biserică sătească la distanță, devie la stânga și sări pe mijlocul drumului, vrând să se facă cât mai vizibilă cu putință, sperând să ajungă în sanctuarul bisericii. Nu că asemenea considerente etice i-ar fi împiedicat pe Lonsdale sau pe unchiul ei, dar cu puțin noroc ar fi putut găsi preotul înăuntru.

Cu siguranță că un om al lui Dumnezeu și-ar fi făcut timp să o asculte.

Era la mijlocul distanței de destinație, cu gâtul ars de țipete, abia respirând, cu plămânii în flăcări, când un faeton galben se ivi pe drum.

Ea făcu frenetic semn cu mâinile, dar vehiculul nu încetinea şi, cuprinsă de spaimă, se uita cum se năpustea asupra ei. Gândindu-se că viaţa ei s-a terminat, sări într-o parte tocmai când caii galopând se cabrară oprindu-se. Un nor de praf se ridică în jurul ei, nechezatul cailor, înjurături bărbăteşti, un glasurile unei femei şi al unui copil răsunau în haosul din urechile ei.

Şi cum sta tremurând înspăimântată de primejdia mortală prin care trecuse, umbra înaltă a unui bărbat se desluşi prin lumina crepusculară, şi după o secundă figura se contură cu claritate.

— Cine dracu te crezi?...

Lui Dermott i se stinseseră cuvintele pe buze.

— U-unchiul meu, izbucni Isabella, uşurarea învăluind-o deodată. Sunt chiar în spatele meu.

— Urcă în trăsură, îi ordonă Dermott, şi porni în goană după urmăritori.

Praful începuse să se limpezească suficient, ca Isabella să poată distinge contururile faetonului. Când reuşi să zărească partea din spate a vehiculului, descoperi o femeie şi un copilaş care o priveau.

— Dermott... ştii... el a zis că ar trebui... să mă alătur vouă.

Jenată de situaţie, totuşi, Isabella avea nevoie de protecţia lui Dermott.

— Bineînţeles. Tommy, vino în poala mea.

Femeia îşi ajută fiul să se cţere în braţele ei în timp ce se da mai într-o parte spre a-i face loc Isabellei să se aşeze.

După ce aceasta se aşeză, cealaltă se prezentă:

— Mă cheamă Helene Kristos, şi acesta este fiul meu, Tommy. Spune-i „bună ziua" doamnei, dragă.

— Ela gata să dăm peste tine! exclamă puştiul, ochii lui negri luminaţi de emoţie.

— Ştiu. Slavă domnului că s-au oprit caii la timp.

Copilul brunet avea un tulburător zâmbet zeflemitor, asemănător cu acela al lui Dermott.

— Delmott a stligat tale.

— N-aş fi fost în mijlocul drumului, dacă nu... (Isabella nu avea chef să se piardă în explicaţii.) Apropo, sunt Isabella Leslie, adăugă ea, zâmbind către mamă şi copil, gândindu-se cât era de frumoasă iubita lui Dermott — mică, elegantă, cu ochi negri enormi, ochi de ţigancă. Un aflux de tristeţe o cuprinse.

— Eşti prietena lui Dermott, ghici Helene, întorcându-i zâmbetul. El ne-a vorbit de dumneata.

— Serios?

Chiar dacă înţelegea cât de nerealistă-i era dorinţa, inima palpită de speranţă.

— Neîncetat. Spune-i, Tommy: despre cine ne vorbeşte Dermott?

— Desple cai.

— Şi despre ce doamnă?

— Doam'a lea.

Helene roşi.

— Nu, nu despre aceea. Despre cea cu părul de aur şi zâmbetul ca...

— O plinţesă?

— Asta e!

— Is-bella, se poticni el în pronunţare.

— Chiar?!

Brusc, Lonsdale şi unchiul ei, recenta groază, discuţia pragmatică, dispărură în faţa atacului de bucurie.

— Au plecat. Faetonul lui Lonsdale a dispărut. (Glasul lui Dermott era morocănos pe când se urca în trăsură.) Nici o urmă de ticăloşi! (Răsucindu-se pe capră, o privi cu severitate pe Isabella.) Ce dracu' credeai că faci, venind în sălbăticia asta cu *nenorocitul* de Lonsdale?

— Dermott!... îl dojeni Helene.

— Scuză-mă, Helene, spuse el cu exagerată curtoazie. Dar asta nu-i treaba ta. Răspunde-mi, fir-ar să fie!

O privi pe Isabella cu furie în ochi.

— Credeam că mergem într-o scurtă plimbare la ţară. Credeam că ne-am oprit pentru o limonadă. Şi, deşi îţi sunt profund recunoscătoare că m-ai salvat, *nu cred* că asta îţi dă dreptul să te transformi într-un tiran.

— Lonsdale este un şarlatan!

— Este acceptat peste tot în societate.

— Nu vreau să te contrazic. N-ar fi trebuit să ieşi cu el.

— Îţi apreciez sfatul, i-o tăie scurt Isabella.

— La dracu, e-n regulă.

Chiar şi micuţul Tommy îşi dădea seama de mânia din tonul lui Dermott, şi îl fixa cu ochii căscaţi; nu-l auzise niciodată pe Dermott vorbind aşa.

— Te due înapoi în oraş.

Nu era o declaraţie; era o poruncă, scurtă şi rece, neîngăduind compromisuri.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Isabella supusă.

N-avea de ales, şi o ştiau amândoi.

Călătoria la vila Helenei se desfăşură în tăcere; chiar şi vorbăria naturală a lui Tommy fu stopată de aspectul feţei lui Dermott. După ce îi ajută pe Helene şi pe Tommy să coboare şi purtă o scurtă discuţie cu ei, Dermott se întoarse la trăsură şi fără comentarii trase de hăţuri. Caii porniră brusc. Cu figura împietrită, în călătoria de întoarcere la Londra, nu articulă un sunet.

După mai multe mile sub tensiune, Isabella rupse în cele din urmă tăcerea:

— Îţi mulţumesc, Dermott. Foarte mult. Trebuie să ştii că îţi rămân profund recunoscătoare.

— Când mă gândesc ce ţi-ar fi putut face Lonsdale... murmură el, maxilarul tremurându-i de mânie, chiar în clipa când ea ridica ochii spre el.

— Helene este foarte drăguţă. Şi Tommy este un scump.

Amândoi aveau gelozia lor.

— Nu schimba subiectul.

— Sunteţi vechi prieteni, după câte am înţeles.

El se întoarse către ea, cu privirea puţin şocată.

— Ce dracu' vrei să însemne asta?

— Înseamnă că înţeleg ce simţi faţă de Lonsdale.

— Cum e posibil să ştii ce simt eu faţă de Lonsdale?

— Pentru că m-ai luat la refec de cum m-ai văzut.

— Spui prostii.

— Nu ştiu ce te priveşte pe tine...

— Nu înţelegi?

— Nu, spune-mi.

El îşi muşcă buza de sus câteva secunde, apoi îşi întoarse atenţia asupra drumului.

Ea voia ca el să-i spună că-i păsa de ea; dorea să-l audă admiţând că era gelos. Dar îşi dădu imediat seama că dorea ceea ce nu putea obţine, căci atunci când se întoarse iar spre ea, privirea lui era distantă şi rece.

— Îţi sugerez să nu mai faci călătorii lungi cu nimeni. Lonsdale este unul dintre cei mai puţin scrupuloşi, dar oricare dintre admiratorii tăi ar putea fi interesat să te compromită. Pentru banii tăi. Este doar un sfat.

— Mulţumesc. Am să ţin cont de el. Şi acum povesteşte-mi despre Helene.

— Nu-i nimic de spus. Când a murit soţul ei, avea nevoie de ajutor, şi eu am ajutat-o. Îmi place de Tommy, aşa că-mi petrec uneori timpul cu ei.

— Nu sunteţi amanţi?

— Nu cred că-i treaba ta.

— *Sunteţi* amanţi!

— Are vreo importanţă?

— Nu, din punct de vedere practic.

— Bun.

El a rămas tăcut tot restul călătoriei, iar ea nu mai avea chef să vorbească. Nu după o asemenea indicaţie deliberată a

spiritului lui de independență. Era clar că nu era interesat în altfel de relație decât în termenii lui. Ceea ce însemna o relație sexuală întâmplătoare, fără obligații și atașament.

Și ea murea de tristețe, la gândul de a-l împărți cu o hoardă de alte femei!

●

O escortă în casă și îi vorbi lui Molly despre ea, ca și cum ea nu ar fi fost prezentă, ca și cum ea ar fi fost un copil care are nevoie de o mână forte și de o disciplină de fier. Și când el plecă, pur și simplu se despărți de Isabella dând din cap.

●

— Îmi pare rău că ai fost terorizată de Lonsdale, o compătimi Molly, ajutând-o pe Isabella să-și scoată jacheta. Mă învinovățesc că te-am lăsat să te duci. .

— Nu e nimeni vinovat, în afară de Lonsdale și rudele mele. Dracu' să-i ia pe toți! (Isabella se îndreptă spre ferestrele micului salon situat în spatele casei, unde Molly luase cina mai devreme.) Nu se dau bătuți.

— Ai vrea să faci în așa fel încât să fie arestați?

— Nu prea. (Isabella privea afară la verdele crud al micii peluze.) Este cuvântul meu împotriva alor lor, și eu sunt în minoritate zdrobitoare.

— Atunci insist să-ți iei un bodyguard. Dacă aveai unul astăzi cu tine, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Isabella se întoarse cu fața spre prietena ei.

— Nu-mi închipuiam că voi spune vreodată asta, dar ai dreptate. Lăsând deoparte lipsa de intimitate, nu mai îndrăznesc să ies singură.

— Cunosc omul potrivit. Joe Thurlow a practicat luptele. Cel mai bun prieten al lui a fost ucis într-un meci anul trecut, iar el a pierdut orice interes în acest sport. Din când în când lucrează pentru mine. Știu că este disponibil momentan.

Isabella veni să se așeze la masă lângă Molly.

— Şi altceva. (O umbră de îngrijorare îi încreţi sprâncenele.) Te-ar deranja teribil — spuse ea moale, conştientă că o putea răni — da, aşa: te-ar necăji dacă m-aş hotărî să mă retrag din societate?

Molly o privi scrutător.

— Din cauza lui Lonsdale?

— Nu. (Isabella trasă cu degetul o linie pe faţa de masă.) Pentru că nu mai vreau să-l văd pe Dermott. (Ea ridică privirile.) Ştiu că este o laşitate, dar a fost îngrozitor pentru mine, când l-am văzut astăzi cu frumoasa actriţă şi copilul ei. (Trase încet aer în piept, ca şi cum o respiraţie calmă i-ar fi calmat durerea.) Şi el mi-a declarat, fără posibilitate de tăgadă, în călătoria de întoarcere spre oraş, că n-are chef să-şi schimbe modul de viaţă.

— Îmi pare rău, murmură Molly. Nu ştiu cum aş putea să te consolez. Dacă există vreo scuză, moartea soţiei şi a fiului lui a fost o lovitură atât de puternică, încât nu sunt sigură că şi-a revenit. Se simte cumplit de vinovat că îi luase cu el la operaţiunile militare. Nu ţi-am spus niciodată întreaga poveste, dar familia lui a fost masacrată când tabăra lui a fost cotropită de duşmani, în timp ce el şi trupele lui erau într-o misiune de cercetare. La întoarcere, şi-a găsit soţia şi copilul mutilaţi înfiorător.

Isabella păli.

— Ce îngrozitor!... şopti ea.

— Nu ar fi trebuit să cedeze dorinţei soţiei de a-l însoţi, zice el. Găseşte că numai el este vinovat. N-a mai suportat să rămână în India. Amintirea era prea puternică, aşa că s-a întors acasă în Anglia. Dar nu poate scăpa de amintiri, iar desfrâul îi serveşte drept drog pentru simţuri, ştergându-i din memorie coşmarurile. (Ea suspină încet.) Cred că tu eşti diferită pentru el. Te tratează normal, ceea ce mă face să sper. Te ţine dincolo de limitele obişnuite ale plictiselii lui, te-a luat la Richmond. (Ridică din umeri.) Cred că poate a uitat.

— Poate, pentru scurtă vreme, a uitat.

— Şi-a iubit soţia şi copilul nebuneşte.

— Aşa se pare, murmură Isabella în surdină. Am să părăsesc oraşul. (Vocea ei deveni brusc vioaie.) Ar trebui să fiu destul de în siguranţă pe proprietatea mea de la ţară, cu un bodyguard alături. Şi eu am nevoie să mă împac cu amintirile mele.

— Nu pot suporta să te văd plecând, dar înţeleg. Deşi ar fi înţelept să-l iei pe Joe împreună cu fratele lui. S-ar putea distra unul pe altul în cursul zilei.

— La cum mă simt acum, abia scăpată din ghearele unchiului meu, ai putea angaja o întreagă trupă de bodyguarzi pentru mine, dacă vrei. Mâine am de gând să mă duc la bancă să-mi văd de afaceri, şi poate în zilele următoare să verific depozitele de mărfuri şi docurile. După aceea mă voi retrage la Tavora House şi voi începe să-l uit pe Dermott.

— Ce ciudată este viaţa, făcu remarca Molly. În împrejurări normale, noi nu ne-am fi întâlnit niciodată. În împrejurări normale, drumurile tale şi ale lui Dermott nu s-ar fi încrucişat niciodată. Şi acum suntem prinşi într-o reţea încurcată de imposibile speranţe şi întâmplări blestemate, în timp ce societatea se răsuceşte în jurul nostru, deprinsă cu nimic altceva decât cu căutarea nebunească de plăceri.

— Cât despre mine, eu vreau să ies din plasă, din societate, din această căutare frenetică de orice. Am o viaţă la care să mă întorc, o afacere pe care să o fac să meargă, plăceri simple care îmi ofereau odată fericirea.

— Am să-i trimit lordului Moira o scrisoare explicativă. Pentru eventualitatea în care ai mai dori vreodată să reintri în vârtejul societăţii. (Molly zâmbi.) Este un vechi prieten; va înţelege.

— Ce optimistă eşti! Isabella găsi puterea să-i răspundă cu un zâmbet, şi, mulţumită de starea de spirit luminoasă, pe când contempla întoarcerea la mediul ei familiar, adăugă: — Cine ştie, poate Dermott se va sătura de viaţa lui destrăbălată, se va

transforma într-un cavaler alb, va veni călare la casa mea de la țară și mă va aduce înapoi.

Molly râse.

— Trimite-mi un mesaj, dacă se va întâmpla așa. Vreau foarte mult să cred în miracole.

— Între timp, remarcă Isabella, am să-mi ocup timpul cu activități mai pământești. Cum ar fi să-mi văd de banii mei.

— Vezi-ți de orice dorești, acum că ești protejată împotriva rudelor tale. Îl voi convoca pe Joe și vei putea discuta problemele tale cu el.

●

Dermott avea propriile activități de care să-și vadă. După ce părăsise casa lui Molly, se dusese să-și găsească prietenul, pe lordul Devon, care fusese de acord să-l secondeze. Protocolul cerea ca provocarea la duel să fie făcută de secundant. Așa că se duseră împreună să-l caute pe Lonsdale. Îl căutară mai întâi acasă, deși Dermott nu se prea aștepta să-l găsească acolo. Marchizul putea fi găsit mai curând la club sau la sediul de vânătoare al cărui vicepreședinte era. Când Dermott află toate astea, alergă de la un sediu la altul, interesându-se, punând întrebări, mituind unde era cazul, cutreierând orașul ca să găsească omul și răzbunarea exactă.

În cele din urmă, dădură de urma lui la cafeneaua de la Covent Garden, care servea, de altfel, de tavernă și bordel. Lonsdale era în camera din spate, jucând cărți cu o masă de escroci și desfrânați, toți beți turtă.

— Te poți ridica în picioare, Lonsdale? mârâi Dermott, umplând canatul ușii ca un înger al răzbunării.

Privirea marchizului se ridică agale, întâmpinându-l pe Dermott cu o uitătură de bețiv.

— Nu știu, Bathurst, ridică el din umeri. Probabil că nu, dacă mă gândesc bine.

— Ai grijă să poți mâine dimineață.

— Accepţi provocarea la duel a lordului Bathurst? întrebă Devon, îndeplinindu-şi datoria.

— E vorba de bucăţica de Leslie? spuse tărăgănat Lonsdale, privirea sa grea ca plumbul devenind brusc insolentă.

— Mai pronunţă-i o dată numele, şi te voi ucide pe scaunul pe care stai.

— Neînarmat, Bathurst?! Ruşine!...

— Mă doare-n cot.

— Rău, Bathurst! făcu marchizul cu ochiul. Gândeşte-te la reputaţia ta de onoare pe câmpul de duel.

— Du-te dracului, Lonsdale.

— Probabil că o doreşti mai mult decât mine. (Marchizul îşi trecu în revistă însoţitorii cu un surâs încrezut.) Nu cred că *merită să mori pentru* o p... de femeie.

Dermott scrâşni din dinţi, tentat să-l împuşte acolo pe loc, dar nefiind capabil de o asemenea crimă cu sânge rece.

— Să te văd mâine la 6 dimineaţă pe câmpul lui Morgan, spuse el ameninţător, şi o să descoperi dacă merită sau nu. (Mătură cu privirea grupul de la masă.) Trebuie să fie vreunul dintre voi destul de treaz ca să-şi amintească — să îi amintească lui. Mâine la 6 dimineaţa — şi dacă nu va apărea, am să vin să-l ucid oriunde ar fi.

— Ea trebuie să fie al dracului de bună în pat, murmură Lonsdale.

— Am să-ţi împuşc gura blestemată mâine, mârâi Dermott, şi răsucindu-se brusc, ieşi cu Devon pe urmele lui.

— Trebuie să fie vorba de dragoste, spuse batjocoritor unul dintre bărbaţi, ca Bathurst să se dueleze pentru o femeie.

— Presupun că este o bucăţică fierbinte, şi nu vrea să o împartă cu nimeni.

— Este o bucăţică fierbinte, şi *bogată*, murmură Lonsdale. Suficient motiv să-l ucid pe ticălos mâine. Am să mă folosesc şi de banii *şi* de p... ei.

17.

Vestea despre duel se împrăştie ca focul în societate. Molly auzi despre el la Mercer, şi se frământa dacă să păstreze tăcerea sau să-i spună Isabellei. Dar hotărârea fu luată independent de voinţa ei, când doamna Hertford îi trimise un bileţel Isabellei — ştiind ce simţea pentru Dermott, o prevenea de eveniment. Lonsdale nu era de neluat în seamă, remarca ea, sugerându-i Isabellei să stea de vorbă cu Dermott pentru a înlătura riscul de a-şi pierde viaţa.

— Nu poate să facă asta, protestă Isabella, arătându-i bileţelul lui Molly. Trebuie să-l opresc.

— Nu prea cred să poţi. Odată ce l-a provocat pe Lonsdale îi este imposibil să mai dea înapoi. Bănuiesc că nici n-ar dori.

— Dacă o face pentru mine, o să-i interzic. Îşi închipuie că eu vreau să-şi rişte viaţa pentru cineva atât de josnic cum este Lonsdale?

— Bărbaţii au motive de nemulţumire şi un simţ al onoarei care trece peste raţiune. Nu este pentru prima dată când Dermott se întâlneşte cu cineva pe terenul de duel.

— Sfinte Dumnezeule, îşi doreşte moartea?

— Temperamentul, fără îndoială, şi poate îşi doreşte şi moartea.

— Mă duc să-l văd.

Molly aruncă o privire spre ceas.

— Mă îndoiesc că-l vei găsi acasă.

— Atunci am să-l găsesc oriunde în altă parte.

Molly suspină.

— Mai bine n-ai dori să vezi unde este.

— Ştii unde?

— Nu. Dar la ora nouă seara nu este la biserică, poţi fi sigură.

Isabella respiră din greu, întărindu-se pentru eventuala situație jenantă și pentru durere.

— Nu-mi pasă. Vreau să vorbesc cu el.

— Foarte bine. Îl trimit pe Joe să-l găsească și să se întoarcă la tine.

●

Nu mult după ora unsprezece, un bărbat solid, mătăhălos, intră în salonul lui Molly, și astfel îl cunoscu Isabella pe Joe Turlow. Era masiv, cu umerii lați ca de bou, gâtul — o adevărată coloană de mușchi, brațele și coapsele proeminente. Ochii lui căprui erau remarcabili, iar zâmbetul — naiv și fermecător.

Odată făcute prezentările, el spuse:

— L-am găsit pe Bathurst la Green Abbey.

— E departe?

Isabella se uită la ceas, îngrijorată că în curând ar putea fi prea târziu să-l oprească pe Dermott. Locul duelului era secret, ca de obicei, ca autoritățile să nu se amestece. Duelurile erau ilegale, și totuși aveau loc destul de des.

— La aproape o jumătate de oră de aici.

Isabella se întoarse spre Molly.

— Îți mulțumesc din nou. Îți rămân veșnic îndatorată.

— Să fii atentă. N-o pierde din ochi, Joe, îi porunci ea.

El dădu din cap, aprobator.

— Nici o grijă, Molly.

●

Aproape de miezul nopții, înfășurată în pelerina neagră cu glugă, Isabella fu escortată de la trăsura ei, pe cele câteva trepte ale scării, într-o casă învecinată cu Green Park. Unicul hol de intrare era gol, deși era bine luminat cu un candelabru de cristal în stil venețian. Joe îi indică să-l urmeze pe scara acoperită cu covor la nivelul principal, unde el o luă la stânga și o însoți pe un coridor iluminat cu aplice de perete. Deschizând

o uşă de la capătul holului, o introduse într-o cameră care părea a servi drept birou.

— Aşteptaţi aici, spuse el, şi ieşi, închizând uşa în urma lui.

Isabella inspectă repede mica încăpere luminată doar de flacăra scăzută a focului. Un birou elegant, o bogăţie de covoare turceşti pe pardoseală, câteva scaune Chippendale, două rafturi de bibliotecă. Era, evident, un loc de lucru, dar unul opulent. Evaluarea biroului nu-i îndepărtă pentru mult timp nervozitatea care o stăpânea, şi curând începu să se plimbe între birou şi cămin într-un scurt circuit, frământându-şi mâinile înmănuşate în mod inconştient. Era nervoasă că-l întrerupea pe Dermott de la una din distracţiile lui nocturne. Casa asta era mai mult decât un club de joc de cărţi, bănuia ea. Ar putea să-şi închipuie că se interferează în viaţa lui. Se temea la gândul atitudinii lui reci. Dar dacă nu ar fi încercat cel puţin să oprească acest înspăimântător duel, ar fi regretat veşnic laşitatea ei.

Uşa se deschise şi ea se întoarse de la foc cu o tresărire, gluga căzându-i de pe cap la mişcarea bruscă. Inima îi bătea puternic.

Dermott stătea în pragul uşii, încadrat de lumina din hol, cu părul ciufulit reflectând sclipirile lumânărilor, cu faţa pe jumătate în umbră, jaboul alb fiind singurul accent pal pe negrul ţinutei sale de seară.

— Nu trebuia să vii aici, spuse el morocănos, supărarea detaşându-se din tonul lui şi atitudinea rigidă, din gestul de nerăbdare pe care-l făcu din mână.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Ea încerca să-şi ascundă neliniştea, dar vocea îi tremură în cele din urmă.

— Eu nu vreau să vorbesc cu tine.

— Te rog...

Nu era decât o şoaptă, cerşind îndurare.

El aruncă o privire spre Joe care stătea în spatele lui.

— Bodyguardul este pentru mine sau pentru tine?

— Pentru mine. După evenimentele de azi, Molly a insistat să...

— Bravo ei.

Dermott păru să se relaxeze.

— Dacă mi-ai acorda doar o clipă din timpul tău, adăugă repede Isabella, profitând de ceea ce percepuse ca o mică indulgență. Nu vreau să te retrag de la...

— Distracția mea? un zâmbet vag flutură o secundă, și apoi, făcând un pas înainte, trecu pragul, închise ușa în urma sa și se rezemă de ea. Îmi pare bine că ai un bodyguard.

— Și mie.

Ea simți cum se destinde puțin din încordare. El nu plecase.

— Ai fi putut fi rănită grav astăzi după amiază.

— Știu. Evenimentele de la Chelsea m-au făcut să înțeleg că am nevoie de oarecare protecție. Insistența lui Molly a concurat la acest lucru. Totodată am hotărât să renunț la societate, adăugă ea, în așa fel încât să diminuez ieșirile mele în public. Deși apreciez, desigur, tot ce — vocea ei răsună deodată prea tare în camera liniștită — a făcut Molly pentru mine, încheie ea, enervată de detașarea lui.

Se lăsă o mică tăcere.

Dermott nu se mișcă din ușă.

— Nu știu cum să încep... spuse în cele din urmă Isabella.

El nu răspunse.

— Nu mă ajuți.

— Nu eu am vrut să vorbesc cu tine, dacă-ți amintești...

— Faci ca totul să fie foarte dificil.

El ridică din umeri.

— Am auzit de duelul tău! explodă ea.

Tăcerea asta dureroasă...

— Am venit să încerc să te împiedic de la o asemenea nebunie.

— Mulțumesc că ai venit. Îți urez noapte bună.

Dezlipindu-se de lângă uşă, se înclină uşor şi se întoarse să plece.

— Dermott, aşteaptă! strigă Isabella, alergând spre el.

El se opri cu spatele la ea, tensiunea din umerii săi fiind vizibilă chiar şi în lumina slabă; mâna îi rămăsese pe clanţa uşii.

— Nu pleca.

Ea stătea doar la câţiva centimetri de el, el îi putea mirosi parfumul; ea-i simţea căldura trupului, amintiri pregnante asaltându-i simţurile.

— Nu pot suporta gândul că s-ar putea să muri...

Ea se întinse şi-i atinse braţul.

Un moment, senzaţia braţului ei îi bombardă creierul, încercă să treacă în revistă toate motivele pentru a pleca, toate motivele pragmatice, sănătoase, raţionale.

— Te rog, Dermott, ţine-mă...

Vocea ei moale plutea în jurul lui, îl mângâia. El lupta împotriva dorinţei lui ştiind că doar ar fi rănit-o din nou, ştiind că nu-i putea da ceea ce dorea ea, şi apoi simţi braţele ei strecurându-se în jurul taliei lui. Încă o clipă îşi controlă impulsurile, şi apoi mâna lui alunecă de pe clanţa uşii.

Dezlipindu-i uşor braţele, se întoarse cu faţa la ea.

— Îmi pare atât de rău... şopti ea. Nu trebuia să te rog. Probabil că eşti atât de obosit de femei făcând asta...

— Nu pot să te ţin pur şi simplu în braţe, o întrerupse el. Ştii că nu pot. Nu-i aşa?

— Nu-mi pasă.

El închise puţin ochii sub intensitatea sentimentelor lui, şi când ridică pleoapele, spuse:

— Nu sunt capabil să rămân statornic mai mult timp.

— Nu-mi pasă nici de asta.

— O să-ţi pese mai târziu. (Respiră adânc pentru că avea impresia că se sufocă.) Încerc să fiu cinstit...

— Înţeleg.

— Şi asta nu o să-mi schimbe hotărârea în legătură cu duelul, dacă la asta te gândeşti.

— De acord, ceda ea.

— Mii de draci... (Vocea lui era morocănoasă, înfierbântată, cu o nuanţă de resentiment în înjurătură. Apoi brusc se agăţă de umerii ei, cu degetele înfipte în carnea ei.) Nu trebuie să facem asta. Nici n-ar trebui să vorbim despre asta...

— Îmi asum responsabilitatea.

— Pentru orice? (Privirea lui întunecată era agitată, violentă.) Nu am prezervative aici. Nu este o cameră pentru întâlniri.

El i se împotrivea, capabil să-şi controleze ejacularile, dar îndărătnic, furios, vroia să nu-i acorde nici o şansă.

— N-are importanţă.

— Nu spune asta.

Glasul lui era plin de temperament, de poftă carnală şi înflăcărare.

— Vorbesc serios.

— Rişti să ai un copil.

— Nu consider ăsta un risc.

— Isuse, Izzy...

Dându-i drumul, făcu un pas înapoi, doar ca să se lovească de baricada uşii.

Ea îl urmă pe această mică distanţă, îşi strecură mâinile înmănuşate sub reverele jachetei în timp ce el stătea rigid, nemişcat. Ridicându-se în vârful picioarelor, ea îşi plasă mâinile în jurul gâtului lui.

— Ce ai de gând să faci cu mine?

Nu era o întrebare pe care un om ca Dermott să o ignore, răspunsul lui sexual ascuţit fiind intensificat de-a lungul anilor, erecţia lui presându-se tare de corpul ei.

— Cred că am să te trimit acasă, murmură el cu bruscheţe, neliniştit, iritabil, luptând împotriva impulsurilor sale josnice.

— Mă trimiți acasă după o oră, murmură ea, topindu-se în el, nevoia de a fi iubită de el cuprinzând-o atât de prădalnic, de violent, întărit de teroare.

Se putea să nu-l mai vadă niciodată. Mâine putea fi mort. Și deodată nu mai conta nimic decât să-l mai simtă în ea pentru o ultimă dată.

— Poți să-ți pierzi o oră cu mine. Nu-i așa?

Glasul ei era flacără lichidă când își strecură degetele prin părul lui negru și-i trase capul în jos.

Sărutul ei era dulce și cald, numai promisiune și întâmpinare luminoasă.

S-ar putea să nu mai simtă niciodată dulceața gurii ei pe a lui, se gândi el, înțelegând forțele superioare care luptau împotriva lui. Și căldura trupului ei, ușoara apăsare a pieptului ei, șoldurile, coapsele ei, ardeau prin materialul hainelor lui de seară, amintindu-i de toate plăcerile pe care le gustaseră împreună, de extazul pe care-l simțea în brațele ei.

— Fă dragoste cu mine, te rog... te rog... șopti ea, cu răsuflarea caldă în urechea lui.

— Nu ar trebui.

Dacă și-ar putea ține mâinile!

— Dar eu vreau să te simt în mine...

Deodată mâinile lui se ridicară, prinzându-i fața, el își afundă gura delicat cu un sărut greu, posesiv, care-i arse și ultimele scrupule ce-i mai rămăseseră. Alimentat de frustrarea stăpânită de la ultima lor despărțire și abstinența lui neobișnuită, nu se mai gândi dacă era bun sau rău, injust sau fundamental, îi invadă gura așa cum vroia să-i invadeze trupul — cu înverșunare, cu îndărătnicie.

Isabella nu avusese relații sexuale, cu excepția aceleia din Bond Street, și ea răspunsese nerăbdării lui febrile cu pasiunea ei înflăcărată, uitând pentru ce venise, de ce se despărțiseră ultima dată, uitând toate tristețile și durerile pricinuite de plecarea lui. Îl întâmpina cu o fericire emoționantă, imprudentă,

dorind bărbăţia şi virilitatea lui, dorind fericirea pură de a face dragoste cu el, vrând să-l păstreze pentru totdeauna.

Nu mai exista nici mâine, nici ieri, ci doar prezentul întâmplător, şi nepăsătoare faţă de orice afară de dorinţa şi rigida scurtime a timpului pe care-l vor petrece împreună, Isabella îşi strecură mâinile spre nasturii de la pantalonii lui.

— Las' că fac eu asta, mârâi el, lăsând să-i lunece repede mâinile pe sub picioarele ei şi ridicând-o în braţe.

Păşind spre birou, mătură toate obiectele ce-i stăteau în caleş hârtii, cărţi, tocuri, registre, zburară pe pardoseală, impactul lor fiind amortizat de covor. Deşi la înfierbântarea minţii lui ar fi fost indiferent la zgomot de geam spart.

Nimeni nu a îndrăznit totuşi să-i supere nici la Green Abey. Nici Joe nu intervenea decât dacă ar fi crezut că Isabella este în pericol. Şi în timp ce ea putea fi în oarece măsură în pericol, gândea el în timp ce o aşeza cu grijă pe mahonul strălucitor, ea nu părea să-şi dorească ajutorul lui Joe.

Urcându-se pe ea, ars de dorinţă, o sărută cu nereţinută ferocitate — brusc.

— Uit mereu ce p... fierbinte eşti tu, îi şopti el cu gura lipită de a ei, desprinzându-i în grabă pelerina, având nevoie de ceva mai mult decât de sărutări.

— În timp ce tu eşti la fel de bun ca întotdeauna.

— Stai, că nici nu ştii încă.

Zâmbetul lui infatuat era răutăcios, cum stătea în picioare descheindu-şi pantalonii.

— Cred că voi fi gata destul de repede, toarse ea, trăgându-şi mănuşile şi scoţându-şi fusta.

— Nu eşti niciodată timidă.

— M-ai învăţat bine.

Vorbele ei făcură să se adauge un flux de sânge la erecţia lui, toate amintirile fierbinţi ale timpului când erau împreună inundându-i simţurile.

— I-am descheiat îndeajuns, hotărî el, brusc grăbit, şi mişcându-se înainte, îi ridică fusta deasupra taliei şi îi desfăcu larg coapsele, cu o smucitură fermă a mâinilor.

— Hai să vedem cât îţi mai aduci aminte?

— Mai mult decât îndeajuns.

Un răspuns atât de plin de cochetărie, atât de senzual şi insinuant, încât adăugă noi dimensiuni erecţiei lui.

Oare se mai culcase cu alt bărbat de când se despărţiseră, se întreba el, amintindu-şi brusc clevetelile prietenilor lui, cât de înclinată spre flirt păruse a fi săptămâna aceasta savuroasă domnişoara Leslie.

Dracu' s-o ia, arată ca o desfrânată, întinsă aici cu coapsele-i palide desfăcute.

— Ai mai exersat cu alţi bărbaţi? întrebă el morocănos.

— Vrei să ne comparăm programul de la întâlnirea din Bond Street?

— Nu sunt pus pe glume.

— Am observat.

— Răspunde-mi!

Cât de accesibilă o fi fost, cât de dispusă?

— Dacă mă aprovizionezi cu acelaşi gen de informaţii.

El se retrase un pas înapoi.

— Poate că nu vreau să te f... totuşi.

— Cred că probabil vrei, spuse ea moale, ridicându-şi picioarele sus pe birou, în aşa fel încât perspectiva lui să fie îmbunătăţită.

— Târfă!... murmură el, tonul lui semănând mai mult a mângâiere.

— Ba chiar, dacă aş fi o femeie de la jocurile de noroc, spuse ea zâmbind pe jumătate, aş paria că aş voi face sex cu tine. Aşa că de ce nu-mi spui ce vreau să ştiu, şi îţi voi spune şi eu.

— Pentru bărbaţi asta n-are importanţă.

— Dar pentru mine are.

Sprâncenele ei se ridicară şi începu să-şi descheie corsajul.

— Târâtură, şuieră el cu acelaşi glas de catifea.

— Spune-mi, şopti ea, vrând să ştie pentru o mie de motive de gelozie care sfidau logica. Şi după aceea bagă acest minunat cocoşel în mine.

Toate considerentele privind adulterul fură măturate din mintea lui la declaraţia ei făcută printre suspine. Deodată nu mai putu să se joace şi să excite, nu mai putu să discute şi să fie curtenitor. Apropiindu-se mai mult, el lăsă să-i alunece mâinile pe sub coapsele ei, îi trase fesele pe marginea biroului şi se plasă între picioarele ei.

Ea se răsuci.

— Întâi spune-mi.

El o forţă să se întoarcă, cu mâinile proptite puternic pe coapsele ei. Scoţând un suspin frustrat, el îi întâlni privirea arzătoare.

— Nici una. Acum e rândul tău.

Ea zâmbi fericită, pentru că acum ştia că timpul petrecut la Helene fusese platonic.

— Nici unul, declară ea veselă.

Cuvântul avu în urechile lui ecoul unui cântec de înger, când n-ar fi trebuit să conteze, pentru că el întotdeauna fusese de părere că şi femeile merită să fie libere. Dar din anumite motive, nu vroia ca ea să fie liberă — în acest sens, şi acum se apropie mai mult şi se potrivi între coapsele ei, murmurând încet:

— Atunci asta e numai pentru mine...

— Numai a ta, *my lord*, şopti ea, încolăcindu-şi picioarele în jurul taliei lui. Mă aştept la o recompensă pe măsură pentru celibatul meu.

El chicoti, bizar de înveselit — îi trecuse proasta dispoziţie.

— În loc de zece ori, de ce să nu fie de douăzeci?

— De asta probabil că te prefer eu.

— Şi eu pe tine, şopti el.

Amândoi uitară să mai numere, în fierbintea bucurie a consumării actului, deşi Dermott nu şi-a uitat niciodată în aşa măsură de el încât să ajungă la punctul culminant în Isabella. Era o adevărată tortură să-şi stăpânească impulsurile, în timp ce ea îl ruga să intre în ea — era aproape imposibil.

Dar dacă era ucis dimineaţă, nu vroia să o lase cu un copil fără tată.

În timp ce ea dorea cu disperare să aibă copilul lui din acelaşi motiv şi încă din altele o mie.

În acest context de dorinţe, totuşi, contele domina. Şi când stelele începură să pălească, el o sărută delicat, cum stăteau întinşi lângă foc.

— Trebuie să pleci, şopti ea.

El încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Trebuie.

— Nu vrei să renunţi?

— Asta nu-i ceva pe care să-l renegi.

— Te urăsc că faci asta, spuse ea cu tristeţe.

El îi atinse cu delicateţe obrazul.

— Îmi pare rău.

— Eu nu valorez cât viaţa ta.

El îi puse un deget pe gură.

— Ssst.

— Întoarce-te la mine.

El era atât de tăcut, că ea ar fi dorit din tot sufletul să-şi retragă cuvintele.

— Nu pot să-ţi dau ce meriţi.

Suferinţa lui era clară.

— N-am vrut să spun...

Ochii ei se umplură cu lacrimi pentru că asta vrusese să spună, şi ea putea să-l piardă datorită dibăciei la tragere a lui Lonsdale; şi dacă nu aşa, oricum îl pierdea. Tristeţea o năpădi atât de puternic, încât simţi că o podidesc lacrimile.

— Aş vrea să pot.

El o sărută fugar pe tâmplă, dar ea simți reținerea din trupul lui.

— Fii atent în dimineața asta, murmură ea, sărutându-l ușor pe obraz, eliberându-se din îmbrățișarea lui, despărțindu-se înainte de a izbucni în lacrimi.

Un om ca Dermott probabil că văzuse multe femei plângând în viața lui, și ea nu-și dorea să se adauge statistic la numărul lor.

— Dă-mi de știre că ești bine — când se va termina, spuse ea, străduindu-se să aibă un ton calm, întinzându-se după cămașă. Trimite un bilet la Molly.

Își dorea să se poarte ca un adult în această privință, neagățându-se sau cerșind; nu voia să ceară mai mult decât putea el da. Înțelesese încă de la început că relația lor nu va dura. În seara asta nu a fost decât o mică amânare — nimic mai mult.

El a făcut să fie clar asta.

— Înțeleg că Molly știe, spuse el ridicându-se în picioare, perfecțiunea formelor siluetei lui fiind aurită de lumina focului.

Îl va mai revedea vreodată? Îi va mai simți sărutarea sau îi va mai vedea zâmbetul? Părul lui era ciufulit de la noaptea lor de dragoste, și ea încercă să i-l aranjeze trecându-și degetele prin el.

El zâmbi.

— Îți mulțumesc că ai venit în noaptea asta aici. (Ca și cum în noaptea asta ea i-ar fi făcut o favoare.) Mi-ai adus noroc.

— Îți dau tot norocul meu. Aș vrea să pot să-ți dau tot norocul din lume.

Să-ți dau soarele și luna, și orice, gândi ea cu tristețe.

— Probabil că nu ar fi trebuit să te țin treaz toată noaptea, spuse ea, în loc de asta, pe un ton normal de conversație.

— Nu-mi propusesem să dorm.

Bineînțeles, că nu, și dacă n-ar fi venit ea la Green Abbey, i-ar fi luat alta locul. Expresia de pe fața ei probabil că a oglindit gândul ce-i trecea prin minte, pentru că el spuse:

— Aș fi băut cu prietenii. Asta e.

O concesie, o amabilitate, poate chiar adevărul, spera ea, atât de îndrăgostită, încât nu era capabilă să simtă nimic altceva decât durere din cauza plecării lui.

El începuse să se îmbrace, apreciind timpul de care avea nevoie ca să parcurgă distanța pe care o avea de străbătut ca să ajungă la câmpul lui Morgan.

— Nu voi uita să-i transmit un bilețel lui Molly.

— Mulțumesc.

Ea se străduí să se gândească la Molly, când se va termina totul, în după-amiaza aceea — când Dermott va fi bine, și trivialitățile lumii vor continua din nou.

— Ai nevoie să te ajut să-ți îmbraci rochia?

Era un gest de politețe. Întotdeauna mai înainte o ajutase.

— Nu, e-n regulă, spuse ea, în timp ce inima -i era frântă.

Se îmbrăcară stingheriți, în tăcere, când doar cu câteva clipe mai înainte trăiseră momente de intensă intimitate, a cărei frumusețe continua să le stăpânească simțurile. Dar Dermott trecuse prin momente de despărțire destul de des, nu se aștepta ca sentimentul — fără precedent — să dureze. Și el a susținut greul conversației până când s-au îmbrăcat.

— Ești foarte șifonat. (Isabella zâmbi vag, aspectul mototolit fiind total neobișnuit pentru el.) Valetul tău va fi îngrozit.

— Pentru Lonsdale nu contează.

Toată frica ei se transformă în grabă.

— Promite-mi că vei fi prevăzător.

— Prevederea este cuvântul meu de ordine! o tachină el.

— Nu-ți bate joc, protestă ea, când îți riști viața, și Lonsdale nu merită șansa să te rănească.

— Nu mi-am propus să-i acord una. (Dermott îi ţinu mâna.) Am să fiu cât se poate de precaut, promise el. Acum trebuie să plec. Lasă-mă să te conduc la trăsură.

Joe aştepta afară pe coridor, impasibil când ieşiră ei din cameră. Şi a menţinut o distanţă politicoasă când îi urmă pe scări către trăsură.

— Ai grijă, spuse moale Dermott cum stătea sub fanion în lumina crepusculară dinaintea zorilor, cu uşa trăsurii ţinută deschisă de rândaş.

— Şi eu insist să ai tu.

— Voi avea. (Aplecându-se înainte, el o sărută delicat pe gură, apoi, îndreptându-se, se îndepărtă.) La revedere.

Vocea lui era scăzută.

— Dumnezeu să te aibă sub aripa sa, şopti ea, apoi se întoarse şi intră în trăsură înainte să o podidească lacrimile.

18

Dermott se opri la Bathurst House ca să-l ia pe Shelby, valetul lui, Charles, şi pistoalele pentru duel. Nu mai avea timp să se schimbe. Stătuse mai mult decât ar fi trebuit cu Isabella. După câteva ordine scurte date lui Pomeroy, discută cu vizitiul despre criza de timp în care se afla şi apoi aşteptă pe treptele de la Bathurst House până când apărură Charles şi Shelby. Se salută în grabă cu servitorii, înainte de a intra în trăsură.

— Doctorul ne va întâlni la Câmpul lui Morgan, îl informă Shelby, în timp ce trăsura alerga pe străzile Londrei luminate de răsăritul soarelui[VIII]. Lordul Devon a plecat înaintea noastră. Domnia-sa s-a oprit la Bathurst House, dar pentru că nu eraţi acolo la ora stabilită, şi-a închipuit că v-aţi dus deja la Câmpul lui Morgan. Bineînţeles că eu ştiam prea bine că dumneavoastră veţi vrea să controlaţi personal pistoalele, dar cine ar îndrăzni să-l contrazică pe lordul Devon?

Dermott zâmbi. George Harley era un încrezut, întotdeauna sigur pe el când era vorba de ce trebuia să fie făcut şi ce nu. Dar, mai important decât asta, era un vechi prieten, deşi puţin cam fanfaron.

— Probabil că nu este mult înaintea noastră. I-am spus lui Jem să meargă cu toată viteza, şi lui Devon nu-i place să-şi grăbească fugarii. Charles, ai luat coniacul?

— Da, sir. Şi o cămaşă curată, dacă vreţi.

Dermott râse.

— Ţi-ai închipuit că voi avea nevoie de una?

Valetul era întotdeauna foarte scrupulos cu lenjeria lui.

— Rămâne să hotărâţi dumneavoastră, stăpâne, dar o să vă scoateţi haina.

— Lonsdale probabil că va veni de la vreun bordel.

— În timp ce dumneavoastră, sir, veţi avea lenjerie curată.

Dermott începu să-şi descheie haina la un asemenea comentariu.

Dar când Charles a întins mâna să ia cămaşa şifonată de lângă el, a spus:

— Pe asta o păstrez eu.

A împins piesa de vestimentaţie într-un colţ de lângă locul lui, nevrând să renunţe la ea, deoarece păstra mireasma parfumului Isabellei. În timp record a fost îmbrăcat cu cămaşa curată, şi i s-a făcut nod la cravată.

Charles adusese şi apă ca Dermott să se poată spăla pe faţă şi pe mâini, deşi contele din nou avusese o ezitare înainte de a se spăla pe mâini — parfumul Isabellei mai stăruia încă pe degetele lui.

Dar în cele din urmă regretul lui a trebuit să cedeze în faţa insistenţelor bunului valet Charles. Şi îndată ce i-a oferit colonia preferată, după ce s-a spălat, mireasma aceea a invadat curând interiorul trăsurii.

Când contele descinse din trăsură la Câmpul lui Morgan, era atât de aranjat pe cât putuse să-l determine valetul său, în asemenea condiţii precare. O ceaţă uşoară plutea deasupra terenului; soarele nu răsărise încă să o poată împrăştia. Iar gheata lui Dermott strivi turful spongios, când păşi pe pământ.

Celelalte trăsuri aşteptau. Devon stătea în faţa uşii deschise a trăsurii lui de oraş, vorbind cu doctorul. Un grup de bărbaţi erau strânşi lângă altă trăsură, capul lui Lonsdale apărând în mijlocul lor.

Câmpul lui Morgan era plasat avantajos lângă oraş, dar nu atât de aproape încât să poată apărea spectatori nedoriţi. Câmpul acoperit cu iarbă, înconjurat de un pâlc de stejari groşi, englezeşti, asigura izolarea necesară. Copacii mai serveau şi la amortizarea zgomotului focului de armă, în timp ce „Hanul Mielului" era la o distanţă convenabilă, chiar dincolo

de capătul stejarilor, dacă vreuna din părţile rănite ar fi avut nevoie de un pat sau de vreo masă pentru executarea unei operaţii.

Toate privirile se întoarseră spre Dermott pe când se îndrepta spre lordul Devon, urmat de Shelby purtând cutia cu pistoalele pentru duel, şi cu Charles în urmă, aducându-i sticla cu coniac.

Dermott inspiră adânc aerul rece de dimineaţă, vrând să-şi limpezească mintea de noaptea trecută, de amintiri şi de reveria morbidă, care s-ar fi putut interfera concentrării lui.

Devon era în bună dispoziţie, când îl salută pe Dermott. Cu faima prietenului pentru îndemânarea pe câmpul de duel, lordul Devon nu se aştepta la nici o problemă. Bărbaţii dădură mâna, Dermott schimbă câteva cuvinte cu doctorul şi apoi se întoarse spre Charles pentru coniac. El bău bine, în mod neobişnuit, înainte de a-şi îndrepta atenţia spre Lonsdale care îşi suflecase deja mânecile cămăşii încărcându-şi pistoalele.

Era timp destul.

Nici Lonsdale, nici el nu erau nişte novici. Amândoi mai fuseseră pe aici înainte.

Secunzii se întâlniră, căzură de acord în privinţa regulilor şi se întoarseră în colţurile lor.

— Lonsdale e pe jumătate beat, Ram, constată Devon. Dar încă periculos, îmi închipui, sau poate chiar mai periculos. Ei vroiau două focuri de pistol de la şase paşi; am căzut de acord cu două focuri de la doisprezece paşi. Şase paşi este al dracului de aproape. Şi în Lonsdale nu poţi avea încredere.

Dermott îi întinse haina lui Charles.

— Ştiu asta. De aceea sunt astăzi aici, ca să pun capăt sufletului lui nedemn de încredere.

George Harley nu mai auzise tonul ăsta rece la Dermott altădată.

— Vorbeşti serios?

— Sunt întotdeauna serios când îmi risc viaţa.

Dermott începu să-şi răsucească mânecile de la cămaşă.

— Vrei să-l ucizi? Prima picătură de sânge este adesea suficientă pentru satisfacţie.

Dermott făcu semn după pistoale.

— Asta-i intenţia mea, cum sunt sigur că este şi a lui.

— Fără îndoială, spuse cu un suspin lordul Devon, înţelegând că era vorba de mai mult decât de reputaţia unei doamne.

— Bine, la naiba, succes, Ram, deşi tu nu ai nevoie de asta. Vrei să-ţi încarc eu pistoalele?

Dermott zâmbi.

— Nu, mulţumesc. Prefer să fac asta eu însumi[IX].

Designul cilindrului armei de foe fusese perfectat de cel mai bun specialist englez din ultimele decenii, şi pistoalele cu două focuri pe care le aveau el şi Lonsdale erau populare pe câmpul de duel. După ce verifică pentru ultima dată încărcătura cilindrilor, înmână una din arme lui Devon, şi luând-o pe cealaltă, ridică mâna în semn de adio şi se îndreptă spre mijlocul câmpului.

Cuvinte curtenitoare, dar nici unul dintre bărbaţi nu era capabil de asemenea falsităţi, aşa că după o înclinare a capului unul către celălalt luară poziţia spate-la-spate şi aşteptară semnalul de pornire.

Era aproape ziuă acum; ceaţa începuse să dispară, culoarea turfului trecuse de la cenuşiu la verde, de cum se ivise soarele deasupra orizontului.

Doisprezece paşi, repetă încet Dermott, ridicând încet mâna să verifice greutatea pistolului. El avea o armă cu trăgaci Manton, şi degetele lui se odihneau pe trăgaci cu multă delicateţe. Mers, răsucit, tras — refăcea el secvenţa în minte. Nervii îi erau ca pe muchie de cuţit, dar fără îndoială din cauza anxietăţii. Emoţia nu avea ce căuta pe câmpul de duel.

Protagoniştilor li se dăduse semnalul verbal de avansare şi amândoi bărbaţii mergeau înainte. Unul dintre medici număra

paşii cu glas tare, Dermott repeta ca un ecou, încet, cuvintele. Opt, nouă, zece... El începu să ridice pistolul, gata să se întoarcă la doisprezece.

Primul foc îl lovi în spate, al doilea îl lovi în coaste pe când se întorcea. Impactul loviturii şi praful de puşcă de la o distanţă atât de mică îl doborî în genunchi. Într-un urlet agonizant de durere, Dermott aruncă o privire spre faţa zâmbitoare a lui Lonsdale.

Surprinderea şi furia îi aprinseră creierul. Laş blestemat! Trage mai devreme! Un spasm de durere îngrozitoare îl săgetă într-o parte, aproape îndoindu-l, şi stătea suspendat acolo, gâfâind, încercând să-şi revină în simţiri. Auzea tumult de zgomot — strigăte, comenzi, înjurături plutind încoace şi încolo prin starea lui de semiconştienţă. Şi deodată prin atrocea suferinţă şi zgomotul îndepărtat faţa lui Devon apăru la câţiva centimetri. El privea îngrozit. Dermott încerca să împace această bizarerie în confuzia de durere şi de lichid ciudat cald scurgându-se prin cămaşă. Şi genunchii lui erau uzi de la pământul umed, cugetă el, absurd. Cu siguranţă că Charles va obiecta pentru petele astea.

— Te luăm de aici, mârâi Devon, încercând să-l ridice pe Dermott.

Mâinile lui Devon pe el îl treziră la realitate.

— Nu face asta, şopti vajnic Dermott, încercând să-şi limpezească vederea. Dă-mi o mână.

Scrâşni din dinţi şi apoi se ridică în picioare, cu Devon ajutându-l să lupte să stea pe picioare, făcând apel la ultimele lui rezerve de energie, cu sângele curgându-i din răni. Se clătină nesigur o clipă, apoi cu un efort supranatural îşi adună picioarele.

Expresia triumfătoare de pe chipul lui Lonsdale se transformă în groază, la vederea lui Dermott ridicat pe picioare. Pistolul lui era golit, iar Bathurst mai avea încărcături

netrase. Căzu în genunchi, la gândul morții, copleșit de groază, și ridicând mâinile implorator, îl rugă:

— Nu mă ucide cu sânge rece, Bathurst... te rog — te implor — fii milostiv. Pistolul meu s-a descărcat din greșeală. Jur! N-a fost intenționat. Dumnezeu mi-e martor!

Nu fu clar imediat dacă Dermott auzise, dacă era măcar capabil să înțeleagă ceva, până când toți văzură cum întoarce capul foarte încet spre Devon.

— Dă-i un pistol, porunci el, vocea auzindu-se numai datorită liniștei înspăimântătoare.

— Nu, Ram, strigă Devon, îngrozit de grămada de sânge ce se scurgea din rănile lui Dermott, vrând să-l ia de pe câmp. El nu ți-a dat nici o șansă. Împușcă-l!

— Grăbește-te, șopti Dermott, agățându-se de starea de conștiență cât putea, impunându-și să rămână în picioare încă vreo câteva minute.

Pe câmp se așternuse o mare liniște.

Devon alergă la asistentul lui Lonsdale, smulse pistolul din mâna lui, fugi la marchiz și i-l înmână cu o înjurătură.

Deodată, din nou prădalnic pentru că era înarmat, Lonsdale se ridică în picioare, ridică pistolul, îl ochi pe oponentul său rănit și trase.

Răsunară două focuri de armă.

Grupul lui Dermott alergă la el. Lăsându-se în genunchi, doctorul îi verifică repede pulsul și apoi dădu ordine pe un ton tranșant. Pe când era cărat la trăsura lui, Dermott deschise ochii.

— Lonsdale? îngăimă el.

— Un glonț în inimă. Merita o moarte mai înceată, adăugă morocănos Devon.

— Trimite un bilețel lui Molly. (Vocea lui Dermott era doar o fărâmă de sunet.) Spune-i că sunt bine.

Shelby avea lacrimi în ochi când scrise biletul la „Hanul Mielului", unde fusese dus Dermott. Chirurgul îl opera acum, salonul fiind transformat într-o sală de operație. Doctorul

încerca să scoată glonțul și alicele din rănile lui Dermott, înainte ca el să piardă și mai mult sânge.

Glonțul din spate antrenase și o bucată de cămașă cu el, și bucățile de material i-au dat de furcă. Alicele de metal din coaste se dovediseră imposibil de localizat. Nici o speranță, când erau într-o cursă contra cronometru.

Urmându-i ordinele, Shelby îi scrise minciuna lui Molly. Contele l-a ucis pe Lonsdale și el este nevătămat. Shelby știa pentru cine era biletul, și dacă ar fi îndrăznit, i-ar fi scris domnișoarei Leslie să se ducă să-l vadă pe Bathurst înainte de a muri. Dar Shelby rămânea credincios în toate privințele stăpânului său, și chiar dacă aceasta ar fi fost ultima dorință a contelui, tot ar fi onorat-o.

Odată sarcina îndeplinită și biletul trimis, Shelby se întoarse în salonul unde zăcea Dermott.

Rămase încremenit în pragul ușii, șocat de vederea înspăimântătoare. Salonul se transformase într-o casă a carnajului, sânge bălțind pe podea cum se scurgea de pe masa pe care Dermott zăcea întins pe burtă, nemișcat ca un cadavru. Intrând în panică la vederea priveliștii înfricoșătoare, Shelby se întreba cum ar mai putea supraviețui contele în urma unei asemenea pierderi de sânge. Trupul lui vânjos era ciopârțit, sfâșiat, și atât de nemișcat! Secretarul discuta dacă să trimită după alt chirurg. Mai era oare timp? Sau Bathurst va muri înainte de a sosi alt doctor?

Dar Dermott optase în mod special pentru dr. Metavert, își amintea Sehelby. Dacă contele avea încredere în el, așa trebuia să fie. Păsind grijuliu pe lângă urmele de sânge ce duceau la ușă, intră în încăpere.

●

Inima puternică a lui Dermott continuă să bată cu toată greaua încercare, până când chirurgul culese și ultima bucățică de cămașă și de metal din rana din spate, murmurând o

rugăciune de mulţumire. Coastele fărâmate ridicau probleme chiar mai mari decât oasele rupte, pentru că glonţul nu fusese găsit, iar el nu îndrăznea să investigheze mai adânc de frică să nu atingă inima lui Dermott. Oriunde ar fi dispărut acea bucăţică de metal, trebuia să rămână acolo. Şi-l ruga pe Dumnezeu să nu supureze. Rănile produse de armele de foc sunt întotdeauna foarte predispuse la infecţie.

— Există cineva anume pe care ar trebui să-l anunţ? întrebă el în cele din urmă, după ce rănile fuseseră bandajate şi Dermott mutat în pat.

— Numai mama lui, dar ea este bolnavă, răspunse Shelby. Va trăi lordul Bathurst?

Chirurgul răspunse după o tăcere atât de lungă, încât lui Shelby îi păru rău că întrebase:

— În mod normal, un om n-ar trăi cu asemenea răni. Dar contele e încă în viaţă, deşi eu n-aş fi crezut că va supravieţui atât de mult. (Doctorul cuprinse cu privirea micul grup al lui Dermott, din care lipsea Devon, care fusese trimis la Londra să ia legătura cu avocatul lui Dermott, în eventualitatea morţii acestuia.) Eu rămân cu el cât timp doriţi... Şi dr. McTavert adăugă: — Dar contele nu trebuie să mişcat din loc.

— Rămânem cu toţii, declară Shelby. Charles, ai grijă ca domnului doctor să i se dea o cameră şi să i se servească cina. Eu rămân cu contele. Şi mulţumîm, *sir*, pentru marea dumneavoastră iscusinţă.

Contele afirmase întotdeauna că McTavert este unul dintre cei mai buni chirurgi din Londra, nu cel mai la modă, dar cel mai competent — şi astăzi acesta se ridicase peste înălţimea reputaţiei sale.

Scoţianul înalt, cu părul de culoarea nisipului, ascultă această mulţumire spunând:

— Mai bine mai aştept câteva zile înainte de a accepta mulţumirile dumitale, Shelby. Mai avem de parcurs un drum. Mă întorc să văd cum se simte Bathurst imediat ce mă spăl.

— Foarte bine, domnule. Şi dacă aveţi nevoie să trimiteţi vreun mesaj la Londra, daţi-i indicaţiile lui Charles.

Imediat ce ieşi doctorul, Shelby începu să scrie cu grijă o scrisoare pentru mama contelui.

●●●

Isabella se întorsese la Molly de la Green Abbey, şi cele două femei stăteau de atunci împreună în salonul bleu, aşteptând nervoase veşti.

— Dacă a zis el că va trimite un bilet, va trimite, declară Molly, cum mai zisese de nenumărate ori până acum deja.

— Cum ar putea, dacă este mort?

— Te rog, dragă, nu trebuie să te gândeşti la ceea ce e mai rău, o linişti Molly, cum făcuse de când se întorsese Isabella. Dermott este un excelent trăgător. A mai fost implicat în dueluri şi mai înainte. Nu poate nimeni să-l împuşte.

Era o discuţie care se repeta, pentru că anxietatea Isabellei continua, în pofida încercării lui Molly de a o consola. Dar cum dimineaţa avansa şi ele nu primiră nici un cuvânt, începu şi Molly să fie îngrijorată. Deşi ea încerca să-şi ascundă teama de Isabella, care era deja albă de frică.

— Poate că ar trebui să merg acasă la Bathurst şi să întreb, sugeră Isabella când se apropia de ora zece.

— Nu atât de devreme. Poate că nu s-au întors încă din oraş; dacă nu auzim nimic până la prânz, atunci voi trimite un servitor.

— N-am putut să-l opresc, Molly, murmură Isabella, cu o disperare febrilă în ton. Aş vrea să ştiu... pentru ce fac bărbaţii lucruri atât de prosteşti? Reputaţia mea nu merita viaţa *lui*.

— Cine ştie de ce fac bărbaţii ceea ce fac? N-am înţeles niciodată acest deplasat sentiment al onoarei pe care-l au ei, spuse Molly cu un suspin. Hai, să încercăm să mâncăm ceva la micul dejun, n-ai gustat nimic de ieri.

Isabella se strâmbă.

— Nu pot mânca nimic.

— O ceaşcă de ceai. Vreau să am companie, trebuie să-mi faci plăcerea.

Rareori vorbea Molly atât de sever cu Isabella; nici ei nu-i era foame, dar trebuia să-i distragă atenţia Isabellei — chiar dacă pentru scurtă vreme — de la disperarea ei.

Biletul lui Shelby le fu adus în salonul pentru micul dejun, şi după ce-l parcurse iute, Molly i-l înmână Isabellei cu un zâmbet larg.

— Toate temerile noastre au fost pentru nimic. Dermott este bine, ca întotdeauna. Dragul de el!...

Smulgând mica scrisoare din mâna lui Molly, Isabella o parcurse repede, ca şi cum ar fi avut nevoie de o confirmare a cuvintelor lui Molly, şi apoi, cu un suspin puternic se aşeză înapoi în scaunul ei şi simţi din nou că viaţa trebuie trăită.

— Slavă Domnului, spuse ea încet. Slavă, Slavă, Slavă Domnului.

●

Primul zvon venise în oraş devreme dar nu ajunsese la Grosvenor Place decât seara. Abia atunci Joe auzi vestea despre rănile lui Bathurst de la fratele lui, care auzise de la valetul lui Devon. Informat de tot ce se petrecea în casă, Joe ştia conţinutul biletului lui Dermott trimis lui Molly şi motivul pentru care fusese ascuns probabil adevărul.

După ce-i adusese la cunoştinţă lui Molly relatarea fratelui său, se sfătuiră dacă să-i spună Isabellei. Evident, contele n-ar fi vrut ca ea să afle. Întrebarea care se punea era — ar fi făcut ei un deserviciu dacă-i spuneau?

— Cât de rău este rănit Dermott? întrebă Molly. Gradul rănilor lui este important în luarea acestei hotărâri.

— Se crede că nu va trăi.

Tonul vocii lui Joe era plat.

Molly, care văzuse atâtea nenorociri şi se credea imună, se albi la faţă.

— Dragul de el, şopti ea. (Dar imediat, îl pironi pe Joe cu o privire provocatoare.) Trebuie să existe o explicaţie. Dermott n-a fost niciodată rănit; este cel mai bun trăgător din Anglia.

— Lonsdale a tras mai devreme decât trebuia.

— Curvar blestemat! Sper că a murit încet, în chinuri.

Vocea ei era fără milă.

— Se pare că nu, dar puteţi fi sigură că va arde în focul iadului.

— Exact soarta pe care o merită pentru ceea ce a făcut, Lonsdale ar trebui să ardă în iad de o mie de ori.

— De ce ar trebui să ardă Lonsdale în iad? întrebă Isabella care tocmai intra în cameră. În afară de motivul evident, desigur.

Dar privirea de panică de pe faţa lui Molly la întrebarea ei o umplu de groază. Moartea lui Lonsdale ar fi trebuit să fie un triumf pentru Dermott. De ce au amuţit? De ce o privesc cu atâta teamă?

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, scrutând faţa palidă al lui Molly. (Speriată de moarte sesizând stinghereala lui Molly, lacrimile izbucniră din ochii Isabellei. Furioasă, se întoarse spre Joe.) La dracu', spune-mi adevărul!

Joe privi spre Molly pentru încuviinţare, şi Isabella simţi ca şi cum lumea dispărea din jurul ei.

— Joe a auzit un zvon că Dermott este rănit, îi declară Molly împotriva voinţei sale, încercând să vorbească pe cât putea de calm. Nu te repezi să tragi imediat concluzii. Nu toate zvonurile sunt adevărate; multe nu sunt adevărate, după cum bine ştii.

— Dar tu eşti pământie, şi lui Joe i-a fost frică să-mi spună. Vă rog nu-mi spuneţi mie că totul e în regulă, când e clar că nu e.

Isabella stătea în picioare, tremurând de frică. Cu mâinile strâns lipite de ea ca să-şi încetinească tremurul, privirea ei se

plimba de la unul la altul, ca şi cum ar fi fost capabilă să le descifreze gândurile.

— Vreau să ştiu unde este, şopti ea, cu glasul încărcat de oroare. Şi să nu-mi spuneţi că nu ştiţi.

— Era la „Hanul Mielului", îi răspunse Molly.

— *Era*?

— Lordul Devon s-a întors la han cu avocaţii lui Dermott, şi el plecase. Împotriva dispoziţiei doctorului, după cum a precizat proprietarul hanului.

— Unde s-a dus?

— Deocamdată nu ştie nimeni, sau dacă ştiu, nu vorbesc. Asta-i tot ce am aflat.

— Ăsta-i întregul adevăr? (Isabella cercetă faţa însoţitorilor ei, căutând vreo indicaţie de subterfugiu.) Nu sunt un copil, le aminti ea. Sunt conştientă de ce vrea şi ce nu vrea Dermott. Nu o să-mi frângeţi încă o dată inima, care este deja frântă, dacă sunteţi cinstiţi cu mine. Îmi dau seama că nu vrea să fie cu mine, pentru că nu mă iubeşte. Dar eu vreau să ştiu cât de grav e rănit. Pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi-mi, *trebuie* să ştiu!

— Ei nu se aşteptau ca el să plece, şopti Molly.

Isabella se prăbuşi pe podea; picioarele i se înmuiaseră deodată.

— Oh, Doamne... (Privind la Molly, lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji.) Este numai din cauza mea...

— Nici să nu te gândeşti la asta, dragă! se precipită să o liniştească Molly, lăsându-se în genunchi pe podea şi cuprinzând-o în braţele sale pe Isabella. Nu este vina ta, o linişti ea. Să nu te învinuieşti nici o clipă. Toată lumea ştie că Dermott şi Lonsdale sunt vechi duşmani, încă din timpul şcolii. Şi Dermott nu face decât ce-i place lui. Spune-i, Joe, că nu se poate învinovăţi de asta.

— El s-a întâlnit cu mulţi alţii pe câmpul de duel, domnişoară Isabella. Nu e prima dată când a avut schimb de focuri.

— Vezi?! insistă Molly. Eşti tot atât de nevinovată acum, ca şi în celelalte dăţi.

— Nu ar fi trebuit să-l văd înainte de duel.

Fu zguduită de un suspin de plâns.

Isabella nu concepea ca un bărbat atât de puternic şi de plin de viaţă să dea ochii cu moartea. Poate că a şi murit... Plângând înăbuşit, se agăţă de Molly, îngrozită de un gând atât de cumplit.

— Hai, dragă, o mângâie Molly. Vino să te aşezi pe scaun şi să bei un pahar cu vin ca să-ţi potoleşti nervii. Vom vedea dacă putem afla mai multe.

Ridicându-se, ea o trase pe Isabella de mâini.

Paralizată de durere, Isabella se lăsă ajutată să se ridice pe picioare şi să fie condusă la un scaun, unde Molly îi şterse lacrimile de pe obraji. Când i se oferi paharul, puţin timp după aceea, ea bău vinul, deşi nu simţi nici un gust, era ca praful în gura ei.

Răspundea când i se vorbea, dar nu auzea nimic, nici nu-i păsa ce se discuta. Tot ce vedea era corpul rece al lui Dermott întins mort. Şi nu se putea gândi decât cât era de trist şi de îngrozitor şi de necrezut de devastatoare pierderea vieţii lui.

Şi ea nu se putea duce la el pentru că nu ştia unde era.

Fiindcă el nu vroia ca ea să ştie unde era.

— Nu pot să stau aici, declară brusc Isabella, întrerupând discuţia purtată în şoaptă, simţind o disperată, inexplicabilă nevoie de a pleca. Mă duc la ţară.

Molly se uită la Joe, apoi la Isabella.

— Îmi pare bine.

Isabella se ridică în picioare, cu spinarea rigidă, cu umerii înţepeniţi ca un soldat la paradă, scut împotriva colapsului din sufletul ei.

— Plec chiar acum.

— N-ar trebui mai degrabă... (Dar cuvintele lui Molly muriră pe buzele ei văzând suferința întipărită pe chipul Isabellei.) Pun camerista să-ți împacheteze lucrurile.

— Nu, răspunse ea cu un soi de mânie defensivă în glas. Nu iau nimic.

Nu vroia să-şi amintească de Dermott, de cum arăta el în ziua când încercase ea rochia de dantelă neagră la Molly în casă, sau modul în care îi sfâşiase rochia albă de pe ea, la Bathurst House, când făcuse dragoste cu el, sau parfumul părului lui şi mirosul de colonie care mai stăruia încă în mătasea lucrurilor ei.

— Joe, te rog, cheamă trăsura mea.

Vocea ei era stridentă şi tăioasă. Dacă ar putea pretinde că nu l-a cunoscut niciodată pe Dermott, dacă ar putea şterge unele amintiri din ultimele săptămâni de necrezut, dacă s-ar putea rupe fizic de oamenii şi locurile care-i aminteau de frumuseţea şi sprinteneala lui, de voioşia şi buna dispoziţie esenţiale lui, poate cu timpul ar putea învăţa să-şi poarte durerea insuportabilă.

Sau dacă nu va reuşi asta, cel puţin va încerca să ascundă durerea de lume.

●

Dermott, călătorind spre sud, îşi purta propria lui suferinţă de nesuportat. Fiecare avansare a roţilor era un şoc agonizant pentru trupul lui distrus, fiecare hurducare de pe drum — o tortură în plus. În ciuda protestelor doctorului, în pofida pledării lui Shelby şi a ororii din ochii lui Charles, el insistase să plece imediat ce devenise conştient. Vroia să găsească o grotă solitară unde să-şi lingă rănile, o chilie de sihastru şi un refugiu departe de lume, departe de ochii curioşi şi de cleveteli, departe de ajutorul pe care nu şi-l dorea şi de hotărârile pe care nu le putea lua. Şi dacă era să moară — îl

auzea pe doctor prin valurile conştiinţei sale — va sfârşi această călătorie de unul singur.

Nu vroia să o alarmeze pe mama lui. Ei trebuia să i se spună doar că este dus la recuperare pe malul mării.

Şi asta şi voia. Era pregătit sufleteşte.

Era mai mult inconştient decât conştient pe drumul spre coasta sudică. Noroc cu asta, declara doctorul, văzând că Dermott înghiţea altă doză de laudanum de câte ori se trezea. Şi în această chinuitoare călătorie spre Insula Wight, când cei care erau cu el nu ştiau niciodată dacă răsuflarea scoasă de el nu era cea de pe urmă, visele pricinuite de opiu ale lui Dermott erau populate cu imagini familiare lui, alę soţiei şi copilului, viziuni dragi care-i aduceau zâmbetul pe buze. Dar mai apărea şi un alt chip alături de cele obişnuite, ale fanteziei binecunoscute — o frumoasă cu părul de aur şi ochi de culoarea genţianei, având puterea de a-l trage la o parte. Uneori el lupta împotriva farmecului ei, dar alte ori o urma cu plăcere. Şi cărările lor duceau întotdeauna pe marginea unei înălţimi — o prăpastie stâncoasă învăluită în ceaţă —, şi el se împotrivea să o urmeze când ea făcea acest fatal ultim pas.

Invariabil, el se trezea cu o tresărire, ca să fie pus în faţa altei dureri brutale, sfâşietoare, monstruoase care îi sfâşia fără milă trupul şi îl făcea să se chircească, rugându-se să uite.

●●●

În aceeaşi seară în care Isabella era în drum spre Suffolk, familia unchiului ei lua masa acasă, comentând, cu bucurie răutăcioasă în ochi, evenimentele zilei:

— Herbert, mai povesteşte-ne o dată când ai auzit prima dată de rănile mortale ale lui Bathurst, îl rugă veselă soţia lui, privind spre fiicele ei care radiau de plăcere.

— Şi spune-ne, papa, unde putem merge la distracţiile cu cea mai distinsă societate, acum că Bathurst nu mai este Nemesis[1] a noastră.

Tatăl lor le aruncă o privire posomorâtă.

— Încă nu e terminat.

— Dar este aproape mort, cum şi trebuie, papa! exclamă Caroline cu multă veselie. Am auzit de la valetul lui Harold, care a auzit de la mai mulţi prieteni ai lui. Este aproape sigur.

— Oricum, nu te mai poate răni, papa, declară Amelia. Este atât de emoţionant! Gândeşte-te, de-acum ne putem amesteca printre cei din înalta societate,.

— Nu ţintiţi prea sus, dragele mele, le atrase atenţia indulgentul lor tată, mai conştient decât femeile din această familie de statutul lor social.

— Dar, papa, eşti totuşi atât de bogat şi ştii bine că asta înseamnă că avem un număr mare de partide eligibile. Acum nu mai suntem obligaţi să mergem pe acele îngrozitoare drumuri în oraş.

— Şi să vorbim doar cu cei fără titlu.

— Abigail — îi atrase atenţia, furios — îţi sugerez să îndrumi fetele noastre pe o cale mai realistă. Lumea bună nu oferă prea multe titluri fetelor de bancheri.

— Ei aş, papa, gândeşte-te la Evelina Drunker, care s-a căsătorit cu un viconte chiar acum un an.

— Un viconte foarte sărac şi bătrân.

— Şi cui îi pasă cât de bătrân şi sărac ar fi, dacă are blazon? se încăpăţână Caroline.

— Şi ştii bine că în aristocraţie nu vorbesc unii cu alţii, intră în vorbă sora ei. Ei locuiesc în locuri diferite în marile lor castele, şi nu se văd decât cu ocazia ceremoniilor.

---

[1] *Nemesis* = (la greci) Zeiţa răzbunării, pedepsea crimele, supraveghea ordinea şi echilibrul universal, măsurând cu rigurozitate fericirea şi nenorocirea. (n.tr.)

— Aşadar, voi, fetelor, le ştiţi pe toate.

— Destule, papa. Trebuie să ştii că singurul lucru care contează sunt banii tăi. Şi acum că Bathurst este aproape mort, ni se va permite să dansăm la cele mai bune baluri.

— Şi Isabella s-a dus, Herbert. Tu singur ai spus-o. Observatorii tăi ţi-au zis. Cu siguranţă nu mai există nici un impediment pe viitor în ceea ce priveşte sezonul londonez al distracţiilor pentru fiicele noastre.

— Unde s-a dus ea?

Harold tocmai sosea din camerele lui, îmbrăcămintea lui sclivisită având nevoie de timp considerabil ca să fie ajustată pe trupul lui porcin.

— Ai lipsit de la primul fel, Harold, îl admonestă mama lui.

— Păstrează-ţi reproşurile pentru Steeves, protestă el, aşezându-se în faţa surorilor lui. El mi-a distrus o duzină de cravate, înainte de a-mi potrivi una ca să fiu prezentabil. Aşadar, unde s-a dus ea?

— La Tavora House. Te duci să o peţeşti, acum că Bathurst a murit? îl tachină Amelia, ştiind înclinaţia fratelui ei pentru verişoara lor.

— Nu merită să-mi pierd timpul acum că este compromisă, spuse el afectat. Relaţiile Isabellei cu Bathurst alimentează bârfele. Dar am să-i fac o vizită — şi am să-i dau nişte sfaturi.

— Cu adevărat compromisă, pufni Abigail. A fost sută la sută târfa lui Bathurst.

— Dar doamna Jersey s-a culcat cu prinţul de Wales ani de zile, şi acum doamna Hertford o face, şi ducele de Devonshire are o amantă care trăieşte în aceeaşi casă cu soţia lui şi atâţia nobili au...

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Abigail, îndreptând o privire usturătoare către fiica ei mai mică. De unde naiba cunoşti tu asemenea scandaluri?

— De la Maude, bineînțeles. Doar știi cât este de informată, nu-i acesta motivul pentru care o ții? Și dacă mă voi mărita curând, trebuie să știu cum merg lucrurile în lume.

— Herbert! Aș vrea să le informezi pe fetele noastre că imoralitatea este o greșeală, indiferent de rang.

Herbert Leslie a avut nevoie de ceva timp ca să-și compună o figură severă, când el știa foarte bine că *beau monde* se conducea după propriile sale legi. Adulterul și flirtul erau demult amuzamentul clasei trândave.

— Ascultați-o pe mama voastră, fetelor. Ea știe mai bine.

— Cu mai multă convingere, dacă vrei, Herbert.

— Las-o baltă, Abigail, îi replică el cu bruschețe. Parcă n-ai ști cum se comportă marea societate în viață și în lume. Dă-o dracului...

Fetele chicotiră și Harold zâmbi, dar nimeni nu îndrăznea să o înfrunte deschis pe mama lor. Ea conducea gospodăria cu mână de fier, și chiar Herbert rareori se amesteca în domeniul soției sale.

— Să nu se mai vorbească niciodată despre persoane desfrânate la această masă, își înfruntă, cu o privire pătrunzătoare, Abigail, familia. Și acum, spuse ea cu cel mai convenabil ton, ce părere aveți, să mergem la ceaiul doamnei Bambridge mâine ca o familie?

— Eu trebuie să lucrez, după cum bine știi, Abigail.

— Și eu sunt ocupat la curse, mama.

Abigail se încruntă la soțul și la fiul ei.

— Nu v-ar strica să vă arătați și voi la unele petreceri ale fetelor.

— Nu la ceaiul bătrânei doamne Bambridge totuși, mama. Nu este nimeni important acolo.

— Doamna Bambridge a angajat un cântăreț de operă. Și ea speră să apară și baronesa Tellmache, pentru că îi place mai presus de orice vocea doamnei Dolcini.

— Mama, nu te supăra. Harold ar fi mai bucuros să se ducă la curse deeât să asculte o cântăreaţă de operă. Şi Lucinda şi Emilie vor veni aici, ceea ce este suficient pentru noi să ne distrăm.

— Servitoarea Lucindei o cunoaşte pe camerista doamnei Jersey, aşa că întotdeauna ea deţine cele mai încântătoare bârfe despre familia regală, adăugă Amelia, rânjind către sora ei.

— Du-te tu, Abby, fetele se vor distra de minune fără să le pese de noi, bărbaţii. Şi ca o micuţă compensaţie pentru programul meu încărcat de la bancă, de ce nu v-aţi duce, fetelor, să vă cumpăraţi nişte rochii şi pălării noi?

— Vai, papa! scheunară ambele fete, fiindu-le indiferentă compania tatălui lor dar încântate de punga lui.

— Eşti cel mai grozav tată din lume! strigă Amelia. Eu ştiu exact ce vreau. Îţi aduci aminte, *maman*, fusta aceea galben-pal pe care n-ai vrut să mă laşi să o cumpăr pentru că era prea scumpă. Acum este în regulă, papa? se linguşi ea.

— Bineînţeles, căţeluş. (Cu tot simţul realităţii al lui Herbert, el spera ca fetele lor să aibă parte de partide bune — poate chiar un gentleman cu titlul, dacă s-ar fi găsit vreunul care să se afle în impas.) Abby, vezi că fetele noastre au aspiraţii înalte acum, el făcu cu ochiul. Şi notele de plată trebuie onorate.

Restul conversaţiei din timpul mesei se desfăşură cu discuţii despre diferite rochii şi modiste, în timp ce bărbaţii savurară fripturile şi vinul, fără alte întreruperi. Şi îndată ce femeile plecară de la masă, iar tatăl şi fiul se retraseseră să-şi bea paharul de Porto, Herbert spuse:

— Aş vrea să vorbesc ceva cu tine despre verişoara noastră.

— Cred că voi trece pe la ea după curse. Tavora House este la numai câteva mile de Newmarket.

— Am trimis câţiva oameni să o urmărească acolo. Cu Lonsdale scos din peisaj, şi spre marea noastră fericire cu

Bathurst aproape mort, cred că ar fi cazul să te gândeşti să te măriţi cu Isabella.

— Mama n-ar fi de acord. Reputaţia ei după Bathurst...

El ridică din umeri a imposibilitate.

— Las-o pe mama în seama mea. Am vorbit de nenumărate ori, băiete. Am să am grijă să înţeleagă într-un fel sau altul. Isabella va putea fi ţinută la ţară până când se termină sezonul balurilor, cred. Nimeni nu trebuie să ştie că te-ai căsătorit.

— Am să iau în considerare, atunci.

— Nu-ţi da aere faţă de mine, fiule! Ştiu ce sentimente ai faţă de Isabella. Şi acum că ameninţările lui Bathurst au luat sfârşit, ne putem întoarce la planul nostru originar. Oricum, banii vor rămâne în familie, pe Iovis! remarcă el morocănos. Şi dacă lui George nu i-ar fi sucit minţile cu drăgălăşenia ei verişoara ta, ar fi făcut ce se cuvenea. Treci pe la ea, oricum, când te duci la Newmarket.

— Mai are bodyguard acolo?

Herbert ridică din sprâncene.

— Sunt doi acum. Dar tu nu-i faci decât o vizită prietenoasă. Să vezî cum se poartă. Dacă e prietenoasă. Să mergi în recunoaştere.

— Până când voi găsi o modalitate de a o răpi.

Tatăl lui încuviinţă din cap.

— Exact.

— Pentru că a avut-o Bathurst, murmură Harold, este posibil să fie instruită.

— Şi capabilă să-ţi dea o dovadă de asta în pat, nu, fiule? îi replică tatăl lui cu un chicotit uşor. Nu-i nimic rău în asta. Un bărbat n-ar îndrăzni să-i acorde prea mare libertate, fiule. N-ai nevoie să-i dai libertate, dacă-i atât de arzoaie. O să fie soţia ta. O poţi ţine încuiată la ţară, în grajdurile din

spatele casei, dacă vrei. Şi eu, dacă n-aş fi avut încredere în reputaţia model a mamei tale, aş fi făcut la fel.

Se lăuda, bineînţeles. Abigail ar fi avut ascunzătoarea ei dacă el ar fi îndrăznit să o forţeze. Sau fraţii ei, şi ei erau nişte bancheri mai puternici şi mai influenţi decât el.

— Din fericire, Isabella n-are familie să-i vină în ajutor, spuse pe ton meditativ Herbert. Putem fi recunoscători pentru asta.

— Lonsdale s-a dovedit foarte folositor, nu-i aşa? Ucigându-l pe Bathurst, cum a făcut-o.

— Şi a avut şi decenţa să moară, remarcă Herbert, ridicând paharul către fiul lui, cu un zâmbet. Pentru nobila artă a duelului.

Harold ridică şi el paharul.

— Odihnească-se-n pace amândoi.

— Nu unii ca Lonsdale — sau Bathurst. Se pare că-i aşteaptă iadul. Şi acum, un cuvânt pentru înţelepciunea pe tema onoarei. Aceste sublime principii sunt bune pentru aristocraţie, dar să nu te aud vreodată că te implici în ceva atât de periculos. Noi putem plăti oameni care să lupte în locul nostru, nu cum fac cei cu o jumătate de creier.

— Nu te teme, papa, eu ştiu lucruri mai bune decât să-mi risc viaţa.

— Eşti un tânăr sensibil, zâmbi el. Cum trebuie să fie fiul meu. N-am să te fac niciodată să-ţi pierzi prosteşte sângele pe câmpul de duel.

— Prefer plăcerile vieţii, papa. Cum ar fi acest foarte bun Porto, ridică el băutura rubinie în lumină.

— Încărcat la Douro, în ciuda acestui blestemat de război peninsular care face să sângereze Anglia din greu. Dacă ar fi lăsat bancherii să conducă ţara asta, noi n-am fi luptat să ţinem un asemenea blestemat de rege pe tron. Să facem bani pentru Anglia şi pentru noi. Asta contează.

— Şi voi face tot ce voi putea să aduc banii unchiului George în familie, spuse Harold cu un rânjet.

— Auzi, auzi, îl salută Herbert pe fiul său.

Şi ridicând paharul la gură, îl goli dintr-o înghiţitură.

19.

În primele câteva zile de când ajunseseră la conacul Dermott de pe insulă, supraviețuirea lui rămânea sub semnul întrebării. Doctorul McTavert îl ținea pe conte puternic sedat, pentru a-i ușura pe cât era posibil suferința, dar în pofida puternicelor narcotice, Dermott era încă în agonie. El se sucea și se răsucea încercând să scape de durere, mișcările lui agitate putând provoca deschiderea rănilor și să le facă să sângereze din nou, și să-l slăbească. Doctorul a încercat să-l lege, dar constrângerea abia înrăutățea neliniștea lui, așa că micul personal păstrat în casă era tot timpul ocupat, fiecare făcând cu rândul ca să-l țină pe conte cât se putea de liniștit.

Dermott abia mâncase câte ceva, de la duel, și cantitatea de lichid pe care o băuse era limitată, așa că doctorul începu să se teamă de deshidratare. Greutatea contelui scăzuse îngrijorător. Ca să-l facă să nu mai piardă în greutate, doctorul indică să fie alimentat cel puțin cu câteva linguri de supă din jumătate-n jumătate de oră. Dar procedeul era laborios și nu întotdeauna încununat de succes. În ciuda stării de slăbiciune a lui Dermott, el era încă un bărbat puternic, chiar și sedat, și uneori dădea din mână neliniștit, iar lingura zbura cât colo.

Într-o după-amiază, într-unul din scurtele momente de odihnă, Shelby și doctorul erau pe terasă, respirând aerul marin proaspăt.

— Îi este mai bine, nu credeți?

Shelby fusese conștiincios, nelipsind de la capul contelui decât câte puțin timp, de la duel.

— Nu-i merge mai rău.

Doctorul era prudent, mai ales cu asemenea răni grave.

— A nu fi mai rău este o știre bună în sine.

McTavers încuviinţă din cap.

— Este o indicaţie a stării generale de sănătate a contelui. A fost capabil să lupte împotriva infecţiei! Cel puţin, până în prezent.

— Ar mai putea să apară ceva rău?

— Ar putea, dar nu e la fel după atât de mult timp. Sunt îngrijorat ca nu cumva rănile lui să nu se vindece, dacă va continua să fie atât de neliniştit.

— Voi avea eu grijă de asta, afirmă o voce slabă.

Cei doi se întoarseră ca să descopere pe văduva contesă de Bathurst stând în prag.

— Voi avea eu grijă de Dermott. Este prea slab, bineînţeles, dar face impresia că mi-a recunoscut glasul, şi eu pot să-l liniştesc.

— De unde aţi ştiut că suntem aici? fu surprins Shelby. Contele a dorit în mod special ca mama sa să fie scutită de orice anxietate.

— Cred că ai menţionat malul mării în biletul dumitale, Shelby, şi nu există decât un singur ţărm de mare pentru Dermott. I-a plăcut întotdeauna locul acesta. Am pornit imediat ce am primit depeşa, şi am pus-o pe camerista mea să împacheteze. (Ea zâmbi.) Betty nu poate fi convinsă prea uşor să călătorească.

— Contesă, permiteţi-mi să vă prezint pe dr. McTavert. (Cu un gest Shelby îl indică pe doctor.) Domnia sa i-a salvat viaţa lordului Bathurst.

— Încântată să vă cunosc, doamnă. Deşi mă tem că Shelby este prea optimist. Nu că fiul dumneavoastră ar fi într-un pericol imediat, adăugă el grăbit.

— Trebuie să-l hrănim, susţinu contesa, mintea ei fiind clară precum cristalul când era vorba de fiul ei. Dacă-mi aduce cineva o ceaşcă de ceai, voi prepara eu o supă de orz pentru Dermott. Mă duc să stau cu el.

— Voi avea grijă să vi se pregătească o cameră, spuse Shelby.

— Betty s-a dus deja, şi despachetează în camera mea obişnuită, Shelby. Şi dacă cineva va avea grijă ca ea să aibă puţin coniac, va deveni şi mai înţelegătoare. Îl serveşte cu apă caldă, adăugă contesa cu un zâmbet drăgălaş. Hai, vino, doctore. Vreau să ştiu care este părerea unui expert despre fiul meu. Şi te previn, nu ascult decât veştile bune.

●

În timp ce doctorul îi explica natura rănilor lui Dermott provocate de gloanţe, Isabella trăgea cu un mic pistol la ţinta pe care o amenajase Joe în grădină. Exersau de câteva zile, şi ca elevă, promitea.

— Uneori mă întreb pentru ce te-am lăsat să-mi vorbeşti despre acest exerciţiu, spuse Isabella privind cu coada ochiului butoiul armei de foc.

— Pentru că am văzut aceşti oameni ciudaţi vagabondând prin sat şi înapoi, şi acum vreo jumătate de zi, lângă grajdul domniei tale. Şi ei nu caută de lucru, chiar dacă pretind că o fac. *(Şi pentru că ai nevoie să ieşi afară din cameră*, gândi el, *şi încetează să te mai plângi.)* Şi acum apăsaţi uşor pe trăgaci.

Isabella exercită în mod exagerat o presiune teribilă asupra trăgaciului, îşi ţinu respiraţia, şi trase.

— Drept în cap! exclamă vesel Joe. Aveţi talent, al dracu' să fiu dacă n-aveţi!

Joe desenase o formă de om pe ţintă, împotriva mai bunei judecăţi a Isabellei. Şi ce dacă erau departe de casă? Ea găsea deconcertant să înveţi să ucizi o altă fiinţă umană.

— Îţi mulţumesc pentru învăţătură, Joe.

Dar radia de bucurie că era capabilă să înveţe să tragă în ţintă. Era o oarecare satisfacţie în a-ţi asuma sarcina salvării cuiva, şi trebuia să-i mulţumească lui Joe pentru îmbogăţirea experienţei sale.

— Şi acum, dacă aş putea învăţa să-l încarc mai repede...

— Pentru asta e nevoie de practică, domnişoară Isabella. Şi ce-i drept, ochi, dar asta-i altceva. Unii îl au şi alţii nu, şi scopul domniei voastre este să fiţi cea mai bună.

— Aşadar, crezi că va trebui să trag în unul din complicii unchiului meu?

Neîmpăcându-se cu această posibilitate, ochea pentru a doua rundă.

— Am zis că ar fi mai bine să fiţi pregătită. Eu sper că sunt aici ca să vă păzesc, dar nu poţi spune niciodată. Ei ştiu că eu şi Mike suntem aici, şi orice atacant ar trebui să încerce să aibă de-a face cu noi.

— Dacă nu vreau să-mi petrec restul vieţii ascunsă la mine în cameră, aşteptând un posibil atac, presupun că mai bine aş învăţa să mă apăr singură.

— Aţi spus-o, domnişoară Isabella, îmi pare bine că mai veniţi de-acasă.

Argumentele lui nu fuseseră ascultate la început, Isabella refuzând să creadă că viaţa ei era încă în pericol. Dar Bathurst nu mai era, îi amintise Joe, şi cu el şi singura ameninţare reală de care se temeau rudele ei. Şi cei doi străini cu dubioasele lor poveşti o convinseseră în cele din urmă. Ei nu căutau de lucru ca muncitori cu ziua sau mână de lucru la fermă.

O mică explozie de praf de puşcă lăsă un norişor de fum în aer, şi cel de-al doilea glonţ atinsese ţinta ochită.

— Aminteşte-mi să nu mă pun rău cu dumneata, o tachină Joe.

— Şi acum trebuie să încarc din nou, mormăi Isabella, întârziind cu executarea.

— O fac eu pentru dumneavoastră, de data asta.

Joe luă arma din mâna ei şi începu să-şi facă datoria.

Trântindu-se pe iarbă, Isabella stătea întinsă pe coate şi privea la cerul plin de soare.

— Este atât de liniştit aici, încât mi-e greu să înţeleg pizma unchiului meu.

Joe îşi vedea de lucrul lui.

— Este doar pentru bani, domnişoară. Dumneavoastră îi aveţi, şi ei îi vor.

— Mi-e greu să înţeleg o asemenea lăcomie, când ei au o enormă avere proprie.

— Oamenii ca ei nu au niciodată destul. Vă sugerez să vă gândiţi la faţa lor grasă, rea, când ţintiţi...

Ea clătină din cap repede.

— Nu pot, Joe. Niciodată... chiar dacă aceasta ar fi periculos pentru mine, deşi îţi înţeleg raţionamentul. Dar nu vreau să mă gândesc la ei deloc, dacă voi face-o. (Ea închise pentru o clipă ochii, ca şi cum ar fi putut să şteargă amintirea rudelor ei cu acel gest simplu.) Să nu vorbim despre nimic supărător, sugeră ea. Mai cu seamă într-o zi frumoasă că asta.

Inima lui Joe se umplu de căldură văzând că era capabilă să se bucure de vremea bună, când fusese atât de nenorocită în prima lor săptămână petrecută la Tavora House. În parte, şi acesta fusese motivul pentru care se oferise să o înveţe să tragă cu pistolul, ca să o scoată din închisoarea camerei sale. Prima săptămână nu ieşise din apartament; abia mânca, şi ori de câte ori venise să-i vorbească în legătură cu unele probleme legate de proprietate, ochii ei erau roşii de plâns. Aproape că binecuvântase spionii lui Leslie, pentru că îi dăduseră ocazia să o momească afară şi să încerce să-i distragă atenţia de la melancolia ei. Lecţiile au servit la îndreptarea atenţiei spre altceva decât pierderea lui Dermott şi constanta ei teamă că era mort.

Şi, ca un avantaj în plus, exersarea tragerii la ţintă îi oferea lui Joe posibilitatea de a fi lângă ea.

●

În noaptea aceea, după ce Joe şi fratele lui au patrulat terenul înainte de a face schimbul de pază afară la uşa Isabellei, cei doi bărbaţi stăteau în picioare în bucătărie şi-şi fumau ţigara de seară.

— N-ar trebui să te îndrăgostești de patroana noastră. (Tonul lui Mike era cald.) Asta doar așa, ca să fii atent.

Joe nu răspunse imediat.

— Văd cum te uiți la ea.

Joe aruncă un nor de fum.

— Nu-i nimica rău să privești.

— Ar putea fi. Tu nu poți să o ai.

Joe zâmbi trist către fratele lui mai mic.

— Permite-mi o plăcere.

— Ea este foarte sigură pe ea.

— Va trebui să fie protejată tot restul vieții ei. Și eu voi avea grijă să continue să fie. Grasul de Leslie nu o va avea.

Mike chicoti.

— Cel puțin ea va avea o țintă largă dacă se va arăta el pe aici.

Sprâncenele lui Joe se ridicară ușor.

— Sau eu voi avea!

● ● ●

În zilele ce urmară, Isabella făcu un efort conștient să fie ocupată, umplându-și timpul cu numeroase activități care priveau viața arendașilor ei. A început să planifice o nouă școală pentru copiii oamenilor de pe moșie, ca și o anexă la micul spital de pe pământurile ei. Intenționa să lărgească partea sudică a grădinii, și căzu de acord să vadă expoziția de flori anuală din sat. Se întâlni cu administratorul și-i ascultă darea de seamă în legătură cu recolta. Invită vecinele la ceai — o experiență care a necesitat mimarea unei prefăcute bucurii care ar fi făcut-o mândră și pe o actriță.

Dar când venea seara, rândașii se duceau la nevestele lor, vecinii la casele lor, administratorilor trebuia să le permită să se odihnească după munca lor, și o imensă singurătate se întindea ca un nesfârșit pustiu. Dormea puțin dacă dormea, melancolia zdrobind-o în liniștea nopții, și se umplea de

disperare, îndurând viaţa fără Dermott. Tot mai tânjea după el în fiecare clipă, în fiecare secundă, cu o tristeţe atât de dureroasă, sfâşietoare, încât nu mai avea mult să izbucnească în lacrimi.

Adesea stătea întinsă, trează noaptea, rugându-se ca el să trăiască — rugându-se la orice zeu care o asculta — să-i cruţe viaţa. Şi în fiecare dimineaţă aştepta nerăbdătoare corespondenţa, sperând să primească vreun cuvânt de la Molly — despre binecuvântatul mesaj pentru care supravieţuia.

Dar zilele trecură, apoi săptămânile, şi nu auzi nici o şoaptă de la nimenî.

În după-amiaza când fu anunţat Harold Leslie, Isabella privi spre Joe, trândăvind pe scaunul de la birou.

— Nu sunteţi acasă, decretă el, ridicându-se în picioare cu o mişcare sprintenă. Îi spun eu.

— Nu, stai! (Ea ridică mâna şi împinse registrul.) Poate ştie ceva despre Dermott. Desigur că familia Leslie este interesată să ştie despre el mai mult ca oricare altul.

— Băgaţi de seamă, nu sunt sigur că-i bine.

— Este sigur vărul meu?

Privirea Isabellei se întoarse către lacheul care aştepta în pragul uşii instrucţiunile ei.

— Da, domnişoară.

Ea lăsă tocul din mână.

— Mai este cineva afară, în trăsura lui?

— A călătorit pe noul cal pe care l-a cumpărat la Newmarket, rânji tânărul valet. Şi n-a putut controla acel animal nărăvaş. E transpirat leoarcă, domnişoară.

— Poate vrea să se întoarcă la Newmarket cu trăsura mea. (Isabella nu se putu abţine să nu zâmbească, la gândul trupului corpolent al lui Harold călărind un armăsar nărăvaş.) Condu-l în salonul chinezesc, şi adu ceai.

— Nu vă duceţi acolo singură, declară Joe.

— Cerule, nu! Nici nu m-am gândit la asta. Vei lua ceaiul cu noi.

— Mai bine l-aş arunca pe fundul lui gras înapoi pe cal şi l-aş biciui să o ia la fugă.

— Este aici cu un scop, totuşi. (Strângând hârtiile de pe birou într-o grămadă ordonată, ea se ridică de pe scaun.) Să mergem să vedem ce vrea Harold.

— Noi ştim ce vrea, mârâi Joe.

— Probabil că are veşti pe care vreau să le ştim şi noi.

Îndreptându-se spre uşă, Isabella continuă:

— Şi să nu te surprindă ceea ce voi spune eu. Intenţionez să-l fac să înţeleagă clar să nu mai vină.

— Îi spun eu asta.

Ea zâmbi vag.

— Cred că pot face eu asta, fără vărsare de sânge, totuşi.

●

Harold examina tapetul în stil chinezesc, desenele făcute de mână reprezentând vignetele colorate ale Cantonului.

— Îţi plac scenele, vere? întrebă Isabella intrând în cameră, menţinându-şi intenţionat vocea curtenitoare. Bunicului îi plăcea camera asta mai mult ca oricare alta. Zicea că-i amintea de tinereţea lui în comerţul din China.

Harold se răsuci şi imediat se încruntă la Joe, care stătea chiar în spatele Isabellei.

— Prefer o ambianţă intimă, verişoară.

— Îmi pare rău, spuse ea cu prefăcută dulceaţă. Sunt ataşată de Joe.

Faţa lui Harold se aprinse, devenind puternic roşie.

— În ce fel — ăă — asta e... vreau să spun, verişoară, nu ştiu dacă toate lucrurile — cu un salariat...

— Vai, dragă. M-ai înţeles greşit. Vreau să spun că Joe este bodyguard-ul ideal. Nu lipseşte niciodată de lângă mine. Mărturisesc, murmură ea, mă face să mă simt încântător de în

siguranță. (Să ducă Harold această informare excitantă, care induce în eroare, lui taică-său. Îl va face să se gândească de două ori la orice plan josnic.) Te putem servi cu o ceașcă de ceai, adăugă ea afabil. Lui Joe îi place mai ales combinația specială a bunicului, nu-i așa, Joe?

Și îi zâmbi peste umăr.

Dacă Joe n-ar fi fost cu un cap mai înalt și n-ar fi avut mușchi solizi, Harold ar fi răspuns altfel. Dar așa, se consolă să-i arunce fostului pugilist o privirea cătrănită și să-i răspundă Isabellei cu câtă politețe putu:

— Mi-ar face plăcere să rămân la ceai.

— Nu-i drăguț, Joe, nu-i așa? (Ea atinse ușor mâna lui Joe, cu intenția de a-i da lui Harold impresia clară că ea și bodyguard-ul erau foarte intimi.) Stai jos, vere. Și pentru că ai sunat după Henderson, Joe, putem sta cu toții și să discutăm. Spune-i să aducă și niște coniac pentru voi, bărbații, odată cu ceaiul, adăugă ea zâmbind la bodyguard. Ce veşti ne aduci de la Suffolk, Harold? se întoarse ea către oaspetele ei.

— Vin de la cursele din Newmarket.

Cum stătea, marginile gulerului cămășii împingeau în fălcile lui grele, cravata lui era zdrobită între stomacul lui strâns în vestă, jiletcă și bărbie. Pulpele lui dolofane deformau stofa pantalonilor cafenii-roșcați, iar greutatea lui punea la grea încercare rezistența elegantului scaun Sheraton, în timp ce fața lui roșie părea o anomalie în decorul rafinat al salonului.

— Probabil că ne aduci veşti de la Londra. Suntem trişti că nu avem ultimele bârfe. S-a plictisit prințul de Wales de doamna Hertford, sau s-a plictisit soțul ei de prinț?

— Nici unul, deocamdată — după ultimele ştiri din ziare.

— Și prințesa tot mai lâncezește la Blackheath?

— Așa cred.

Isabella puse mai multe întrebări frivole privind societatea mondenă, înainte de a spune ca din întâmplare:

— Şi s-a întors lordul Bathurst în oraş, după nenorocirea lui? Sau am lipsit de la funeraliile lui?

Gura lui Harold se strânse într-o linie neîndurătoare, gelozia lui faţă de Bathurst trezindu-se la întrebarea Isabellei.

— Nu s-a auzit nici un cuvânt, mârâi el.

Isabella simţi o asemenea uşurare încât, inconştient, îi acordă lui Harold un zâmbet cald.

— Ţi-a plăcut cursa de călărie de la Newmarket? Este o zi atât de frumoasă!...

Pentru că nu exista nici o ştire despre înmormântarea lui Dermott, aproape că îi păru rău de bietul Harold, care era depăşit de această misiune a familiei.

— Noul meu armăsar este puţin cam nărăvaş — neastâmpărat... pentru o întrecere la curse — are nevoie să fie dresat, fără îndoială.

— Ai vrea să te ducă Joe acasă în faetonul meu?

Deci blestematul de paznic conduce faetonul ei. Nu-i bine deloc. Roşeaţa lui Harold se accentuă din cauza nedreptăţii.

— N-aş putea să conduc eu însumi faetonul? spuse el direct. Ai putea pune în fapt promisiunea cu care te-ai lăudat.

— Joe îmi cunoaşte caii atât de bine, vere! Mă tem ca să nu se împotrivească la conducerea ta. Sunt prea temperamentali. Nu mi-ai spus tu acum câteva zile, Joe? (Ea privi la el pe când se întorcea de la discuţia cu Henderson şi, zâmbind, bătu cu palma pe scaun indicându-i să stea lângă ea.) Ştii, Joe face mai mult decât pe vizitiul aici, murmură ea, zbătându-şi genele într-o parodie de supunere feminină.

Joe reuşea să nu izbucnească în râs doar făcând un suprem efort. Iscusinţa Isabellei era egală cu a unui vizitiu corintian.

— Vreau să spun... să spun, Isabella, vărul ei se bâlbâi, cu o expresie îngrozită. Nu cred că se cuvine totuşi... adică...

— Ah, iată-te! (Henderson aducea un platou ce două pahare de coniac.) Nu prea ţinem seama de convenienţe aici departe la ţară. Suntem mai neoficiali. Nu-i aşa, Henderson?

îşi menţinu veselia în timp ce-i făcea semn cu mâna valetului care aducea ceştile cu ceai.

— Da domnişoară, foarte neoficiali, replică majordomul, distrându-se când se duse în gospodăria cu două sute de servitori şi muncitori, spunându-le că Joe stătea mai aproape decât de obicei de stăpâna lui, în nedorita prezenţă a lui Harold Leslie.

Jos se puneau pariuri pe faptul că Joe îl va arunca pe scări pe vărul Harold într-o jumătate de oră. Henderson personal parie pe douăzeci de minute, dar expresia feţei lui fu de nedumerire când aşeza câte un pahar cu coniac în faţa fiecărui domn.

— Ador acele prăjituri roz. Mulţumeşte-i doamnei Parker din partea mea, Henderson. (Isabella luă ceaşca de ceai de pe tava care fusese pusă în faţa ei şi începu să soarbă ceaiul.) Lapte sau lămâie, vere?

Cu Joe ca un taur alături de ea, Isabella încercă să se răzbune pentru mizeriile pe care le suferise datorită familiei sale Leslie. Arborând simulata sa intimitate cu Joe, ea se uita la el când discutau, sau zâmbea cu afecţiune la ceea ce spunea el, în timp ce el juca rolul de companion atletic cu aplomb. El vorbea puţin, dar când o făcea, Isabella asculta cu atenţie şi era de acord. Din ce în ce mai irascibil şi enervat, Harold nu putu suporta mult timp insolenţa şi prezumţia ca un om de condiţia lui Joe Thurlow să fie în relaţii de asemenea familiaritate cu verişoara lui. Aflându-se în faţa limitatei opţiuni de a-i cere socoteală lui Joe sau de a pleca, o alese pe cea mai prudentă. Se ridică brusc în picioare, şi se despărţi cu o plecăciune bătoasă şi un zâmbet strâmb.

— Îţi urez o zi bună, verişoaro, spuse el reţinut, ignorându-l pe Joe.

— A fost foarte drăguţ din partea ta să ne vizitezi. Avem atât de puţini musafiri... Ai să mai vii pe aici, nu-i aşa, Joe?

Joe se ridicase în picioare odată cu Harold, şi înălţimea lui de turn o făcea pe Isabella să-l privească de jos, de la mare distanţă.

— Este drum lung de la Newmarket până aici. Mă îndoiesc că Leslie se va încumeta să mai călătorească atât de departe din nou.

— Ah, vai, Joe, când vărul Harold are acest minunat nou armăsar? N-o să pregete să vină să ne vadă, nu-i aşa, vere?

— Nu voi mai rămâne mult în Newmarket, spuse scurt Harold, gândindu-se că Isabella va avea nevoie de o mână forte după ce se vor căsători.

Isabella făcu o mutrişoară.

— Vai, dragă, ce ruşine, şi eu care mă aşteptam să mai vii la ceai!... Mă tem că nu am fost o companie destul de bună. (Zâmbetul ei era ameţitor.) Vrei să te conducă Joe, vere?

— Nu-i nevoie, nu-i nevoie, se grăbi Harold să răspundă, neavând chef să fie singur cu Joe Thurlow, a cărui antipatie era clară, în ciuda atitudinii îngăduitoare.

●

— Isabella ne-a transmis complimente din partea lui *Joe Thurlow*, blestemată fie destrăbălarea ei. Şi Bathurst nici nu s-a răcit bine în mormântul lui! (Harold Leslie strânse din buzele lui cărnoase, ochii scăpărându-i de indignare.) Ţi-am spus, Thurlow stătea atât de aproape de ea, că n-ai fi putut strecura nici o foaie de hârtie între ei.

— Interesant, murmură tatăl lui. Ea pare să-şi fi găsit chemarea. Cine ar fi putut crede că dulcea nepoată a unchiului George — odorul lui —, s-ar putea transforma într-o târfă?

— Aşa mamă, aşa fiică, observă Abigail muşcător. Mama aia a ei franţuzoaica a ieşit de la şcoala de maici şi a colindat lumea. Sânge albastru sau nu, tot stricată se numeşte. Ca şi Isabella, cu ultimul ei amor. Dacă tatăl tău insistă să te însori cu ea, iar eu mă opun...

— Dar nu te opui să ai banii ei, se băgă Herbert.

Abaigail suspină dramatic.

— Este o ruşine că avocaţii se pare că cred că testamentul lui George este inatacabil.

— Dar, de vreme ce este, făcu remarca Herbert, noi trebuie să ne dăm cu părerea acum că Thurlow este în relaţii atât de strânse cu ea. Avem nevoie de mai mulţi oameni.

— Harold, vreau să-mi promiţi că, deîndată ce te vei căsători, o să ţii femeia asta încuiată undeva, insistă mama lui. Nu vreau ca ea să-ţi contamineze surorile. Este total lipsită de morală. Şi cum înţeleg natura bestială a bărbaţilor şi, poate, interesul tău pentru ea, nu vreau ca vreunul din modurile ei licenţioase să păteze fetele. E clar? Herbert, spune-i că în această privinţă sunt categorică.

Soţul ei privi către fiul lor.

— Ai auzit ce a spus mama ta.

— Da, papa. Ea poate sta la Tavora House. N-are nici o nevoie să vină la oraş.

— Şi este de la sine înţeles că vei avea câteva progenituri de la ea, ca să asigure moştenirea.

— Herbert, zău!

Abigail arboră o figură şocată.

— Ssst, Abby, ştii la fel de bine ca şi mine că avem nevoie de moştenitori ca să păstrăm averea, când va muri ea.

— Este revoltător, murmură soţia lui.

— Dar nu şi milioanele ei, remarcă soţul ei înţelegător. Va trebui să strângem un număr de oameni, Harold. (Gura lui se contorsionă într-un rictus cumplit.) Unii capabili să le vină de hac fraţilor Thurlow.

20.

Prezenţa văduvei în casa de lângă mare a avut un efect calmant asupra fiului ei, şi la scurt timp după venirea ei, Dermott a deschis ochii, cercetând pentru prima dată cu o privire neîmpăienjenită camera. Recunoscându-şi mama stând pe un scaun lângă patul lui, el schiţă un zâmbet vag.

— Sunt aici, dragul meu, murmură ea, aplecându-se peste el şi sărutându-l pe obraz. Şi insist să te simţi mai bine.

Chicotitul lui se transformă într-un geamăt când slaba mişcare şi zdruncină trupul îndurerat. Şi când răsuflă din nou, şopti:

— Mi-e foame.

— Ai la alegere în dimineaţa asta, dragă. Betty şi bucătăreasa au fost ocupate încă din zori.

Privirea lui cercetă din nou camera.

— Cămaşa mea.

Contesa îl privi pe Shelby, nesigură de ceea ce dorea fiul ei.

— O am, *sir*.

— Du-te şi adu-o aici, porunci mama lui, vrând să-i dea fiului ei tot ce dorea.

Când Shelby se întoarse cu o cămaşă mototolită în mâini, ea ridică din sprâncene surprinsă, dar îşi păstră calmul, şi când Dermott încercă să ridice mâinile să o ia de la Sehlby, ea văzu că-i scăpase din mână. Parfumul mai stăruia în lenjerie, înmiresmând aerul. Şi ea ajunse la o concluzie proprie.

. Recuperarea lui Dermott din acest punct progresa lent, dar sigur, fiecare capriciu fiindu-i îndeplinit de mama lui. Capacitatea ei de a conduce gospodăria era o surpriză pentru Shelby, care credea despre ea că este o femeie izolată de restul lumii şi dezechilibrată de evenimentele din căsnicia sa.

Nu era aşa, era o femeie capabilă, veselă, care-şi asumase sarcina recuperării fiului ei.

Ea şi Dermott stăteau pe pe terasă într-o seară, după două săptămâni, bucurându-se de ultimele vestigii ale apusului care se furişau cu lumina lor crepusculară, violetă. Dermott lenevea lungit pe un şezlong. Înfiorătoarea lui slăbiciune se mai refăcuse printr-o strictă dietă cu mâncarea lui preferată — biftec —, de îndată ce a fost suficient de puternic ca să stea rezemat între perne. Contesa se legăna pe un balansoar pe care-l adusese pe insulă când era copilă, atunci când tatăl ei cumpărase conacul. Era zveltă şi frumoasă, părul ei nu încărunţise deloc, menţinându-se perfect. Shelby o întrebase odată dacă se măritase de copilă.

— Îmi place parfumul cămăşii pe care ai păstrat-o. (Ea nu atinsese subiectul până acum, dar Dermott părea a fi într-o dispoziţie deosebit de bună.) Deşi nu e treaba mea, desigur, adăugă ea zâmbind.

El râse încet.

— Mă întrebam când vei pomeni de ea.

— Doamna probabil că înseamnă ceva pentru tine.

El nu răspunse o vreme, şi când o făcu, cuvintele îi erau ezitante:

— Cred că da.

— De ce ai păstrat cămaşa, dacă nu ştii? îl stimulă ea cu delicateţe, dispoziţia lui fiind ascunsă şi sumbră în săptămâna de convalescenţă.

— Bună întrebare.

Ţipetele pescăruşilor umpleau tăcerea.

El îşi încrucişă picioarele întinse, privind insistent spre mare, îndreptându-şi manşeta halatului, şi când vorbi, în cele din urmă, vocea lui era neobişnuit de liniştită.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus că am fost căsătorit?

Sprâncenele mamei lui se strânseră într-o mină de concentrare o clipă.

— Nu-mi amintesc. Ce ciudat că am uitat ceva atât de important. Am cunoscut fata?

El clătină din cap.

— Am fost căsătorit în India.

— Ai fost în India?

— Cinci ani, murmură el.

Ea închise ochii puțin, și când îl privi din nou, spuse:

— Mă simt atât de nenorocită că nu-mi aduc aminte.

— N-are importanță, *maman*, răspunse el cu delicatețe. Nu i-ai întâlnit niciodată pe soția și pe fiul meu. Au murit în India.

— Dragul meu, ce îngrozitor! se întinse ea să-i atingă mâna. Aș fi vrut să știu. Ce povară pentru tine... cât de necăjit trebuie să fi fost.

I-a trebuit mult timp ca să răspundă; un puhoi de amintiri dureroase îi invadă mintea, toate întrebările și îndoielile care-l bântuiseră ani de zile erau proaspete și dureroase.

— N-am putut să uit.

Ochii lui negri erau plini de o tristețe pe care ea nu i-o mai văzuse niciodată.

— Ar fi trebuit să-mi spui. (Ea dădu din mână ca și cum ar fi vrut să șteargă cuvintele spuse.) Dragul meu, îmi pare teribil de rău, am fost atât de absorbită de mine tocmai când tu ai fi avut mai multă nevoie de mine.

— Nu e vina ta, *maman*.

— Trebuia să observ tristețea ta.

— N-am vrut să știi.

El vrusese să o protejeze pe mama lui de alte dureri, tatăl lui îi pricinuise destule cât trăise.

— Nu mai am nevoie că fiu cocolită, zâmbi ea. Acum este rândul tău să fii răsfățat. Deoarece ai fost la un pas de moarte, am devenit profund conștientă de ceea ce am cu adevărat,

cât de norocoasă sunt că te am pe tine. Şi de acum înainte intenţionez să mă ocup de fericirea ta.

El privi apusul pierzându-se la orizont.

— După atâta timp, nu sunt sigur că mai pot recunoaşte fericirea. Deşi, adăugă el încet, pot privi apusul şi să văd că este frumos. (Gura lui se curbă într-un vag zâmbet.) Ăsta-i clar un progres.

— Întâlnirea ta cu moartea ne-a făcut pe amândoi să apreciem bucuria simplă de a trăi. Cred că amândoi am trăit în trecut prea mult timp.

— Nu pot uita totuşi.

Ochii lui se umplură de lacrimi.

— Nu poţi, şopti mama lui. Nimeni nu vrea să o faci. Povesteşte-mi despre familia ta, adăugă ea cu delicateţe. Vreau să ştiu totul. Cum a fost viaţa ta? Cum ai cunoscut-o? Nepotul meu semăna cu tine? Avea zâmbetul tău?

În timp ce soarele apunea şi se lăsa seara, Dermott vorbi în mod deschis despre familia lui pentru prima dată de când se întorsese din India. El îşi deschise sufletul cu toată suferinţa şi durerea, dezvăluind vina care-l tortura, dând glas dragostei profunde pentru soţia şi copilul său, dezvăluind necumpătarea sa în consecinţele morţii lor — această mărturisire nefiind chiar lipsită de vină.

Şi când termină, mama lui îi spuse:

— Ce noroc ai avut să trăieşti o asemenea iubire!... Ştiu, pentru că te iubesc pe tine foarte mult. (Ea ridică mâna, într-o mişcare uşoară cuprinzând imensitatea cerului înstelat sclipind deasupra lor.) Nu putem controla întotdeauna ce se întâmplă cu noi în acest univers fără margini. (Îi zâmbi trist.) Deşi am pierdut o mare parte din viaţa mea încercând. Nu-ţi pierde şi tu viaţa, dragul meu. Te rog.

Dermott zâmbi vag.

— Îmi place că te am înapoi, maman. Nu mă mai simt atât de singur. Şi poate că trecutul...

— Va fi o amintire pe care o vei purta veşnic în inima ta. (Privirea ei era blajină.) Cât de puţini dintre noi au asemenea amintiri de iubire?!

El ştia că ea nu avea, şi îl durea inima pentru ea.

Ea îşi îndreptă umerii ca şi cum pornea la atac; el îşi amintea acest gest din copilăria lui — pe care-l vedea ori de câte ori intra tatăl lui în cameră.

— Dar gândeşte-te, dragă, spuse ea cu un fel de hotărâre de a avea curaj, care se potrivea cu atitudinea ei, dacă vom încerca să trăim în prezent, poate că este timpul să admiţi sentimentele pentru femeia al cărei parfum este în cămaşa asta pe care ai păstrat-o? Ea a fost în gândurile tale, ştiu asta.

— Nu ştiu dacă aş fi cinstit să admit sentimentele ce le am pentru ea. Las atâta nenorocire în urma mea.

— Cred că ar prefera să ia această decizie personal decât să hotărăşti tu pentru ea. Şi dacă nu consideri că mă bag unde nu trebuie, chiar mi-ar plăcea să o cunosc.

După ce fusese lipsit de mama lui atâta vreme, interferenţa ei fu binevenită. Dar o avertiză:

— Nu sunt sigur că Isabella va veni.

— Dacă tu şi eu putem uita, poate că va putea şi ea. Întreab-o.

Dermott râse forţat. Gândul de a o avea pe Isabella în viaţa lui îi încălzi brusc sufletul.

— Chiar dacă va fi de acord, trebuie să te previn, *maman* — nu ştiu dacă ea călăreşte.

— Dacă nu ştie, va trebui să o învăţăm.

— S-ar putea să nu vrea să înveţe. Ea face doar ceea ce vrea, adăugă el cu dragoste.

— Foarte bine. Va fi în stare să te ţină la locul tău. Ce părere ai de diamantul meu albastru ca inel de logodnă? întrebă ea deodată. Pentru orice eventualitate, exclamă ea

repede, a fost al bunicii tale şi i-a purtat noroc. Ah, dragă, sunt atât de aferată. Mă simt ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un somn de zece ani şi trebuie să recuperez timpul pierdut.

— Este normal să te simţi nerăbdătoare, *maman*.

El simţea o extraordinară plăcere în interesul ei emoţionant, amintindu-i de tinereţea lui, când trecuse prin minunate întâmplări aventuroase. Îl făcea să se simtă din nou viu, deşi era precaut în privinţa Isabellei, căci nu ştia dacă-l va primi cu braţele deschise.

— De ce să nu-i las ei posibilitatea să-şi aleagă un inel? Dacă mă va vrea pe mine... remarcă el circumspect. Nu m-am purtat frumos cu ea.

— Bănuiesc, dragă, că eşti capabil să convingi o femeie să te iubească. Ai putea să-i spui despre colecţia ta de pene de păsări.

Dermott chicoti.

— Nu le-ai aruncat?

— Bineînţeles că nu. Ai muncit la colecţia asta până la vârsta de doisprezece ani.

— Bine, dacă toate celelalte nu vor reuşi, voi folosi penele mele ca ultimă provocare.

— Atunci bineînţeles că vei avea succes. Cum ar putea să te refuze?

●●●

Dar văduva contesă nu s-a bazat numai pe farmecul persuasiv al fiului ei. Ea i-a scris o scrisoare Isabellei. A fost destul de uşor să descopere numele ei întreg şi adresa de la Shelby, şi justificându-şi intenţia pentru prerogativele unei mame, ea îi povesti Isabellei despre sentimentele lui Dermott faţă de ea.

●

O săptămână mai târziu, Dermott păşea în salonul lui Molly din St. James's Place.

— Se zicea că eşti mort, zise ea cu o expresie rezervată.

— Aproape că aşa am fost, după cum mi-a spus Shelby.

— Dar nevăzând nici un doliu pe Bathurst House, remarcă ea glacial, începusem să bănuiesc că trăieşti.

Nu-l invită să ia loc.

El observă acest lucru şi rămase lângă uşă.

— Ştiu că eşti furioasă din cauza Isabellei.

Privirea ei se îngustă uşor.

— Ai devenit foarte înţelegător, pentru un om care nu s-a gândit decât la el în ultimii ani.

— Am venit să-mi cer iertare.

— De la mine?! (Sprâncenele ei se ridicară.) Nu te osteni.

— De la amândouă. Dar nu dau de Isabella. Nu e acasă, şi nimeni nu-mi poate spune unde s-a dus.

— Poate că ar trebui să consideri ăsta un indiciu.

— Ştiu că ce am făcut eu a fost greşit, spuse el liniştit. Dar când cineva e în pragul morţii, îşi reconsideră viaţa dintr-o nouă perspectivă. Te rog, Molly, dacă ştii unde este, spune-mi.

— Şi de ce aş face-o după modul în care ai tratat-o?

— Pentru că nu mai sunt la fel, spuse el încet. Acum mă simt ca şi cum aş fi capabil să am un viitor. Îmi doresc un viitor. Vreau ca Isabella să împartă viaţa cu mine, Molly, dacă mă va vrea.

— Mă îndoiesc că va vrea. (Molly nu putea uita atât de uşor cât o rănise pe Isabella, cât de nemilos şi crud, cât de egoist fusese.) Nu a luat cu ea nimic din ce-i rămăsese de la tine când a plecat, nici o rochie, nici o carte sau eşarfă. Nimic.

— Lasă-mă cel puţin să vorbesc cu ea. M-am schimbat, Molly, sunt alt om. Mama poate să-ţi spună, şi Shelby! La dracu', Charles este îngrijorat ce se întâmplă cu mine pentru că m-am lăsat de toate viciile.

Rezerva ei începu să se topească. Părea sincer, nu flecar.

— Ea nu este singură. Joe şi Mike Thurlow sunt cu ea. Aşa că nu te aştepta să intri pur şi simplu şi să o seduci din nou.

— Înţeleg. Nu intenţionez să o seduc.

— Va trebui să-l convingi pe Joe, nu pe mine. (Gura ei se strâmbă a neplăcere.) Nu s-a descotorosit încă de familia Leslie. A vizitat-o vărul ei Harold. Mercer mă ţine la curent cu ce se întâmplă.

— Aşadar rudele ei tot mai constituie un pericol pentru ea.

— Bineînţeles. Dispariţia ta de pe scenă le-a dat lor libertatea de a-şi continua scopul ticălos. Spune-mi, zise ea brusc, eşti serios de data asta, sau doar ai chef de amuzament?

— Sunt total şi absolut serios. Am adus diamantul bunicii mele să i-l ofer Isabellei împreună cu inima mea. Poţi să-l vezi, dacă te-ndoieşti de sinceritatea mea. Inelul a fost ideea mamei mele.

— Deci văduva contesă ştie.

— Ştie şi aprobă şi mă aşteaptă să o duc pe Isabella acasă la Alworth ca să o cunoască.

— Hmmm...

— Nu te uita aşa la mine. Voi plăti bucuros pentru păcatele mele. Poţi să faci o listă în timp ce sunt plecat. Dar spune-mi locul în care se află Isabella ca să pot pleda personal cazul meu.

— Şi dacă te-a uitat?

— Atunci voi face tot ce-mi stă în putinţă să-i împrospătez memoria.

— Va vrea să-ţi ceri iertare, spuse ea cu asprime. Şi n-aş învinui-o pentru asta.

Privirea lui întunecată era sinceră.

— Atunci am să-i cer iertare — sunt foarte serios, Molly.

Molly zâmbi pentru prima dată de când intrase el în încăpere.

— Gândul cu tine în genunchi şi cerând iertare, mai că ar face pe cineva să călătorească până la Higham cu poştalionul ca să vadă cu ochii lui.

— Este la Tavora House?

— Din ziua duelului tău.

— Cu Joe, murmură el, gândindu-se brusc că Isabella şi bodyguard-ul ei fuseseră împreună foarte mult timp.

El şi Joe se întâlniseră întâmplător prin bordeluri, campionul de categorie grea fiind binevenit printre masculi în locurile rezervate pentru *beau monde*.

— Şi Mike este acolo, îi aminti Molly. Va trebui să-i convingi pe amândoi de sinceritatea ta.

— Chiar?! (O sprânceană se ridică uşor.) Sunt guvernantele ei?

— Deocamdată da. Şi Joe are resentimente faţă de tratamentul necavaleresc al tău faţă de Isabella. Ea a plâns săptămâni în şir după ce au ajuns la Tavora House, spune el.

Contele trase aer în piept.

— Ştiu.

— Asta ca să te previn.

— Nu-ţi închipui că mă pot împotrivi unui campion de categorie grea? remarcă el sec.

— Nu în starea actuală. Câte kilograme ai pierdut?

Dermott slăbise vizibil.

El zâmbi.

— Nu tot atâtea câte a pierdut Lonsdale.

— Punct ochit, dar nu te-aş sfătui să-l enervezi pe Joe.

— Sună ca şi cum el ar fi iubitul viitoarei mele soţii.

— Poate *va-să-fie* soţia ta.

— Nu crezi că pot învinge?

— N-aş pune rămăşag pe asta.

Zâmbetul lui era familiar, un zâmbet cald de care-i fusese dor lui Molly.

— Cincizeci de guinee, zise el, că voi câştiga de data asta, o provocă vesel Dermott.

— Nu sunt sigură că vreau să pariez.

— Nu vrei să pierzi banii?

Ea îl privi o clipă.

— Probabil că nu, renunţă ea cu un oftat. Crai blestemat!

— Nu mai sunt un stricat, dragă.

— Hmmm, pufni ea, evident sceptică.

— Logodnica mea şi cu mine îţi vom face o vizită când ne vom întoarce în oraş.

— Şi cât va dura luna de miere, mă întreb?

— Eşti tot atât de cinică, Molly, pe cât sunt eu de îndrăgostit.

El nu mai pronunţase niciodată acest cuvânt de când se întorsese din India, şi această simplă frază o determină, mai mult decât toate argumentele, să-şi schimbe părerea.

— Ia mai repetă o dată, îi porunci ea.

— O iubesc, repetă el liniştit.

De această dată, zâmbetul ei era plin de afecţiune,.

— Atunci te poţi pregăti de drum.

— Nu înainte de asta, Molly.

Îndreptându-se spre locul pe care stătea ea, se aplecă, o sărută pe obraz şi-i şopti:

— Mulţumesc că mi-ai dat-o.

21.

Joe şi Isabella priveau noii mânji pe păşune. Stând unul lângă altul, lungiţi lângă gardul de lemn înalt, care împrejmuia izlazul, discutau sporadic despre ţopăiturile tinerilor armăsari, despre frumuseţea zilei, despre călătoria lor la Higham de a doua zi dimineaţă. Situaţia nu diferea cu nimic de nenumărate altele de când stăteau la ţară.

Până când Joe se întinse, îi prinse capul în mâinile lui, şi aplecându-se o sărută delicat.

De când nu mai fusese sărutată? se gândi ea. De când nu mai simţise căldura unui trup de bărbat aproape de al ei? Dar nu-i putea oferi lui Joe ce-şi dorea, nu atâta timp cât ea nu putea fi fericită din nou, şi după o clipă ea îl împinse la o parte.

El fu de acord în mod tacit, cum nu ar fi făcut un om de talia lui.

— Îmi pare rău, şopti ea.

El îşi trecu mâna prin părul lui blond, cu un gest rapid, nervos, asemenea băieţandrilor.

— N-ar fi trebuit să îndrăznesc. (Vocea lui era scăzută, imploratoare.) Dacă mă concediezi, înţeleg.

Un uriaş ca el, capabil de asemenea sinceritate delicată, făcu să i se umezească ochii Isabellei.

— Şi acum, cu prostia mea, te-am făcut să plângi, mormăi el ca un autoreproş.

— Nu, nu de asta m-ai făcut să plâng. Am fost pur şi simplu impresionată. (Ea privi spre el cu melancolie.) Şi dacă voi mai putea iubi vreodată pe cineva, dragă Joe, pe tine te voi iubi. Dar...

— Îl mai iubeşti încă pe Bathurst.

Scoţându-şi batista, i-o întinse atent, când şi-ar fi dorit să-şi poată şterge propriile lacrimi.

— Nu ştiu dacă-l mai iubesc sau nu, dar nu pot să-l uit. (Chiar când ştia toate obstacolele ce le avea de întâmpinat iubindu-l pe Dermott. Privirea ei se contopi cu a lui Joe peste marginea batistei lui.) Şi nu eşti concediat. Ce m-aş face fără tine?

Slabă mângâiere pentru o inimă zdrobită, dar el spuse cu multă delicateţe:

— Mă bucur că nu vrei să plec.

Ea îi dădu batista înapoi.

— Aşa că vom încerca să ne descurcăm aici, la Tavora, cum vom putea mai bine.

El zâmbi.

— Destul de bine.

— Şi mi-a plăcut foarte mult sărutarea ta, spuse ea slab.

— Atunci, asta se potriveşte pentru amândoi.

Ea râse.

— Doamne, complicată e viaţa!...

— Nimeni n-a spus vreodată că este uşoară.

— Ce egoistă pot fi să scâncesc pentru orice fleac când tu ai luptat pentru toate succesele tale!

— Am avut noroc că am supravieţuit. Tony Marshall nu a reuşit.

— Prietenul tău. Mi-a povestit Molly despre asta.

El dădu din cap.

— Aşa că vezi, suntem amândoi norocoşi că ne aflăm aici, bucurându-ne de ziua însorită şi privind înainte în viitor.

— Suntem, nu-i aşa? Şi o să mă duci la Higham şi o să-mi cumpăr multe pălării pentru că noile pălării mă umplu întotdeauna de bună-dispoziţie.

— Al dracu' de uşor te faci plăcută, spuse Joe cu un chicotit.

— Mi-a mai spus cineva odată asta, murmură ea.

El desluşi strângerea de inimă din glasul ei.

— Probabil nu chiar cu aceleaşi cuvinte.

— Nu.

— Bathurst nu poate fi mort, avansă el, încercând să o consoleze. N-a fost nici un anunţ în ziare. În timp ce ferparul lui Lonsdale ca şi testamentul lui au fost publicate.

— Lipsa asta de informaţii mă face să sper.

— Vrei să mă informez să văd ce s-a întâmplat cu el?

Ea clătină din cap.

— Nu, nu-i nevoie, pentru că el nu mă vrea în viaţa lui.

— E nebun.

Ea zâmbi.

— Sunt de acord.

Scrisoarea văduvei contese sosi cu puţină întârziere, datorită faptului că a fost retrimisă de la casa din Londra a Isabellei.

Isabella era în budoar, alegându-şi o pălărie pentru călătoria cu Joe, când camerista răspunse la un ciocănit în uşă, luând scrisoarea de la lacheu şi aducându-i-o ei. O privire la numele expeditorului, şi Isabella simţi o clipă că se clatină. Forţându-şi vocea să fie calmă, cum nu era de fapt, îi dădu instrucţiuni cameristei să-i spună lui Joe că va fi jos în cinci minute, închise uşa în urma cameristei şi se prăbuşi într-un scaun, înainte de a i se înmuia picioarele.

Tremurând vizibil, ea ţinu scrisoarea în mână câteva clipe, îngrozită de conţinutul ei, temându-se să nu fie vestea morţii lui Dermott, nefiind sigură dacă nu era mai bine să nu ştie. Dar trebuia să o citească, ştia asta, aşa că rostind o rugăciune ca îmbărbătare, desfăcu sigiliul, despături foaia de hârtie, şi aruncând o privire căută cuvântul „moarte".

Nu era.

Respirând a uşurare, începu să citească de la început:

«Dragă domnişoară Leslie,

Scuză-mă că vorbesc atât de deschis, dar vreau să te informez de sentimentele fiului meu pentru dumneata. După cum ştii, el a fost grav rănit (inima Isabellei se strânse o clipă, înainte de a da atenţie

următoarelor fraze) *dar acum şi-a revenit în casa noastră din Insula Wight. El crede că s-ar putea să-l urăşti, dar cu spor să nu fie aşa. Este un băiat bun care a avut parte de un mare necaz în trecutul lui. Dacă nu ştii de această suferinţă, spor că aflând de ea i-ai putea scuza multe din purtările lui. Mi-a povestit despre comportarea lui mai puţin cavalerească. Vino să ne vezi. Aş dori foarte mult să cunosc femeia pe care o iubeşte Dermott.»*

Semnase cu numele ei de botez, de parcă erau deja prietene.

Isabella sublinie delicat, cu vârful degetului ei, cuvântul iubire, fericirea inundându-i simţurile. Era viu! Şi, din fericire, o iubea!

Toate lacrimile pe care le vărsase în săptămânile trecute nu mai aveau importanţă, toate neînţelegerile şi nesiguranţele, mânia şi resentimentele fuseseră măturate de un singur cuvânt. Paradisul era al ei, întreaga lume era a ei, niciodată nu strălucise soarele mai minunat, nici aerul nu fusese mai pur. Împături cu grijă preţioasa scrisoare şi o puse în săculeţul de mână, alergă din apartamentul ei şi coborî scările, strigând după Joe.

Aşteptând cu faetonul pregătit de călătorie, el acceptă vestea ei bucuroasă cu amabilitate, având grijă să-şi ascundă sentimentele, conştient de înclinarea inimii ei. Şi când Isabella spuse:

— Vreau să plecăm imediat, el întrebă doar unde.

— În insula Wight. Vom lua un schimb de haine în pachet. Aş vrea să plecăm în zece minute, adăugă ea, dorind să pornească în mare grabă.

Joe insistă doar să meargă şi Mike cu ei, şi pe drumul lor spre sud să nu ia decât bagaje uşoare. Şi în dimineaţa următoare, după o lungă şi istovitoare noapte petrecută pe drum, chiar când răsărea soarele, ajunseră la feribotul care-i transportă pe insulă.

Găsiră casa lui Dermott închisă, cu excepţia unui mic număr în personal, şi moralul ridicat al Isabellei, din timpul călătoriei spre sud, se prăbuşi brusc.

— Îmi pare rău, domnişoară, dar lordul a plecat la Londra, şi contesa la Alworth, o informă menajera, şi văzând hainele prăfuite ale vizitatorilor, adăugă: — Dacă vreţi să vă spălaţi, domnişoară, sunteţi binevenită, având în vedere că v-a chemat contesa.

— Probabil că n-am înţeles bine, spuse Isabella, roşind de jenă, gândindu-se că era cea mai mare nebună din lume să alerge în sud la cea mai mică insinuare că lui Dermott i-ar păsa. Mulţumim, dar avem camere reţinute la ţărm, improviză ea, ca să nu mai rişte şi alte încurcături.

Ce s-ar întâmpla dacă s-ar întoarce Dermott şi ar găsi-o aici? Oricare au fost motivele mamei lui, se pare că el nu a fost informat. Şi dacă s-a dus la Londra, fără îndoială este suficient de refăcut ca să se-ntoarcă la vechea lui vânătoare. Reînnoindu-şi speranţa că dragostea ei s-a reîntors în urma scrisorii contesei, durerea respingerii era acum de două ori mai grea. Şi Isabella nu-şi reţinu lacrimile decât cu un efort extraordinar.

Joe şi Mike tăcură politicoşi în drumul de întoarcere spre feribot, dar ştiau că ea se simţea abandonată, ca şi cum ar fi fost părăsită în faţa altarului.

●

Dermott petrecuse noaptea la Higham la hanul „King's Arms"[1], ajungând în zonă prea târziu ca să poată face o vizită. A adormit cu greu, şi la patru s-a trezit. S-a ridicat, s-a îmbrăcat singur, nevrând să-l scoale pe Charles atât de devreme, şi a coborât pe trepte în sala pentru oaspeţi.

El o surprinse pe femeia care spăla vasele aprinzând focul în bucătărie. Cerând cafea, se aşeză pe un scaun în bucătărie şi aşteptă, făcând ca personalul să fie extrem de nervos. Aşa că se răzgândi şi îşi făcu singur cafeaua. Nici una dintre tinerele

[1] *King's Arms* (engl.) = Armele regelui. (n.tr.)

fete nu era obişnuită cu alte persoane decât servitorii, în timp ce el îşi făcuse de multe ori cafea când era în campanie.

Tocmai îşi turna o ceaşcă aburindă de fiertură proaspătă, când bucătăreasa ieşind zgomotos din camera ei, îmbrăcându-se repede, când una dintre fetele de la bucătărie veni să o anunţe că un lord frumos îşi făcea cafea la ea în bucătărie.

— Bună dimineaţa, *sir*, spuse ea, netezindu-şi cu mâna părul ciufulit. Mai doriţi ceva la cafea?

— Dacă nu vă supără prea mult.

Dermott nu se putea duce în vizită la Tavora House la patru-treizeci dimineaţa, aşa că putea foarte bine să mănânce. Puţină fortificare în vederea viitorului chiar probabil că nu era rea.

— Aţi venit pentru curse? întrebă bucătăreasa, în timp ce trebăluia.

— În realitate, nu, sunt în vizită.

— Aveţi prieteni prin împrejurimi?

— Da.

— Unde ar putea fi?

Pe drept cuvânt, doamna Notkins era cunoscută drept cea mai vestită bârfitoare din Higham. Se uită la el în aşteptarea unui răspuns.

Amuzat de încăpăţânarea ei, aprecie iute dacă vizita lui necesita discreţie. Şi socotind că nu era cazul, spuse:

— La Tavora House.

— Aha! Frumoasa domnişoară Leslie!... O ruşine pentru bietul ei bunic, dar se pare că are companie acum în tristeţea ei. Un bodyguard! îi relată ea, într-o şoaptă confidenţială. Unii zic că se teme de rudele ei. Dumneata nu eşti una dintre ele, nu-i aşa? (Cu gura strânsă, ea îl cercetă şi apoi clătină din cap.) Nu semeni deloc cu bărbaţii Leslie. Graşi toţi, şi pe dumneata nimeni n-ar putea să te acuze de aşa ceva.

— Iese adesea cu bodyguardul?

Părul de pe ceafă i se ridică măciucă.

— Bineînțeles. De ce n-ar ieși? El este aici ca să o păzească, și asta face, fără drept de apel. E vorba de banii ei, înțelegi? adăugă ea șoptit cu același aer conspirativ. Familia Leslie îi vrea.

Și în timp ce i se pregăti micul dejun, fu complet informat despre activitățile de la Tavora House, de când stătea domnișoara Leslie. Doamna Notkins avea câteva rude în rândul personalului de acolo. Marea ei familie, născută acolo în zonă încă înainte de cucerire, explica ea cu mândrie, includea și mai mulți oameni de afaceri locali, care contribuiau considerabil la cunoașterea activităților domnișoarei Leslie la Higham. De fapt, nepoata ei, proprietăreasa magazinului de pălării de pe High Street, o aștepta pe domnișoara Leslie în dimineața aceea mai târziu pentru probarea unei pălării.

— Așa că poți aștepta până când vine în oraș, în felul acesta evitând să te întâlnești cu ea pe drum. Amândoi, ea și bodyguard-ul ei, conduc în mare viteză — periculos, spun unii. Sper că nu vrei să ai un accident la vreo curbă a acestui drum îngust.

Fie din cauza cafelei, fie a informației primite, atunci când termină micul dejun Dermott descoperi că era teribil de tulburat și agitat. Părăsind „King's Arms", se îndreptă în direcția indicată de doamna Notkins și merse pe jos pe High Street până la magazinul de pălării al domnișoarei Armistead. Privind în vitrină la pălăriile de seară, acoperite cu muselină, se întreba ce făcea Isabella în clipa aceea.

Chiar se trezește alături de Joe? Este posibil? A reușit el să înțeleagă că o iubește și a venit atât de departe, doar ca să descopere că Isabella l-a uitat și și-a continuat drumul alături de alt bărbat? Așteptase el prea mult ca să-și înțeleagă inima?

Se întoarse de la marfa expusă din vitrina magazinului, și porni mai departe ros de gelozie și îndoieli.

Pierdut în gândurile lui tulburătoare, merse prin oraş fără să vadă nimic din jur, încercând să împace întâmplările descrise de bucătăreasa de la „King's Arms" cu propriile-i speranţe şi vise. Hoinărind fără ţintă pe străzi, reflecta la posibilităţile ce se deschideau în faţa lui în urma noilor informaţii pe care le primise.

Era îngrijorat în privinţa mamei lui. Cum va reacţiona la întoarcerea lui, dacă va fi lipsit de succes în acţiunea sa? Ar putea o asemenea lovitură să tulbure noul echilibru al vieţii ei?

El personal era capabil să suporte durerea emoţională. Nu-şi perfectase el această artă în anii din urmă? Dar nu putea fi de acord cu ironia situaţiei lui actuale, după ce refuzase atâtea femei. Poate că Isabellei îi va face plăcere să-l respingă. Va vorbi măcar cu el? se întreba. Sau este atât de prinsă de Joe Thurlow, încât nici nu-şi bate capul că-l vadă pe el?

Cu timpul, fu conştient că magazinele se deschideau şi se pregăteau pentru altă zi de lucru. Controlându-şi ceasul, refăcu drumul spre modista de pe Hight Street, găsi un stâlp convenabil peste drum şî aşteptă.

Pe la zece, când ea nu sosise, o întrebă pe patroana magazinului şi fu asigurat că Isabella e aşteptată.

Pe la unsprezece, domnişoara Armistead presupuse că domnişoara Leslie şi-a schimbat probabil planurile.

Pe la douăsprezece, se decise şi se îndreptă spre Tavora House să o caute.

●

— Domnişoara Leslie a plecat astăzi dimineaţă cu Joe şi Mike, i se spuse.

Dar Henderson nu i-a mai dat nici un amănunt bărbatului care pretindea că-i lordul Bathurst. Ori pentru că întreaga casă ştia cum o tratase lordul pe Isabella, ori Henderson, aflând identitatea lui Dermott, conform dispoziţiilor lui Joe l-a tratat

ca pe orice străin, cu suspiciune. Nu mai primi nici o altă informaţie de la Tavora House.

Frustrat, Dermott s-a întors la Higham şi i-a oferit doamnei Notkins o sumă substanţială ca să descopere unde era Isabella. La început, bucătăreasa s-a prefăcut a fi ofensată, dar nu putu rezista prea mult momelii atâtor bani şi a atâtor delicioase cleveteli pe care le putea descoperi. Marele-şi-puternicul nobil londonez a fost folosit de multe ca subiect pentru aceasta. Iar domnişoara Leslie nu era cunoscută ca fiind prea docilă. Exista posibilitatea existenţei unei mari drame pe ţărmul mării.

Dar investigaţiile ei scoaseră la iveală doar că Isabella a plecat spre sud. Nici personalul de la Tavora House nu ştia prea multe.

— Au plecat în mare grabă, înţelegi, îi explică ea lui Dermott mai târziu în acea după-amiază. Domnişoara Leslie şi bodyguarzii ei n-au luat decât un rând de haine de schimb. Foarte ciudat, nu-i aşa? murmură ea, privindu-l pe lord în faţă.

Şi după plecarea lui Dermott, când le povesti prietenilor întâmplare, ea relată:

— El nu părea a fi prea fericit că domnişoara Leslie a plecat cu amândoi oamenii ei. Nările lui s-au umflat considerabil, şi mânia de pe frumosul lui chip era demnă de văzut. Dar m-a plătit ca un adevărat gentleman, deşi ştirile mele n-au fost pe placul lui. Ascultaţi ce vă spun, când o va găsi pe domnişoara Leslie, nimeni nu va vrea să fie în pielea ei. Nici pentru tot ceaiul din China, adăugă ea dramatic.

●

Nu avea nici un sens să răscolească întreaga Anglie în căutarea infructuoasă a Isabellei, trase concluzia Dermott, morocănos şi prost-dispus la gândul Isabellei alături de Joe. Mai ales după clevetelile doamnei Notkins, care era motivul?

Întârziase el prea mult! Îşi găsise ea pe altcineva! Şi având în vedere înclinaţia ei pasională, n-ar putea afirma în mod cinstit că era surprins, Isabella fiind departe de genul de femeie care să ducă o viaţă de celibat.

Poate se dusese la Londra. Bagajul uşor pe care-l luaseră cu ei sugera o călătorie scurtă. Ar fi putut s-o găsească acolo, dacă voia. Dar după tot ce auzise la Higham, nu era înclinat să-şi mărturisească dragostea unei femei care îşi şi transferase afecţiunea către altul, un bărbat cu care stătea de câteva săptămâni abia. Un bărbat despre care el ştia bine că o putea satisface.

Stătea în picioare în faţa la „King's Arms", imun la foiala oraşului, la trecătorii care se uitau la el plini de curiozitatea pe care o atrăgea linia elegantă a hainelor sale londoneze. Se simţea dezabuzat, iritat, prost-dispus. Soarele coborâse deja la orizont, dar în ciuda orei târzii, nu era dispus să mai petreacă o noapte la Higham, şi în starea de spirit actuală nu avea chef să se întoarcă la Londra; gândul la orice fel de companie îl dezgusta. Numai insula Wight îi putea oferi izolarea pe care o căuta — în îndepărtata lui casă, departe de orice amintiri despre femeia necredincioasă.

Deşi trebuia să-i spună şi mamei lui — ceea ce necesita o deviere la Alworth. Dorea din tot sufletul ca explicaţiile lui să nu compromită reînnoita ei dragoste de viaţă.

Dermott mergea prin noapte, nedându-şi seama când începuse să plouă, uitând de lumea fizică, complet absorbit de nemulţumirea lui. Cu fiecare gând nedorit la Isabella şi la noul ei iubit îi creştea indispoziţia, era dominat de un resentiment plin de iritare privind critic rolul pe care-l jucase el în ruinarea relaţiilor lor.

Armăsarul lui pur-sânge stătea liniştit, ca şi cum înţelegea chinurile stăpânului său, şi numai când se întunecă întoarse capul şi necheză — amintindu-i lui Dermott despre nevoia de a se odihni. Când ajunseră, puţin după aceea, pe St. Albans, Dermott se îndreptă spre White Hart, unde un rândaş îi luă

armăsarul pur-sânge ca să-l buşumeze şi să-l hrănească. După ce descălecă, Dermott realiză brusc că era transpirat, flămând şi atât de obosit încât pica din picioare de somn. Poate, se gândi el, ar fi mai bine să se odihnească vreo câteva ore înainte de a pleca din nou la drum. Făcându-şi drum prin aglomerarea de vehicule şi de oameni din curte, se îndreptă spre intrarea în han, simţind răceala hainelor jilave pe piele.

Chiar lângă veranda din faţa hanului se opri brusc, văzând o figură familiară ridicând două genţi de şa de pe burduful unui faeton plin de noroi.

Frecându-şi ochii, primul gând fu că probabil se înşela. Nu putea fi Joe Thurlow. Era istovit, oboseala îi întunecase vederea. Joe nu putea fi atât de departe în sud.

Dar când omul se întoarse de la faeton cu genţile, Dermott încremeni. Pulsul i se înteţi, când Joe se îndreptă spre el. O sumedenie de întrebări iritate îi asaltau creierul, o explozivă amărăciune şi gelozia îi inundară simţurile.

După o secundă, cei doi bărbaţi erau faţă-n faţă în lumina slabă.

— Presupun că nu călătoreşti singur? mârâi Dermott.

— Dumneata erai? răsună vocea rece a lui Joe. Dumneata ai întotdeauna o femeie aproape, după câte-mi amintesc.

— Hai, nu mai face fiţe cu mine. Este cu tine?

— Şi dacă e, spuse scurt Joe, nu cred că e treaba dumitale.

— Şi dacă aş face să fie treaba mea?

Fiecare cuvânt era o provocare.

— N-ai jignit-o destul, Bathurst? Te sfătuiesc să o laşi în pace — zâmbi tăios Joe — şi dă-te la o parte din calea mea.

— O vrei doar pentru tine? La Higham se zice că voi doi sunteţi al dracului de apropiaţi. De ce să nu discutăm despre asta? murmură Dermott mieros.

— Lonsdale aproape că te-a ucis, după câte am auzit. După cum arăţi, n-ai rezista la obişnuitele zece runde. Te sfătuiesc să te retragi cât mai poţi.

— O voi vedea, Thurlow, cu vărsare de sânge sau fără. (Chiar în starea lui cea mai bună, Dermott n-ar fi rezistat mai mult de două runde cu Joe Thurlow.) Orice cale mi-e perfect egală.

Ceva neobişnuit din tonul lui îl izbi pe Joe. Un fel de umilinţă, sau se datora faptului că în adâncul ochilor lui Dermott zăcea ascunsă o slăbiciune a spiritului pe care nu o observase mai înainte. Sau era pur şi simplu recunoaşterea faptului că se află în faţa unui adversar care ar fi luptat până în ultima clipă.

— După nefericita cursă pe care ne-ai pus să o facem, mă-ndoiesc că va vorbi cu dumneata, ticălosule. A plâns întruna de la Wight.

Surprinderea se citi în ochii lui Dermott.

— Ce căuta acolo?

— Te căuta, îi aruncă Joe. Ai înnebunit-o destul.

— Mama mea... şopti Dermott.

— Şi dumneata probabil că ţi-ai schimbat părerea, spuse Joe cu dezgust. Cel puţin aşa cred eu.

— Jur că n-am ştiut. (Mânia lui Dermott se evaporă; venise să-l vadă.) Putem să ne certăm mai târziu în legătură cu caracterul meu. (Tonul lui era mai rezonabil acum.) Dar n-am dormit de trei zile — şi cercetând îmbrăcămintea murdară de noroi a lui Joe —, cum nici dumneata nu pari a fi petrecut ultima noapte într-un pat curat. Ne putem băga săbiile-n teacă şi să o lăsăm pe Isabella să hotărească? Sau ţi-e greu să o faci? îl privi contele uşor încruntat, gelozia lui nefiind complet potolită.

— O iubeşti? îl întrebă direct Joe, fixându-l pe Dermott ca şi cum adevărul ar fi putut fi aflat din vreo fugară expresie a feţei.

— Dar tu?

— Eu am întrebat primul.

Amândoi erau înalţi, la fel de laţi în umeri, şi deşi contele părăsise de curând patul de moarte, păreau la fel de puternici

amândoi. Dar aerul era încărcat, ei purtând aceeaşi provocare în priviri.

— Fără să te jignesc, Bathurst, dar răspunsul dumitale este mai important decât al meu.

— De ce, când ai stat alături de ea de săptămâni?!

— Pentru că ea te iubeşte pe dumneata.

Dacă doamna Notkins ar fi fost mai puţin flecară, Dermott ar fi putut vorbi fără cinism.

— Şi ce altceva mai ştii despre Isabella, Thurlow, dacă sunteţi atât de intimi încât să ştii şi pe cine iubeşte?

— Ce dracu' insinuezi?

— Insinuez că eşti mai aproape de ea decât mine.

— Hristoase, Bathurst!... mârâi cu resentiment Joe. Crezi că m-aş obosi să vorbesc cu dumneata dacă mi-aş închipui că aş avea vreo şansă la ea? Te-aş bate măr, te-aş călca în picioare, şi aş uita că te-am văzut vreodată. Aşa că răspunde-mi, o iubeşti?

— Până de curând aşa presupuneam, mârâi Dermott.

— Am nevoie de mai mult decât atât, îl apostrofă cu bruschețe Joe.

— Eşti expertul ei?

— Sunt. (Cuvintele treziră arţagul campionului de categorie grea de cu opt ani în urmă.) Ai intenţii onorabile?

— Întrebare obraznică, dacă nu ai fi paznicul ei.

— Deocamdată sunt, şi aştept un răspuns cuviincios dacă vrei să o vezi cu frumoasa dumitale faţă nepocită.

Sprânceana lui Dermott se ridică:

— Deci *suntem* rivali.

Ochii lui Joe îi susţinură pe aceia ai lui Dermott pentru o clipă de tensiune, apoi clătină din cap.

— M-a dat peste cap, Bathurst —crede-mă, nu am nici un sentiment de prietenie faţă de dumneata. Dar ţin la ea şi nu vreau să te porţi din nou inconsecvent cu ea. Este nenorocită de când ai părăsit-o, şi încă şi mai nenorocită după dimineaţa asta de pe insulă.

Dacă Dermott nu fusese complet convins mai înainte, cuvintele lui Joe despre Wight erau atât de neobişnuite, încât sinceritatea lor nu putea fi pusă la îndoială.

— Nu ştiu nimic despre călătoria voastră pe insulă, dar te asigur că sunt aici cu cele mai bune intenţii.

Atât glasul cât şi expresia feţei lui erau grave.

— I-am adus un inel Isabellei, împreună cu mâna şi inima mea. Este corespunzător răspunsul?

— Pentru mine este suficient; nu pot vorbi în numele ei. (Şi deodată Joe zâmbi.) S-ar putea să prefere inima dumitale la frigare.

Dermott răspunse la zâmbetul lui Joe, încercând să schiţeze şi el unul.

— Sunt conştient de posibila ei furie. Dacă mă va arunca afară, vrei să mă arunci înapoi? Intenţionez să persist în această curtare.

— Mi-ar place să te arunc la dracu', Bathurst, rânji Joe. Dar din păcate ea te vrea pe dumneata, nu pe mine — aşa că asta vreau şi eu!

— Se face atât de uşor iubită, nu-i aşa?

— La dracu', avea ea dreptate. Nici nu ştii cât te invidiez. Şi acum, n-o zbârci din nou, grăi el cu bruscheţe.

Gura lui Dermott schiţă un rânjet.

— Vrei să-mi dai sfaturi?

— Cred că poţi fermeca orice femeie, Bathurst. N-ai nevoie de nici un sfat de la mine.

Mina lui deveni serioasă.

— Mulţumesc că ai avut grijă de ea.

— N-am făcut-o pentru dumneata.

— Ştiu, atinse nervos Dermott inelul din buzunarul lui, nesigur de primirea ce i se va face cu toată asigurarea lui Joe, nefiind deloc sigur că nu era prea târziu. (Răsuflă adânc, apoi exală aerul încet.) Urează-mi noroc.

— Dacă tot trebuie să o aibă cineva, sunt bucuros să fii dumneata acela, răspunse Joe făcându-i cu ochiul. De altfel, arătând aşa cum arăţi, ai nevoie doar de puţin noroc.

22.

— A doua uşă din capătul scărilor, spuse Joe.

Îi spusese şi că Isabella îl iubea. Spera să fi avut dreptate.

Dermott bătu în uşă de două ori, apoi se cutremură. *Puţin cam prea încet*, gândi el, mişcându-şi degetele înţepenite.

Dar ea răspunse:

— Intră, Joe! şi el uită de durerea şi gelozia lui, trăgând concluzia că vocea ei suna mult prea prietenoasă.

Deci îl primeşte totuşi pe Joe în dormitorul ei?

Când intră în cameră, arăta mai neîndurător decât intenţiona.

Totuşi, se întâmplă că Isabella nu-l observă, pentru că ea nu se vedea. El cercetă micul dormitor.

— Lasă genţile oriunde, Joe! se auzi glasul Isabellei venind din spatele unui paravan aşezat în faţa căminului, auzindu-se imediat zgomotul apei turnate.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost Joe? se gândi prost dispus Dermott. Şi dacă n-ar fi fost Joe atât de politicos şi de onorabil? *Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi profitat de ocazie?* Era evident că ea făcea baie... sau... *Mii de draci!* şopti. *Poate că Joe a profitat deja.*

Dermott trânti cu zgomot genţile pe care i le dăduse Joe.

— Mulţumesc!

El nu răspunse, şi după o clipă de ezitare ea întrebă:

— Joe?!

— Nu e Joe.

O auzi icnind şi zgomotul apei izbind podeaua, şi curând apăru o baltă răspândindu-se de după paravanul de pânză.

— Ce vrei?

Nici o urmă de dragoste în întrebarea răguşită, deşi el era real. În loc de asta, îi ajunse la urechi lipăit de picioare ude pe

podea şi zgomotul ştergerii cu şervetul — activitate care se opri când el declară:

— Aş vrea să vorbesc cu tine.

Ea nu răspunse mult timp, aşteptând cu respiraţia tăiată.

Era viu! O fericire nestăpânită îi trecu prin minte,neţinând seama de judecata ei sănătoasă — gândurile pline de luciditate o năpădiră după o secundă, amintindu-i de ceea ce era el şi ceea ce-i făcuse sau nu-i făcuse ei. Şi fu năpădită de toate resentimentele.

Ea ieşi din spatele paravanului, într-un halat de calitate îndoielnică, evident de împrumut, pentru că era prea strâmt.

— Îţi dau două minute. (Glasul ei era rece.) Unde este Joe?

Probabil că Dermott dăduse peste el.

Din părul ei picura apă pe podea, şi îi amintea de prima dată când o văzuse la stabilimentul lui Molly. Dar scurta lui nostalgie fu aproape instantaneu umbrită de interesul pe care-l arăta ea pentru Joe.

— Îşi poate purta singur de grijă. Te temi pentru el?

— Bineînţeles că mă tem. Nu eşti o persoană care să prezinte prea multă încredere, printre altele, spuse ea înţepată.

— Şi cât de mult te temi?

Ea îl cercetă cu bărbia uşor ridicată.

— Nu cred că te priveşte. De fapt, nimic din ce-i legat de mine nu te priveşte. M-ai lămurit. De ce eşti aici?

Era furioasă, deşi se aşteptase la asta. La ceea ce nu se aşteptase era incapacitatea lui de a-şi stăpâni gelozia. Îşi păstra cu mare efort calmul.

— Joe mi-a spus că ai fost pe insula Wight.

Ea roşi furioasă.

— Ţi-a scris mama mea?

— N-are importanţă dacă mi-a scris.

— N-am ştiut. Îmi pare rău că nu am fost acolo.

— Îmi pare rău *că am fost* acolo, remarcă ea tranşant, umilită din nou la amintirea întâmplărilor.

În cameră se lăsă liniştea.

— Îţi datorez un număr mare de scuze, spuse el în cele din urmă.

— Da, îmi datorezi.

El trase scurt aer în piept, pentru că nu era obişnuit să-şi ceară scuze.

— Unul dintre motivele pentru care mă aflu aici, adăugă el, este să-ţi ofer compensarea pentru tot şi orice am făcut ca să te rănesc. Nu există scuză, dar vreau să ştii că îmi pare nespus de rău.

— Şi?

Altă respiraţie scurtă.

— Nu uşurezi deloc situaţia.

— Ca la întâlnirea noastră de la Green Abbey. După câte-mi amintesc, n-ai răspuns deloc la rugăminţile mele.

— Am răspuns la unele dintre ele.

Ea schiţă un zâmbet:

— Ăsta-i răspunsul automat la tine, nu-i aşa? Sexul... Eu vorbesc de partea care cere empatia pentru alte fiinţe umane, vorbesc despre faptul că m-ai lăsat în dimineaţa aceea pe trotuar cu un „la revedere" oficial. Vorbesc despre faptul că nu ai luat contact cu mine, că nu m-ai lăsat să ştiu dacă trăieşti, lăsând să treacă săptămâni fără un cuvânt. (Vocea ei deveni stridentă.) Nu te-a interesat că am suferit săptămâni întregi... gândindu-mă la ce era mai rău, crezând că eşti mort. Iar ţie nici nu-ţi păsa, nu-i aşa? declară ea acru. Aşa că, uite, nu sunt dispusă să fac să-ţi fie nimic uşor. Mi-a făcut plăcere că te-am...

— N-ai altceva să pui pe tine?

Glasul lui suna chinuit.

Ea pufni pe nas, neîncrederea fluturând în ochii ei.

— Nu poţi fi serios. (Îl scrută cu privirea.) Am înnebunit cu comportamentul tău şi cu frustrările mele, şi tu mă faci să-mi fie şi mai greu?

— Scuză-mă, îngăimă el. Dar pentru numele lui Hristos, eşti realmente goală în halatul acesta strâmt şi ud — şi arăţi incredibil, ca de obicei.

— Şi ai uitat ce vrei să spui pentru că creierul tău este în cocoşelul ăsta.

El nu uitase bineînţeles de inelul din buzunarul de la piept. Dar spera să o facă mai întâi să fie într-o dispoziţie mai bună.

Evident, ăsta era un eşec.

— Am fost la Higham să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine, spuse el brusc, pentru că poza lui nenaturală, conciliatoare se topise în faţa comentariului ei acru despre poziţia creierului lui. Şi am descoperit că tu o şterseseşi cu bodyguard-ul tău, despre care satul Higham consideră că este iubitul tău foarte special, glumi el. Aşa că mi-am zis: ducă-se dracului, şi dracu' să te ia şi pe tine şi pe toate femeile din lume, în general. Şi tocmai plecam spre Wight când ţi-am văzut iubitul, pe Joe, afară.

— Nu e iubitul meu.

Fraza cu căsătoria îi răsuna în urechi, reverberaţia ei puternică fiind capabilă să acopere corul blestemat de resentimente.

— E al dracului de greu de spus. El era morocănos, excitat şi morocănos, sau morocănos pentru că era excitat fără rezultat.

— Bine, acum ştii, spuse ea calm, şi un halat mai bun este în geantă, dacă vrei să mi-l aduci.

El o privi. Tonul ei se schimbase, şi îl privea cu un zâmbet slab.

— De ce nu vii să-l iei? murmură el, recunoscând instinctiv bunele ei intenţii.

— Halatul?

— Halatul... şi inelul... şi pe mine şi miile mele de scuze. (El se opri şi zâmbi.) Şi toată dragostea mea cu ele.

— Eşti sigur de această dată?

El încuviinţă din cap.

— Nu ştiu ce ţi-a scris mama mea, dar totul este adevărat.

— Unei femei îi place să primească un asemenea mesaj personalizat. (Ea îl măsură cu privirea de sus până jos şi înapoi, oprindu-se asupra ochilor lui.) Pari destul de mare ca să poţi vorbi singur.

— Sunt foarte ud.

O evadare inconştientă probabil, după atâţia ani în care evitase cuvintele. Se legăna pe picioare, frământându-şi picioarele, cu cizmele ude.

— Şi asta-ţi afectează vocea?

Rămânând nemişcat, el chicoti:

— Nu...şi nici cocoşelul meu.

Ea zâmbi.

— Ce noroc!

— Te măriţi cu mine?

Ea îşi puse mâna pâlnie la ureche, aplecând uşor capul înainte.

— Unde este prefaţa înflorită obişnuită a unei cereri în căsătorie? îl chestionă ea. Ceva poetic, despre munţi şi râuri şi veşnicie?

— Te iubesc ca un râu învolburat alergând veşnic pe valea unui munte.

Ea râse.

— Îmi pare rău că am cerut aşa ceva.

— Te iubesc cu adevărat, Izzy, reluă el încet, şi te voi iubi atâta timp cât vor exista munţi şi râuri care să curgă pe ei. Fiecare zi pare nesfârşită fără tine, fiecare noapte e goală fără tine, fiecare respiraţie a mea nu are sens, fără tine. Căsătoreşte-te cu mine, te rog.

— Numai dacă promiți să nu te mai bați niciodată în vreun duel! Și adăugă foarte încet: — Nu mai pot trece prin așa ceva încă o dată.

El răsuflă și privi la ea.

— Cere-mi altceva. Oricând poate apărea un tânăr turc care să vrea să-și încerce norocul. Nu-ți pot promite asta.

— Atunci vom rămâne la țară, departe de toții tinerii turci.

— Bună soluție. (El ridică din sprâncene.) Asta înseamnă că ai spus „da"?

Ea încuviință din cap.

— Nu se obișnuiește un răspuns mai înflorit la o cerere în căsătorie? o tachină el batjocoritor. Ceva în legătură cu gratitudinea și devotamentul?

— Știu că ești plin de gratitudine că mă voi căsători cu tine și că îmi vei fi veșnic devotat.

El chicoti.

— Asta e.

— Ce drăguț că suntem de acord!...

— Ce drăguț să privești în viitor trăind din nou, oftă el. Și îmi cer scuze pentru tot.

— Știu.

Ea se îndreptă spre el, lăsând urme de picioare goale pe podea, și când o cuprinse în brațele lui, el îi spuse încet:

— Te voi face fericită.

— Știu... repetă ea înlănțuindu-i gâtul cu brațele. Și vorbind despre fericire, vrei... murmură ea.

Epilog

Îndrăgostiții s-au căsătorit după o săptămână în capela de la Tavora House, așa ca bunicul Isabellei să o vadă măritată — cel puțin ca spirit. Și văduva contesă Bathurst alături de Molly — doamna Peabody pentru acea zi — de salariați ai Isabellei și un număr selectat din societatea mondenă erau strânși ca să sărbătorească vesela cununie.

Planurile familiei Leslie au fost zădărnicite, nu numai de mariaj ci și de nașterea nouă luni mai târziu a unui fiu și moștenitor al contelui și al contesei sale — urmat la scurt timp succesiv de încă doi copii. În cursul căsătoriei contele — care i-a rămas credincios — și-a ținut promisiunea de a o face fericită, și astfel și-a găsit binecuvântata bucurie și împăcare care-i lipsiseră atât de mult timp lui.

NOTE

I. Nu este neobişnuit ca binecunoscutele curtezane să-şi scrie memoriile când ajungeau la vârsta când se retrăgeau, ca o sursă suplimentară de venit. Numele iubiţilor puteau fi omise din cartea publicată pentru o sumă de bani convenabilă, totuşi lordul Chesterfield şi /sau ducele Wellington (sursele variază în ceea ce priveşte atribuţiile) nu sunt singurii în ceea ce priveşte vestitele remarci pe care le fac: „Publică-l, şi fii blestemată!". Pentru că natura intimă a acestor memorii reprezenta o fascinantă privire asupra temperamentului şi personalităţii acestor nobili lorzi. Memoriile lui Harriet Wilson de la începutul secolului al nouăsprezecelea sunt dintre cele mai interesante, fiindcă fusese prietenă cu mulţi dintre cei mai influenţi şi puternici bărbaţi din Anglia. Şi, contrar părerii generale, viaţa unei curtezane nu este neapărat una degradantă şi de sărăcie. Multe tinere şi-au găsit bărbaţi iubitori şi prosperi în cursul carierei lor. Sora mai mică a lui Harriet Wilson, Sophia, a fost un asemenea caz. Intrată cu sora ei mai mare în afaceri, ea s-a hotărât încă de la o vârstă fragedă să-şî valorifice tinereţea şi frumuseţea pentru triumful suprem. L-a fermecat şi s-a căsătorit cu lordul Berwick, şi imediat a devenit conştientă de noua ei demnitate şi s-a despărţit de surorile ei şi de fostele cunoştinţe.

II. Doamna Fitzherbert, de două ori văduvă şi fără copii, a atras pentru prima dată atenţia Prinţului de Wales în martie 1784. El avea douăzeci şi doi de ani, iar ea douăzeci şi opt. Prinţul fiind binecunoscut ca beţiv şi afemeiat, ea i-a rezistat cu isteţime avansurilor lui persistente şi pasionale, refuzând să devină amanta lui până la 15 decembrie 1785, când el a fost de acord să se însoare cu ea într-o ceremonie

secretă. Deşi căsătoria nu a fost considerată legală pentru Actul de căsătorie Regal, din punctul de vedere al bisericii era o căsătorie, şi acest lucru a fost suficient pentru doamna Fitzherbert. Din uniunea lor a rezultat un copil sau doi (după cum optezi pentru deducţii sau evidenţe), dar ca atâtea alte relaţii ale prinţului, şi aceasta a fost ameninţată de stilul lui de viaţă destrăbălat şi de prietenii de proastă reputaţie. În iarna anului 1793, legătura amoroasă s-a încheiat şi favorita prinţului a devenit doamna Jersey. În plus, datoriile lui imense cereau ca el să se căsătorească legal, ceea ce făcea să-i crească venitul cu cel puţin 100.000 de lire pe an. I-a fost găsită o mireasă — iubita lui de atunci, Lady Jersey, dând o mână de ajutor în selectarea acesteia — şi nu întâmplător verişoara lui, prinţesa Caroline de Brunswick, s-a dovedit a fi o fiinţă ştearsă şi modestă. Remarca lui de la prima întâlnire cu ea este legendară: „Am nevoie de un coniac." Căsătoria, care a avut loc pe 8 aprilie 1795, a fost dezastruoasă, durând numai două săptămâni. Complet alienat de soţia lui şi obosit de amantă, doamna Jersey, în vara anului 1798 prinţul caută să o recâştige pe domnişoara Fitzherbert. La mijlocul verii lui 1799, ea se înduioşează în cele din urmă. Împăcarea lor a fost de această dată oficială: „Un gentleman de înalt rang şi domnişoara Fitzherbert sunt din nou împreună <inseparabili>", anunţa The Times din 4 iulie 1799, „Unde este invitat unul dintre ei este de la sine înţeles că trebuie să fie trimisă o invitaţie şi pentru celălalt".

Următorii opt ani au fost cei mai fericiţi pentru legătura lor, deşi prinţul tot îşi mai petrecea o mare parte din timpul său cu prietenii lui.

III. Prinţesa Caroline a fost tratată abominabil atât de prinţul de Wales cât şi de familia lui. După cum menţionam mai sus,ea a fost respinsă cu dispreţ aproape imediat după nuntă, şi odată ce fiica ei, Charlotte — concepută în scurta

perioadă de două săptămâni a uniunii lor — s-a născut, ea a fost îndepărtată de copil în mod deliberat. Simţindu-se nenorocită în apartamentele regale, i s-a permis să închirieze o casă la Blackheath în vara anului 1797, unde a continuat să trăiască mai mulţi ani. Se aude că avea un apetit sexual deosebit, şi circulă diverse poveşti privind diferiţii ei iubiţi. S-a zvonit că a avortat un copil în 1802, dar nu a existat nici o dovadă concretă. Până i s-a permis să plece din Anglia, în 1814, a trăit separat de Curte, doar cu câţiva servitori care o însoţeau.

Viaţa ei pe continent a alimentat mult scandal, şi a fost formată o comisie de către guvern ca să investigheze învinuirea de adulter în vederea intentării acţiunii de divorţ. Prinţul regent pe atunci era nerăbdător să divorţeze de soţia lui. Singurul său copil, Charlotte, murise încă din leagăn, lăsând tronul Angliei fără moştenitor, în timp ce toţi ducii regali avea căsătorii morganatice. Decesul Charlottei i-a făcut pe ducii regali să se grăbească să se căsătorească pentru a asigura un moştenitor pentru tron. Prinţul regent a dat divorţ de soţia sa în 1820, dar încercarea lui a fost nereuşită. Caroline a murit pe 7 august 1821, iar în testamentul ei îşi exprima dorinţa să fie înmormântată la Brunswick cu epitaful: Aici zace Caroline de Brunswick, regina insultată a Angliei.

IV. Beau Brummell a fost favoritul prinţului de Walles din 1794 până în 1813. Reputaţia lui se baza pe preocuparea pentru îmbrăcăminte şi perucă. Croiala hainelor lui, mularea mănuşilor şi strălucirea încălţămintei erau perfecte. Secretul de a fi elegant îmbrăcat, spunea el, „nu este parfumul ci lenjeria foarte fină, multă şi spălată la oraş". Marea lui influenţă în moda masculină se datora introducerii a două inovaţii: cravate scrobite şi cizme, pantaloni — ajustaţi pe picior — şi, nu după mult, pantalonii lungi au înlocuit

pantalonii scurți. Brummell a descurajat excesul de mătase și satin, al broderiilor aurite și al broderiilor multicolore atât de îndrăgite de prințul de Wales și de prietenii lui. Prințul și Brummell aveau aceiași croitori — Schweizer și Davison, Weston și Meyer — dar numai unul dintre ei a impus moda — Brummell. Beau a fost de asemenea responsabil de introducerea stilului de a deschide tabachera numai cu mâna stângă.

Deși prințul și Brummell se despărțeau uneori, abia în iulie 1813 a avut loc ruptura definitivă dintre ei. Brummell și trei dintre filfizonii lui prieteni au dat un bal la Argyle Rooms și au omis în mod deliberat să-l treacă pe prințul-regent pe lista de invitați. Dar când regentul le scrie, anunțându-i că va participa, sunt forțați să-i trimită o invitație.

În seara balului, regentul este întâmpinat la ușă de cele patru gazde. Înclinându-se spre Pierre-point care era într-o parte, prințul se întoarce spre următoarea gazdă, îl vede pe Brummell și-l ignoră. Tăcerea șocantă este ruptă de remarca tărăgănată a lui Brummell:

— Ah, Alvanley, cine este prîetenul tău cel gras?

Brummell și regentul nu și-au mai vorbit niciodată de atunci.

În 1815, Brummell a fost forțat să fugă din Anglia din cauza debitorilor. A murit la Calais în 1840.

V. Am fost întotdeauna fascinată de ingenioasele conducte incorporate în unele mari clădiri rezidențiale, pe vremea când instalațiile sanitare nu erau universal folosite. Aprovizionarea cu apă era în mâna a numeroase companii particulare și au fost așa până la începutul anului 1581, când roțile de apă pompau apa Tamisei pentru o parte din oraș. La sfârșitul secolului al șaptesprezecelea, folosirea forței aburului a fost introdusă efectiv de Thomas Savey; în 1721, o pompă acționată de motorul lui Savey era instalată

la Compden House din Kensington. Ea trebuia să scoată trei mii de galoane (1 galon = 3,785 l.) pe oră de la cincizeci şi opt de picioare (1 picior = 30,48 cm) într-o cisternă de pe acoperişul casei. În 1723, Compania Chelsea Waterworks a fost încorporată „pentru buna aprovizionare a oraşului şi privilegiul Westministerului şi a părţilor adiacente cu apă". Tot această companie a fost responsabilă cu introducerea primei pompe de fier din Londra în 1746 şi 1747, cu lărgirea folosirii pompelor cu aburi, 1750 de tone de apă erau pompate zilnic. Cecilia Finnes străbătea Anglia la sfârşitul secolului al şaptesprezecelea şi începutul celui de al optsprezecelea aprovizionând cu apă fântânile, băile şi closetele.

VI. Isabella, marchiza de Hertford, a fost o femeie ambiţioasă. Născută la doi ani după prinţul de Wales, fiica celui de al nouălea viconte Irvine, a devenit a doua soţie a marchizului când avea exact şaisprezece ani. Cu optsprezece ani mai tânără decât soţul ei, ea era înaltă, frumoasă şi elegantă — deşi puţin cam corpolentă. Am datat relaţiile lor mai devreme pentru scopurile povestirii, dar ea şi prinţul nu au avut relaţii până în 1807. Aşa că pentru ce a înlocuit prinţul o însoţitoare în vârstă (doamna Fitzherbert avea cincizeci şi unu de ani pe atunci) cu alta aproape la fel de bătrână (Lady Hertford avea patruzeci şi şapte)? Suspiciunile lui Lady Bessborrowgh sunt că prinţul suferea de plictiseală — „Vai! Nu există vindecare! Boala este fatală", erau probabil corecte. Lady Hertford era inteligentă, şi destul de mondenă ca să-l stimuleze mintal şi să-l satisfacă emoţional. Legătura lor a durat zece ani.

VII. Sunt întotdeauna întrigată când dau peste unele însemnări despre desfătările sexuale ale femeilor. În timp ce mii de volume au descris devierile sexuale ale bărbaţilor, despre femei nu se găseşte o documentaţie la fel de bogată —

deşi există atestări istorice ale unor sinonimii sexuale feminine. (de ex. să citäm numai câteva — Cleopatra, împărăteasa Teodora, Eloiza, Diana de Poitiers şi veşnic favorita mea Caterina cea mare a Rusiei). Aşa că spre documentarea oamenilor de ştiinţă, frumoşii vânzători de pe Bond Street pot adăuga şi alte dovezi că femeile au găsit întotdeauna plăcere în a se distra. Conform lui Malcolm (Anecdotes of the Manners and Customs of London During the Eighteenth Century, 1810): „încă din 1765 s-a cerut ca tineri frumoşi şi puternici să servească în magazinele de modă pentru doamne care au creat o piaţă prin impresia ce o face personalitatea lor în lumea doamnelor din lumea bună şi s-au iscat multe scandaluri chiar şi în acele zile pentru acest obicei". La sfârşitul secolului, Boettiger (Londra şi Paris, 1799) zice: „cum populaţia feminină nu este dezinteresată de un bărbat frumos şi proaspăt cu obrajii roşii, şireţii de pe Bond Street caută vânzători bine clădiţi cu personalitate cu care doamnele lascive pot schimba câteva cuvinte ceea ce le asigură afacerile."

VIII. De când era ilegal duelul, o trăsură închisă era adesea folosită ca să ducă la întâlnirile pentru duel ocupanţii care nu vroiau să fie recunoscuţi.

IX. Teribilele consecinţe datorate erorii încărcării unui pistol sunt exagerate de Abraham Bosquett în această cruntă prevestire din Duelul de Robert Baldick:

„Este ştiut că, datorită unei încărcări nejudicioase, duelistul poate fi ucis de descărcarea propriului pistol, o parte din butoi intrându-i în tâmplă; şi se întâmplă adesea, din aceeaşi cauză, ca mâna care ţine pistolul să fie zdrobită. Eu am fost prezent odată când duelistul şi-a împuşcat propriul secund în obraz, lovindu-l într-un dinte, nu cu glonţul, ci cu o parte a butoiului pistolului, care a explodat

lângă ţeavă. Eram de asemenea pe teren când un duelist s-a împuşcat în picior, la căpută, gata să-l coste viaţa, întâmplarea a pus capăt diferendului pe moment. Martorul său îi dăduse pistolul cu cocoşul ridicat, iar în mers, legănându-l pe lângă picior, înainte de a se da semnalul, în această poziţie s-a descărcat. Cu altă ocazie, secundul a încercat pistolul prietenului său atât de neatent, încât glonţul şi praful de puşcă au ieşit afară înainte de a i-l prezenta; când, după ce partea opusă a tras prima (problema fiind astfel rezolvată), el a descoperit, făcând mai multe încercări să-şi descarce pistolul în aer, că era neîncărcat".

Despre autor

Susan Johnson, autoarea cărții câștigătoare a premiului național pentru romanele cele mai bine vândute, locuiește la țară, lângă North Branch, Minnesota. Fost istoric de artă, ea consideră că viața de scriitor este cea mai bună din lume.

Cercetând romanele ei, se observă că ea le plasează în trecut și la mare distanță. Dând viață personajelor, poate da frâu liber imaginației, în timp ce procesul de creație îi oferă posibilitatea de a arunca și o privire în complicata mașinărie a minții.

Dar poate cel mai important... scriind povești este distractiv.

EDITURA ELIS

Muşcându-şi buza de jos, încerca să scoată la iveală alte opţiuni pentru a scăpa de ameninţarea pe care o reprezenta rudele ei. Dar nici o altă soluţie comodă de salvare nu-i venea în minte, nici un bun samaritean nu aştepta în viaţa ei momentul când va fi nevoie de el, ca să o salveze.

Era absolut singură. Imensitatea singurătăţii ei îi strânse stomacul într-un nod.

Cu inima bătând puternic, deoarece ghicea răspunsul pe care îl va primi, întrebă:

— Ce va trebui să fac, concret?

— În schimbul protecţiei oferite de casa mea şi a ruinării reputaţiei dumitale suficient de mult încât rudele să nu mai fie interesate de căsătorie, îţi voi cere să joci un rol limitat de curtezană.

ISBN 973-7801-21-0